

أوراد

أهل السنة والجماعة

**Вирдҳои Аҳли суннат ва
ҷамоат**

مؤيد عبد الفتاح حمدان

Муайид Абдулфаттоҳ Ал-Ҳамдон

قدم له الشيخ عثمان الخميس

Пешгуфтори шайх Усмон Хамис

مقدمة

Муқаддима

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمين، والصلاة والسلام على سيد المرسلين، سيدنا محمد، وعلى آله وصحبه ومن تبعه بإحسان إلى يوم الدين، أما بعد:

Ба номи Худованди бахшанда ва меҳрубон.

Ҳамду сипос мар Парвардигори ҷаҳонрост, ва дурӯду салом бар сарвари Паёмбарон, сарвари мо Муҳаммад ва бар хонадону асҳобаш ва тамоми касоне бод, ки то қиёмат аз Ў ба некӣ пайравӣ намуданд, аммо баъд:

إن الغاية من هذا الكتاب: أن أقدم لك - أيها المتمسك بالسنة - ورداً صحيحاً ثابتاً، جامعاً، مُبَوَّباً على معاني

الأدعية في كتابٍ واحدٍ.

Ҳадаф аз нигориши ин китоб: Эй касе, ки ба суннат чанг задай! Ҳадаф аз нигориши ин китоб он аст, ки бароят вирди дурусту собит ва чомеъ, табақабандишуда бар маъони дуоҳо, дар як китоб пешкаш намоям.

إن الغاية من هذا الكتاب: أن أعطي جواباً شافياً عن بعض ما كان يقوله النبي ﷺ حين كان يطيل الدعاء في مواطن الإجابة حتى كان يبلغ أحياناً طول قراءة سورة البقرة، ومن زوال شمس عرفة حتى الغروب، فمن المحال أن تُنسى هذه الدعوات ولا تُروى، وهي من الذكر الذي وعد الله بحفظه، ومن الحكمة التي أُمرَ بتبليغها.

Ҳадаф аз ин китоб: Инаст, ки чавоби муносибе дода бошам ба бархе аз гуфтаҳои Паёмбари Акрам (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) хангоме, ки дар макону замони қабули дуо, дуо ва тазарруъи хешро тулонӣ менамуданд,

ҳатто, ки дар баъзе мавридҳо ба миқдори сураи Бақара мерасид, ва ё аз замони заволи офтоби рӯзи Арафа то ғуруб ба тӯл мекашид. Пас маҳол аст, ки ин дуоҳо фаромӯш шуда бошанд, ва ривоят нашуда бошанд. Ва ин шомили ҳамон “зикр” аст, ки Худованд (ҷ) ваъдаи ҳифзати онро дода, ва шомили ҳамон “ҳикмат” аст, ки ба таблиғи он амр намудааст.

إن الغاية من هذا الكتاب: أن أقدم للعابد ولطالب العلم
المادة الثابتة الصحيحة التي بها وبمثلها كان علماءنا يناجون
ربهم سبحانه وتعالى في أورادهم الخاصة، راغبين راهبين،
باكين وملتذذين، مجتهدين ومداومين.

Ҳадаф аз ин китоб: Онаст, ки ба як фарди обид ва толиби илм чизи собиту дурусте тақдим намоям, ки бо он ва монанди он, олимони мо дар вирдҳои хоси худ дар ҳоле, ки ба раҳмати Аллоҳ умед доштанд ва аз азоби Ё дар бим буданд ва гирён ва дар ҳоле аз он лаззат

мебурданд ва бо кушиши давомдор, бо Парвардигори хеш муноҷот менамуданд.

إن الغاية من هذا الكتاب: إعانتك على إحضار قلبك بين يدي ربك وأنت تدعوه سبحانه وتعالى، فجاءت وسيلة تحقيق ذلك:

Ҳадаф аз ин китоб: Инаст, ки туро кӯмак намояд, то бо хузури қалб Парвардигоратро дуо намой. Пас василаи таҳаққуқ ёфтани он қарори зайл аст:

من خلال تصنيف الأدعية وترتيبها كما كان يرتبها النبي ﷺ في دعائه غالباً، فأورد الشاء أولاً، والصلاة عليه ﷺ ثانياً، والأستغفار ثالثاً، وهكذا... ومن خلال ما كُتِبَ قبل كل ورد، بلحن الروح، ومداد الصدق فيما سميناها بـ (أيها القلب تهيأ) ذلك الذي إذا قرأه القارئ لم يملك إلا أن يُحْضِرَ قلبه - بإذن الله - مع كلمات الورد العظيمة التالية له، فيخرجها من أعماق قلبه، وإن كانت من نظر العين، وترديد اللسان والشففتين.

Бо роҳи табақабандӣ намудани дуоҳо, ва тартиби он ҳамчуноне, ки Паёмбари

Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ў бод) ғолибан дар дуъояш онро муроъот менамуданд. Вирдҳои санову ситоиши (Аллоҳ) аввал, ва дурӯду салом (бар Паёмбар) сониян, ва истиғфору талаби омурзиш саввум, ва монанди ҳаминҳо. Ва аз роҳи он чӣ навишта шудааст пеш аз ҳар вирду дуъое бо лаҳни рӯҳонӣ ва навиштаҳои содиқона дар он чӣ онро “Эй қалб! омода бош” номидем, ва он ҳамчунонест, ки ҳар вақте хонанда онро қироат намояд, ба -хости Аллоҳ- ҳеч чорае надорад, чуз ин, ки қалбашро бо калимоти вирди азимушаън ҳозир намояд, ва он калимотро аз аъмоқи қалбаш адо менамояд, агар чӣ ин чашм ҳаст, ки мебинад ва забону лабҳост, ки меҷунбанд.

ومن خلال كلمات التذكير التي تذكر القارئ بِعِظَمِ
الدعوات التي قالها بعد كلِّ ورد، فيما أَسْمِناه بـ (تذكر...)،
فتعيد قلبه إليها، حتى يشتهي ولن يكتفي مهما عاد، فينطلق إلى

الورد الذي بعده بإستعدادٍ إيمانيٍّ أكبر، وعروجٍ أعلى، وهكذا
من عروجٍ إلى عروجٍ وربّه لم يغب عن قلبه.

Ва ба воситаи ибораҳои тазакурдиҳанда, ки хонандаро ба азамати дуоҳое, ки баъд аз ҳар вирд бар забон меорад, меандозад. Чизе, ки мо онро “Тазаккур” номидаем. Пас дари қалбашро ба сӯи он боз мекунад, то ин, ки ором мегирад, ва ҳар чанд онро тақрор намояд, аз он сер намешавад, ва бо омодагии бузурги имонии беш аз пеш ва парвози баландтаре ба вирди баъдӣ пар мегӯшояд. Ва ингуна авҷ гирифта аз баландие ба баландии дигаре боло меравад, ва бо ин ҳол Парвардигораш пайваста дар қалбаш қарор дорад.

ومما يجدر التنبيه عليه في هذه المقدمة أمور:

Ва лозим аст, чанд хӯшдоре дар ин муқаддима дода шавад:

أولاً: أثبتُّ تخريج جميع الأدعية في آخر الكتاب مع ذكر

تصحیح علمائنا الأثبات - رحمهم الله - لها.

Аввал: Тахричи тамоми дуоҳоро бо зикри тасҳеҳи уламои ин фан, дар охири китоб сабт хоҳам намуд.

ثانياً: لا يصدنك عن هذا الخير العظيم استخدام البعض للفظ «الورد» إستخداماً بدعيّاً، فإن لفظ «الورد» مما شاع استخدامه عند علمائنا.

Дуввум: Баъзе аз ибораҳои “вирд”, ки ба шакли бидъат ба кор бурда мешаванд, монети расидан ту аз ин хайри бузурге нашавад, зеро ибори “вирд” аз ибораҳоест, ки истиҳдоми он ба шакли васеъ назди олимони машҳур шудааст”.

قال شيخ الإسلام ابن تيمية رحمته: «وأما محافظة الإنسان على أوراِدٍ له من الصلاة، أو القراءة، أو الذكر، أو الدعاء طرِفِي النهار وُرُفًا من الليل، فهذا سنة رسول الله ﷺ والصالحين من عباد الله قديمًا وحديثًا...».

Шайхул-ислом Ибни Таймия (Аллоҳ

ӯро раҳмат кунад) мегӯяд: “Ва аммо пойбандии инсон бар вирдҳо аз қабилӣ дурӯду кироат ва ё зикру дуо дар ду тарафи рӯз ва посе аз шаб, аз суннати Расули Аллоҳ (дурӯду саломӣ Аллоҳ бар Ё бод), ва бандагони солаҳ дар ҳар асру замоне мебошад.”...

ثالثاً: إن الأساس الذي وُضِعَ من أجله هذا «الورد» هو أن يصبح لكل واحدٍ من أهل السنة والجماعة ورده الصحيح الثابت الذي يردده كل يوم ولا يستطيع فراقه مادام حيًّا... قال ابن القيم رحمته: «حَضَرْتُ شيخ الإسلام ابن تيمية مرةً وقد صلى الفجر، ثم جلس يذكر الله تعالى إلى قريب من انتصاف النهار، ثم التفت إليّ وقال: هذه غدوتي، ولو لم أتعد الغداء سقطت قوتي».

Саввум: Асос ва мабное, ки ин “вирд” ба хотири он бино шудааст, онаст, ки ҳар фарде аз Аҳли суннат ва ҷамоат вирди дурусту собити хешро, ҳар рӯз такрор намояд, ва то замоне, ки дар қайди ҳаёт аст натавонад аз он ҷудо шавад,... Ибни Қайим (Аллоҳ ӯро раҳмат кунад) мегӯяд:

“Як рӯз хидмати Шайхул-ислом ҳозир шудам, ки эшон намози ғачр адо менамуд, ва то нисфи рӯз нишаста зикри Аллоҳ намуд, баъд аз он ба ман рӯ гардонда гӯфт: “Ин ғизои субҳонаи ман аст, ва агар хуроки наҳорро нахурам, нерӯям заъиф хоҳад шуд”.

ولذلك ينبغي للمسلم أن يحافظ على الدعاء بهذه الأوراد
خاصةً:

Аз ҳамин хотир барои ҳар мусалмон шоиста аст, ки бар дуо ба ҳамин вирдҳо мувозибат намояд, хусусан:

- **في الحج والعمرة:** وذلك عند الطواف بالكعبة، والوقوف بالصفاء والمروة، والسعي بينهما، وفي وقفة مزدلفة بعد صلاة الفجر، وبعد رمي الجمرتين الأولى والثانية، وفي أيام التشريق، وفي عشر ذي الحجة.

Дар Ҳаҷҷ ва Умра: Ҳангоми тавофи Каъба, ва вуқуф ва саъй байни Сафо ва

Марва, ва дар Муздалифа баъд аз намози фачр, ва баъд аз рамйи ҷаМанротӣ аввал ва дуввум, ва дар рӯзҳои Ташриқ, ва дар даҳ рӯзи аввали Зулҳиҷча.

- **في رمضان:** قبيل الإفطار، وفي الوتر من ليالي العشر.

Дар Рамазон: Пеш аз ифтор, ва дар намози витри даҳ шаби ахир.

- **في جوف الليل:** وخاصة ثلثة الأخير.

Дар дили шаб: Хусусан дар сеяки ахири шаб.

- **في يوم الجمعة:** خصوصاً قبيل المغرب.

Дар рӯзи Ҷумъа: Хусусан пеш аз мағриб (намози шом)..

- **بين الأذنين،** وعند السفر.

Дар байни азону иқомат ва ҳангоми сафар.

رابعاً: «ينبغي لمن كان له وظيفةٌ من الذكر في وقتٍ من ليلٍ أو نهارٍ، أو عقيب صلاةٍ، أو حالةٍ من الأحوال ففاته؛ أن يتداركه ويأتي بها إذا تمكن منها، ولا يهملها، فإنه إذا اعتاد الملازمة عليها لم يعرضها للتفويت، وإذا تساهل في قضائها؛ سهّل عليه تضييعها في وقتها» [الأذكار للنووي، ص ١٩].

Чаҳорум: Барои касе ки дар миёни шаб ё рӯз, ё баъди намоз, ё дар ҳар ҳоле аз аҳвол, ба зикре пойбанд аст, ва ин азкор аз ӯ ғавт шавад, бояд ҳар вақте барояш муяссар шавад, онро чуброн намояд ва сустӣ нанамояд, зеро ҳар вақте инсон ба он одат намояд, ҳечгоҳ онро қазо наменамояд, ва агар дар адои он саҳлангорӣ намояд, зоеъ шудани он барояш осон хоҳад шуд. (Ал-азкор, Нававӣ, с 19).

خامساً: ليعلم قارئ هذه الأوراد المباركة، أنه قد أمسك بما هو أغلى من الدنيا وما فيها، أغلى من الذهب والفضة

والأموال قاطبةً، وأن المجتهدَ في الدعاء لو اجتهدَ بما اجتهد،
ولو أطالَ بما أطال، ولو أتى بما أتى من أدعيةٍ مسجوعةٍ وغير
مسجوعةٍ من قِبَلِ نفسه أو من قِبَلِ غيره، فإنه لن يأتي بِعُشْرِ
معشار ما في هذه الأوراد المباركة، لأن هذه الأوراد ما هي إلا
كلام الله سبحانه وتعالى، وكلام رسوله ﷺ الذي هو أعلم
الخلق بالله وبمحاب الله...

Панҷум: Бояд хонандаи ин авроди муборака бидонад, ки ӯ ба чизе чанг зада аст, ки арзандатар аз дунё ва он чӣ дар дунё аст. Аз тиллову нуқра ва тамоми амволи дунё гаронтар аст. Ва агар шахсе дар дуо кушиши зиёде ба харҷ диҳад ва онро ба дарозо бикашонад ва аз назди худ, ё дигарон дуоҳои мавзуну ғайри мавзунро бихонад, як сади он чиро, ки дар авроди муборака омадааст, анҷом надиҳад, зеро ин аврод суханони Аллоҳи мутаол, ва суханони Расули Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) мебошанд, Расуле, ки донотарин махлук

ба Аллоҳ, ва он чӣ Аллоҳ дӯст медорад,
мебошад...

وسيعلم المحافظ على هذه الأوراد عند موته وفي قبره أي
خير كان يحافظ عليه، وأي فضل كان بين يديه.

Ва хонандаи ин аврод ҳангоми марг ва
дар дохили қабр хоҳад донист, ки ба кадом
хайру нақӯие пойбанд будааст, ва чӣ фазлу
бузургие дар пеши рӯяш қарор доштааст.

قال شيخ الإسلام رحمته: «فالأدعية والأذكار النبوية هي
أفضل ما يتحراه المتحري من الذكر والدعاء، وسالكها على
سبيل أمانٍ وسلامة، والفوائد التي تحصل بها لا يعبر عنها
لسانٌ، ولا يحيط بها إنسانٌ».

وقال رحمته: «ففي الأدعية الشرعية غاية المطالب الصحيحة،
ونهاية المقاصد العلية، ولا يَعدِلُ عنها إلى غيرها من الأذكار
المحدثّة المبتدعة إلا جاهلٌ أو مفرطٌ، أو متعدٍ».

Шайхул-ислом Ибни Тамймин (Аллоҳ
раҳматаш кунад) мегӯяд: “Дуоҳову

азкори набавӣ, беҳтарин азкору дуоҳое ҳастанд, ки инсон кушиш мекунад онро ба даст оварад, то дар амону саломат аз онҳо баҳра барад. Ва фоидаҳое, ки аз он ба даст меорад, забон аз таъбири он очиз, ва инсон аз дарку ихотаи он нотавон аст”.

Ва низ эшон фармуданд: “Дуоҳои шаръӣ дорои хостаҳои дуруст ва мақсиду аҳдофи воле ҳастанд, ва ҷуз инсони ҷоҳилу нодон ва ифротию таҷовузкор, каси дигаре аз онҳо рӯ намегардонад, ва ба азкору авроди бидъию навпайдо рӯ намеорад”.

وقبل الختام أحب أن أبين أن هذا الورد ما هو إلا عبارة عن أدعية من الكتاب وصحيح السنة، وإنني بجمعي لها بهذه الطريقة أكون قد سرت على طريقة كتاب «الدعاء من الكتاب والسنة» لشيخنا المبارك: سعيد بن علي بن وهف القحطاني - رحمه الله - وبتقسيمي الدعاء على هيئة أورادٍ أكون قد سرت على طريقة كتاب: «مختصر النصيحة في الأذكار والأدعية الصحيحة»

لشيخنا الدكتور: محمد إسماعيل المقدم - حفظه الله - لكنني في هذا الكتاب حاولت جاهداً - معترفاً بتقصيري وعجزتي - أن أجمع الدعاء من الكتاب والسنة بشكل جامع مُبَوَّباً على معاني الدعاء، حتى يستحضر القارئُ عند كل وردٍ ما الذي يدعو به، وما الذي يريده، فيكون ذلك أجمع لقلبه، وَلَيْسُدَّ حاجة من أراد باباً معيناً من أبواب الدعاء، كمن أراد أن يستغفر من ذنوبٍ إقترفها، أو أراد أن يَرُدَّ العين عن نفسه ومن يحب، أو عرضت له الديون والهموم، وهكذا...

Пеш аз хотимаи ин матлаб мехоҳам равшан созам, ки ин аврод иборатанд аз дуоҳое аз Китобу Суннати саҳеҳ, ва ман бо чамъ намудани ин аврод бо усул ва равиши китоби “الدعاء من الكتاب والسنة” (Дуо аз Китобу Суннат)-и устои бузургворамон Саъид бин Ваҳф Ал-Қаҳтонӣ (Аллоҳ ӯро ҳизф кунад) гом ниҳодаам, ва бо тақсим намудани дуо ба шакли аврод, бар равиши китоби “مختصر

”النصيحة في الأذكار والأدعية الصحيحة“ (Насихати мухтасар дар хусуси азкор ва дуоҳои сахех)-и устодамон дуктур Муҳаммад Исмоил Ал-Муқаддим (Аллоҳ ӯро хизф кунад) пайравӣ намудаам. Аммо –бо вучуди эътироф ба тақсиру кӯтоҳӣ ва нотавонӣ- дар ин китоб кушиш намудам дуоҳои Китоб ва Суннатро ба шакли чомеъ, дарбаргиранда бо маъони он, гирдоварӣ намоям, то хонанда ҳангоми расидан ба ҳар вирде бидонад, ки чӣ дуоеро бояд бихонад, ва чӣ чизеро мехоҳад. Ин равиш ҳузури қалби ӯро фароҳам месозад, ва ҳоҷати касеро бароварда месозад, ки боби муайяне аз абвоби дуоро мехоҳад бихонад. Мисли касе, ки мехоҳад аз гуноҳони кардааш истиғфор намояд, ва ё касе, ки мехоҳад чашмро аз худ ва касе, ки дӯст медорад, дӯр созад, ва ё касе, ки мадюн шудааст ва

ё ғаму андуҳе ўро фаро гирифтааст ва монанди ҳаминҳо...

وفي الختام أدعو الله عز وجل أن يجزي عني خير الجزاء

كل من ساهم في إخراج هذا الكتاب، وأخص بالذكر منهم:

Ва дар охир дуо менамоям, ки Аллоҳи мутаъол ба ҳамаи касоне, ки дар гирдовариин ин китоб саҳме доштаанд, ҷазои хайре ато намояд, ба вижа:

فضيلة الشيخ الوالد العلامة الدكتور: عبدالله بن

عبدالرحمن الجبرين - حفظه الله ورعاه - على تكمه بسماعه

مقدمة هذا الكتاب وبعض من أوراده [حيث أثنى عليه حفظه

الله، ونصح بقراءته، وكان ذلك في الرياض يوم الخميس

الموافق ١٦/٨/٢٠٠٧].

Чаноби Шайх Аллома Абдуллоҳ бин Абдурраҳмон Алчибрин (Аллоҳ ўро хизф кунад), ки лутф намуданд ва муқаддима ва бархе аз авроди ин китобро шунидаанд (ба гунае, ки ў ин китобро сутуда ва ба

хондани он ташвиқ намуданд). Ин дар рӯзи панҷшанбе, мутобиқ бо 16/08/2007 дар шаҳри Риёз иттифоқ афтод).

وشيخيننا الفاضل الحارث - صاحب الغراس - الشيخ
توفيق بن خلف الرفاعي - حفظه الله - والذي سطر ببنايه
كلماته «التهئية والتذكير وأجزاء من المقدمة»، وكان دائم
التشجيع والحث والتصحيح والتنبيه، فكان في الحقيقة هو
صاحب الغراس، فكم بذل من وقته وماله وجهده من أجل هذا
الكتاب، فجزاه الله خير الجزاء، وأعطاه مبتغاه وفوق مبتغاه.
اللهم آمين.

Ва устоди бузургворамон ҷаноби Шайх
Тавфиқ бин Халаф Ал-Рифоъӣ (Аллоҳ
ӯро ҳизф кунад), ки бо ангуштони хеш
ибораи таҳия ва тазкир, ва ҷузъе аз
муқадди Манро нигошт, ва доимо манро
ба аҷноми ин кор ташвиқу тарғиб мекард,
ва иштибоҳотро ислоҳ менамуд, ва ба ман
тазаққур меод. Ва дар воқеъ ӯ соҳиби ин
киштзор аст, ва дар роҳи ба самар

расидани ин, вақту моли хешро харч намуда, талоши зиёде ба хотири ин китоб намудааст. Худованд чазои хайре ба ӯ иноят фармояд, ва ӯро ба хостаҳояш бирасонад. Аллоҳумма Омин.

والشيخ الفاضل: عثمان الخميس على تفضله بكتابة تقرير
لهذا الكتاب بعد قراءته، فكان سبباً في نشر الخير للغير، أثابه
الله.

Ва шайхи бузургвор Усмон Хамис: Чун лутф намуда, пас аз мутолиаи китоб замимае бар он навишт, ва сабабе барои нашри хайр ба дигарон буд. Аллоҳи мутаъол ачраш бидиҳад.

وشیخی العزیز الهمام: قيس بن خلف الرفاعي، مدير
المنابر القرآنية، سائلاً المولى عز وجل أن يرفعه في الآخرة
بعدد آي كتاب. اللهم آمين.

Ва устоди азизу меҳрубонам Қайс бин Халаф Ал-Рифоъӣ, мудири “Минбарҳои

қуръонӣ”. Аз Аллоҳи мутаъол талаб дорам дараҷаи ўро дар охират ба теъдоди оятҳои Қуръони Карим баланд бардорам. Аллоҳумма омин.

ووالدي العزيزين، جعل الله أجر كل ذاكِرٍ وداعٍ في ميزانهمَا،
وفي صحيفتَهما، اللهم آمين.

Ва падару модари азизам: Аллоҳи мутаъол подоши ҳар зикркунанда ва дуокунандаро дар мизон ва номаи аъмолашон қарор диҳад. Аллоҳумма омин.

وأخيراً فإنني أدعو الله عز وجل أن يتقبل مني هذا العمل،
وأن يجعله خالصاً لوجهه الكريم، وأن يعفو عن تقصيري
وعجزتي وتفريطي في أمري، وأن يعاملني بإحسانه وستره
وعفوه وكرمه في الدنيا والآخرة، وأن يجعل خيري أيامي يوم
ألقاه، اللهم آمين

Ва дар охир аз Аллоҳи мутаъол меҳоҳам, ки ин амалро аз ман бипазирад,

ва онро холис барои ризои худ
бигардонад, ва аз тақсиру нотавонӣ ва
саҳлангорӣ дар аъмолабро даргузарад, ва
дар дунё ва охират бо эҳсону сатр ва афву
карамаш бо ман муомила намояд, ва
беҳтарин рӯзам он рӯзе қарор диҳад, ки
бо ӯ мулоқот намоям. Аллоҳумма омин.

مؤيد عبد الفتاح الحمدان

الكويت ١٨ ذو القعدة ١٤٢٨ هـ

Муайид Абдулфаттоҳ Ал-Ҳамдон
Кувейт, 18 Зулқаъда, соли 1428 ҳичрӣ
қамарӣ

الكتاب بين دفتي قلبك

Китоб байни ду тарафи қалбат

كلماتٌ عظيمةٌ بين يديك، أوحاها الله لخيار خلقه،
فخالطت القلوب والأرواح - يوماً - فتحرّكت بها الألسنة،
فتفتحت لها أبواب السماوات، ورفعها الله تعالى...

Калимаҳо ва ибораҳои бузурге дар баробарат қарор доранд, ки Аллоҳи мутаъол ба беҳтарин ҳалқаш ваҳй намудааст. Калимоте, ки рӯзе бо қалбҳову арвоҳ омехта шуданд, ва забонҳо бо онҳо дар ҳаракат шуданд, ва дарвозаҳои осмонҳо барои он боз шуданд, ва Аллоҳи мутаъол онро ба боло бурд...

- فمن أثنى بها قبلها الله... -

Пас ҳар касе, ки Аллоҳро бо он ситоиши кунад, Аллоҳ онро аз ӯ қабул хоҳад намуд..

- ومن صلى بها على رسوله ﷺ رفعه الله ...

Ва ҳар касе бо он бар Паёмбари Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ў бод) дурӯд бифиристад, Аллоҳи мутаъол мартабаи ўро боло хоҳад бурд...

- ومن استغفر بها غفر له الله ...

Ва касе бо он истиғфор намояд, Аллоҳи мутаъол ўро хоҳад бахшид..

- ومن سأل بها أعطاه الله ...

Ва касе бо онҳо дархосте намояд, Аллоҳи мутаъол онро барояш хоҳад дод..

- ومن استعاذ بها أعاده الله ...

Ва касе бо он паноҳ бичўяд, Аллоҳи мутаъол онро паноҳ хоҳад дод...

- ومن استرقى بها شفاه الله ...

Ва касе бо он дархости шифо намояд, Аллоҳи мутаъол ўро шифо хоҳад дод...

- ومن استغاث الله بها من الكرب أغاثه الله...

Ва касе, ки бо он аз ғаму андӯҳ аз Аллоҳ ёрӣ биталабад, Аллоҳи мутаъол ўро кўмак хоҳад кард..

- ومن التزم بها مُصْبِحًا وَمُمْسِيًا كَفَاهُ اللَّهُ^(۱).

Ҳар касе дар субҳу шом бар он пойбанд бошад, Аллоҳ ўро кифоят мекунад.

۱- أَدْعِيَةَ الصَّبَاحِ وَالْمَسَاءِ تَقَالُ فِي وَقْتِهَا الْمَحْدَدِ فَقَطْ، وَإِنَّمَا أُورِدَتْهَا فِي هَذِهِ الْأُورَادِ لِأَنَّهَا تَعْتَبَرُ مِنْ جُمْلَةِ مَا سَيَقُولُهُ صَاحِبُ هَذِهِ الْأُورَادِ بَعْدَ صَلَاةِ الْفَجْرِ. أَمَّا إِنْ كَانَتْ قِرَاءَةُ هَذِهِ الْأُورَادِ فِي الطَّوَافِ مِثْلًا، فَسَيَقْتَصِرُ الْقَارِئُ عَلَى الْأُورَادِ السَّبْعَةِ الْأُولَى، دُونَ وَرْدِ الصَّبَاحِ وَالْمَسَاءِ، فَلْيَتَّبِعْهُ!

Дуоҳои субҳу шом дар вақтҳои муайян гуфта мешавад, ва ман онро дар ин аврод зикр намудам, зеро онҳо аз ҷумлаи азқоре мебошанд, ки соҳиби ин вирдҳо онҳоро баъд аз намози субҳ мегӯяд. Аммо агар хондани ин аврод ба таври мисол дар замони Тавоф бошад, пас хонанда ба авроди ҳафтгонаи аввал иктифо мекунад, ва вирди субҳу шомро намехонад. Пас бояд мутаваҷҷеҳ бошад!.

وفوق ذلك رضوانٌ من الله أكبر...

Ва болотар аз ҳамаи инҳо, ризояти Аллоҳи мутаъол мебошад...

ها هي الآن بين يديك - في هذا الموضوع - امرجها
بروحك وحرك بها لسانك، ضع هذا الكتاب بين كفيك،
وابسطهما إلى ربك، كما تبسطهما - عادةً - بالدعاء والثناء،
هاتفًا بربك سبحانه، ذاهلاً عن الكتاب والمكتوب، شاداً
قلبك بمن توجهت له هذه الكلمات...

Он чӣ, ки ҳоло дар наздат қарор гирифтааст- дар ин мавзӯ- онро бо рӯҳат омехта бисоз, ва забонатро бо он дар ҳаракат дарор. Ин китобро дар дастонат қарор деҳ, ва ба сӯи Парвардигорат боз намо, ҳамчуноне, ки одатан дар вақти дуову ситоиш онҳоро боз менамой. Ӯро нидо кун, ва китобу навиштаҳоро фаромӯш намо, ва қалбатро ба касе пайванд бидеҳ, ки ин калимаҳо ва ибораҳо мутаваҷҷеҳи ӯст...

هاك «أوراد أهل السنة والجماعة» فلتقرأها الآن ببصيرتك
قبل بصرك، وليرددها قلبك قبل لسانك، ثم أبشر بموعد الله
سبحانه من كل دعاء، وبموعده عند لقاءه.

Ин “авроди Аҳли Суннат ва Ҷамоат
аст”, пас ҳоло бояд онро қабл аз биноият
бо басиратат бихонӣ, ва қалбат онро қабл
аз забонат такрор намояд. Дар ин сурат
башорат бод бар ту аз ҳамаи дуоҳо, ва ба
ваъдаи Ҷ дар вақти мулоқоташ.

وَرْدُ الثَّنَاءِ

Вирди сано ва ситоиш

أيها القلب: تهباً للثناء على الله

**Эй қалб! Омодаи ситоиш бар Аллох
бош!**

أمامك في الورقات القادمة أعظم الثناء في كلماتٍ ...

Пеши рӯят дар саҳифаҳои оянда,
бузургтарин сано ва ситоиш дар қолаби
калимаҳо қарор дорад...

كلماتٍ لا ينقصها إلا حضور قلبك بين يدي من ترفع له

هذا الثناء الحسن...

Калимоте, ки ҷуз ҳузури қалбат дар
баробари Зоте, ки ин ситоиши нек ба сӯи
ӯ боло бурда мешавад, аз чизе камӣ
надорад..

فمن أحسنُ ثناءً على الله من الله تعالى على نفسه..؟

Пас чӣ касе беҳтарин ситоишро барои
Аллоҳ қоил аст, аз худӣ Аллоҳи мутаъол
бар нафси хеш...?

ومن أعرف بأحب كلمات الثناء على الله من رسول الله ﷺ،
ومن ملائكته المقربين!؟

Ва чӣ касе донотар аст ба маҳбубтарин
калимот ва ибораҳои сано ва ситоиш бар
Аллоҳи мутаъол, аз Расули Аллоҳ
(дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод), ва аз
Фариштагони муқарраби Аллоҳ?!

ها هو الآن بين يديك ثناء الله سبحانه، وثناء رسوله ﷺ،
والملائكة المقربين، على الله سبحانه، حرك بها لسانك...

Ҳоло дар баробарат санову ситоиши
Аллоҳи мутаъол ва ситоиши Расули ӯ
(дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) ва
Фариштагони муқарраб бар Аллоҳи пок
қарор дорад, пас забонатро ба он ба
ҳаракат дарор...

اترك جلدك يقشع معها ويلين...

Бигзор пусти баданат бо зикри он дар
ларза дарояд, ва нарм шавад...

دع عينك تفيض ...

Бигзор чашмонат ашк бирезанд...

وليك يتألق ويتسامى ...

Ва ақлу хирадат бидурахшаду ба авҷ
дарояд..

بينما قلبك وأنت تردها ساجداً في محراب التعظيم ...

Дар ҳоле онро такрор менамоӣ, ки
қалбат дар ҳоли сачда дар меҳробии
азамату бузургӣ, қарор дорад..

* * *

وَرَدِ الثَّنَاءِ عَلَى اللَّهِ

Вирди сано ва ситоиши Аллоҳи мутаъол

* ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣﴾ مَلِكِ

يَوْمَ الدِّينِ ﴿٤﴾﴾ [الفاتحة: ٢-٤].

* “Ҳамду ситоиш барои Аллоҳ, ки Парвардигори ҷаҳониён аст.

(2) Бахшояндаи меҳрубон,

(3) Фармонравои рӯзи ҷазост”.

[Фотиҳа: 2-4].

* ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ

الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ﴾ [الأنعام: ١].

* “Ҳамду ситоиш азони Аллоҳест, ки осмонҳову заминро биёфарид, ва торикиҳову рӯшноиро падидор намуд”
[Анъом: 1].

* ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ

هَدَانَا اللَّهُ﴾ [الأعراف: ٤٣].

* “Ҳамду ситоиш азони Аллоҳест, ки моро ба ин (роҳ) ҳидоят намуд, ва агар моро ҳидоят наменамуд, ҳаргиз ҳидоят намеёфтем”. [Аъроф: 43].

* ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَكِئَةِ

رُسُلًا أُولِي أَجْنِحَةٍ مَّثْنَىٰ وَثُلَاثَ وَرُبْعَ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ
إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ [فاطر: ١].

* “Ҳамду ситоиш Аллоҳро, офарандаи осмонҳову замин аст, ва Зотест, ки Фариштагонро расулон ва соҳиби болҳои дугона ва сегонаву чаҳоргона қарор дод. Дар офариниш ҳар чӣ бихоҳад, меафзояд, бешак Аллоҳ бар ҳар чизе қодиру тавоност”. [Фотир: 1].

* ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا﴾ ﴿١﴾ [الكهف: ١].

* “Ҳамду ситоиш Аллоҳрост, ки бар бандаш (Муҳаммад) ин китобро нозил намуд, ва дар он ҳеч қачӣ ва инҳирофе қарор надод”. [Каҳф: 1].

* ﴿هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلِيمٌ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ﴾ ﴿٢٢﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٢٣﴾ هُوَ اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٤﴾ [الحشر: ٢٢-٢٤].

* “Ū Аллоҳест, ки ҳеч маъбуди (барҳаққу ростине) чӯз Ū нест, донандаи ғайбу ошқор аст. Ū бахшандаи меҳрубон аст. (22) Ū Аллоҳест, ки маъбуди (барҳаққу ростине) чӯз Ū нест. Фармонраво, поку солим аз ҳар айбу

нуқсон, амндиханда, ниғаҳбон, ғолибу чаббор ва бузургвор аст. Ва аз ҳар он чӣ барои Ё шарик қарор медиханд, пок аст (23). Ё Аллоҳи офаридагор, эҷодкунанда ва суратбахш аст, ва аз они Ёст номҳои некӯ. Ҳарчӣ дар осмонҳову замин аст, тасбеҳгӯи Ё ҳастанд ва Ё ғолибу боҳикмат аст! (24) [Ҳашр: 22-24].

* ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ﴾ [Сабъ: 1].

* “Ҳамду ситоиш аз они Аллоҳест, ки ҳар чӣ дар осмонҳову замин аст, аз они Ёст. Ва дар охираат низ ҳамду ситоиш аз они Ёст, ва Ё ҳакиму огоҳ аст! (1) [Сабаъ: 1].

* ﴿وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وِئٌ مِّنَ الدُّلِّ وَكَبِيرُهُ تَكْبِيرًا﴾ [الإسراء: 111].

* “Ва бигӯ (эй Муҳаммад)! Ҳамду

ситоиш махсуси Аллоҳест, ки фарзанде (барои хеш) барнагузид, ва дар фармонравой ҳеч шарике надорад, ва ҳаргиз хору нотавон намебошад, ки (ниёз ба дӯст ва) корсозе дошта бошад, ва Ёро бузург бидор, бузургдоштани шоиста”. [Исро: 111].

١) «اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ قَيْمُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ مَلِكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ الْحَقُّ، وَوَعْدُكَ الْحَقُّ، وَقَوْلُكَ الْحَقُّ، وَلِقَاؤُكَ الْحَقُّ، وَالْجَنَّةُ الْحَقُّ، وَالنَّارُ الْحَقُّ، وَالسَّاعَةُ الْحَقُّ، وَالنَّبِيُّونَ الْحَقُّ، وَمُحَمَّدٌ الْحَقُّ، اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَإِلَيْكَ أُنَبِّتُ، وَبِكَ خَاصَمْتُ، وَإِلَيْكَ حَاكَمْتُ، أَنْتَ رَبُّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ، فَاغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، أَنْتَ إِلَهِي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ».

1) “Эй Аллоҳ! Тамоми ҳамду ситоиш

аз они Тӯст. Ту рушноии осмонхову замин ва он чӣ дар ин ду вучуд дорад, ҳастӣ. Ва ҳамду ситоиш шоистаи Туст, ва Ту бар ҳаққӣ ва ваъдаат низ ҳақ аст, ва суҳанат низ ҳақ аст, ва мулоқот бо Ту ҳақ аст, ва биҳишт ҳақ аст ва дӯзах низ ҳақ аст, ва қиёмат ҳақ аст, ва Паёмбарон ҳақанд ва Муҳаммад (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ӯ бод) ҳақ аст. Эй Аллоҳ! Ба Ту таслим шудам ва бар Ту таваккал намудам ва ба Ту имон овардам ва бар Ту рӯй овардам ва бо кӯмаки Ту ба душманон ба мубориза пардохтам, ва Туро ҳоким қарор додаам. Ту парвардигори мо ҳастӣ ва ба сӯи Ту бозгашт аст, пас ҳар гуноҳе, ки пеш аз марг муртакиб шудам ва ҳар гуноҳе, ки осораш пас аз марг ҳамчунон идома пайдо мекунад ва гуноҳе, ки дар ҳолати пинҳонӣ ва ё ошкор анҷом додаам, ва ҳар гуноҳе, ки Худат аз ман ба он донотар ҳастӣ, мавриди омӯрзиш қарор дех, ва ин

Ту ҳастӣ, ки ҳар киро хоҳӣ ба сӯи корҳои нек ва бихишт ба пеш мебарӣ, ва ҳар киро хоҳӣ аз кори неку бихишт ақиб меандозӣ. Ту маъбуди ман ҳастӣ, ҳеҷ маъбуди (ростине) чуз Ту нест. Ҳеҷ қудрате ғайр аз Ту, ки битавонад тавфиқи (кори неке) диҳад ва аз маъсият дӯр намояд, вучуд надорад”.

﴿اللَّهُمَّ رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ، مِلءَ السَّمَاوَاتِ وَمِلءَ الْأَرْضِ وَمِلءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ، أَهْلَ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالِ الْعَبْدُ، وَكُلُّنَا لَكَ عَبْدٌ، لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِي لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ﴾.

2) “Эй Аллоҳ! Парвардигори мо! Ҳамду ситоиш аз они Туст, онгуна ситоише, ки осмонҳову замин ва ҳар чиро, ки Ту бихоҳӣ пур кунад. Ту аҳли сано ва ситоишу бузургӣ ҳастӣ. Ту шоистаи ситоиши бандагон ҳастӣ, ҳамаи мо бандагони Ту ҳастем. Он чиро, ки Ту медиҳӣ, ҳеҷ кас тавони моневъ шудани

онро надорад, ва чизеро, ки Ту манъ намудай, касе тавони додани онро надорад, ва ҳеч соҳиби сармояеро сармояаш аз азобат начот нахоҳад дод”.

﴿اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ كُلُّهُ، وَإِلَيْكَ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ﴾.

3) “Эй Аллоҳ! Тамоми ҳамду ситоиш барои Туст, ва тамоми умур ба сӯи Ту боз мегардад”.

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ، كَمَا يُحِبُّ رَبُّنَا وَيَرْضَى﴾.

4) “ Ҳамду сано ва ситоиш аз они Аллоҳ аст: ҳамду санои фаровон, зебо, бобаракат, ҳамчуноне, ки Парвардигори мо дӯст медорад, ва бадон розӣ ҳаст”.

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا، اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا﴾.

5) “Ҳамду санои фаровон барои Аллоҳ аст. Аллоҳ аз ҳама чизу ҳама кас бузургтар аст”

٦) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنِّي أَشْهَدُ أَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، الْأَحَدُ الصَّمَدُ الَّذِي لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ، وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ».

6) “Эй Аллоҳ! Аз Ту меҳоҳам ба воситаи шаҳодат доданам ба ин, ки Ту бешак Аллоҳе ҳастӣ, ки маъбуди (барҳаке) чуз Ту нест. Ягона ва бениёз ҳаст, ки на таваллуд карда, ва на аз касе зоида шуда, ва касе ҳамтои ӯ нест”.

٧) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنَّ لَكَ الْحَمْدَ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، الْمَنَّانُ، يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ، يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمٌ».

7) “Эй Аллоҳ! Аз Ту меҳоҳам ба воситаи эътирофам ба ин, ки ҳамду ситоиш барои Туст, ҳеҷ маъбуди (барҳаке) чуз Ту нест. Неъматдихандаи фаровонӣ, эй холиқи осмонҳову замин, эй соҳиби шукуҳу бузургворӣ, эй зиндаи пайдору побарҷо”.

۸) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ، وَأَشْهَدُ مَلَائِكَتَكَ وَحَمَلَةَ عَرْشِكَ، وَأَشْهَدُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ؛ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، وَحَدَّكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ».

8) “Эй Аллоҳ! Туро ва Фариштагону ҳомилони Арш ва тамоми касоне, ки дар осмонҳову замин ҳастанд, гувоҳ мегирам, ба ин, ки бешак Ту Аллоҳ ҳастӣ, ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Ту нест, ягона ҳастӣ ва шарике барои Ту нест, ва гувоҳӣ медиҳам, ки Муҳаммад банда ва фаристодаи Туст”.

۹) «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ».

9) “Ҳеч маъбуди (ростине) ҷуз Аллоҳ вучуд надорад, ягона ҳаст, ва шарике надорад. Подшоҳӣ аз они Ёст, ва ҳамду ситоиш аз они Ёст ва Ё ба анҷоми ҳар коре кодиру тавоност. Муназаҳу пок аст

ва ҳамду ситоиш барои Ўст, ва ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Аллоҳ вучуд надорад, ва Аллоҳ бузург аст, ва ҳеч ҳаракату нерӯе нест, магар ба (тавфиқи) Аллоҳи баландмартаба ва бузург”.

(۱۰) «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا،
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ
إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ».

10) “Ҳеч маъбуди (барҳаққе) нест, магар Аллоҳ, яктост ва шарике надорад, ва аз ҳама чизу ҳама кас бузургтар аст, ва ҳамду ситоиши зиёд мар Ўрост. Поку муназаҳ аст Парвардигори чаҳониён, ҳеч ҳаракату нерӯе нест, магар ба (тавфиқи) Аллоҳи ғолибу бо ҳикмат”.

﴿ ١١ ﴾ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ».

11) Ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Аллоҳ вучуд надорад, ва Аллоҳ бузургтар аз ҳама чиз ва ҳама кас аст, ягона ҳаст ҳеч шарике надорад, ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Аллоҳ нест, подшоҳи ҳақиқист ва барои Ўст фармонравой ва барои Ўст ҳамду сано. Ҳеч маъбуде ҷуз Аллоҳ нест ва Аллоҳ аз ҳама чизу ҳама кас бузургтар, аст ва ҳеч ҳаракату нерӯе нест, магар ба (тавфиқи) Аллоҳ”.

﴿ ١٢ ﴾ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، أَعَزَّ جُنْدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ، وَعَلَبَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ، فَلَا شَيْءَ بَعْدَهُ».

12) Ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Аллоҳ нест, ягона аст, лашкарашро иззат бахшид, ва бандашро нусрат ато намуд, ва аҳзобро ба танҳой мағлӯб сохт, пас

баъд аз ӯ чизе вучуд надорад. (ба чуз ӯ ҳама аз байн маравад)”).

(۱۳) «سُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا خَلَقَ فِي السَّمَاءِ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا خَلَقَ فِي الْأَرْضِ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا بَيْنَ ذَلِكَ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا هُوَ خَالِقٌ.»

13) “Поку муназаҳ аст Аллоҳ ба теъдоди он чӣ дар осмон халқ намудааст, ва поку муназаҳ аст ба теъдоди он чӣ дар замин халқ намудааст, ва поку муназаҳ аст Аллоҳ ба теъдоди он чӣ ӯ холиқи онҳост.

اللَّهُ أَكْبَرُ عَدَدَ مَا خَلَقَ فِي السَّمَاءِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ عَدَدَ مَا خَلَقَ فِي الْأَرْضِ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ عَدَدَ مَا بَيْنَ ذَلِكَ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ عَدَدَ مَا هُوَ خَالِقٌ.

Аллоҳ бузург аст ба теъдоди он чӣ дар осмон халқ намудааст, ва Аллоҳ бузург аст ба теъдоди он чӣ дар замин офаридааст, ва поку муназаҳ аст Аллоҳ

ба теъдоди он чӣ байни осмону замин офаридааст, ва Аллоҳ бузург аст ба теъдоди он чӣ ӯ холиқи онҳост.

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَدَدَ مَا خَلَقَ فِي السَّمَاءِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَدَدَ مَا
خَلَقَ فِي الْأَرْضِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَدَدَ مَا بَيْنَ ذَلِكَ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
عَدَدَ مَا هُوَ خَالِقٌ.

Ҳамду сипос барои Аллоҳ аст ба теъдоди он чӣ дар осмон халқ намудааст, ва ҳамду сано барои Аллоҳ аст ба теъдоди он чӣ дар замин офаридааст, ва ҳамду сано барои Аллоҳ аст ба теъдоди он чӣ байни осмону замин офаридааст, ва ҳамду ситоиш барои Аллоҳ аст ба теъдоди он чӣ ӯ холиқи онҳост.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ مَا خَلَقَ فِي السَّمَاءِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ مَا
خَلَقَ فِي الْأَرْضِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ مَا بَيْنَ ذَلِكَ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا
اللَّهُ عَدَدَ مَا هُوَ خَالِقٌ.

Ба теъдоди он чӣ дар осмон офаридааст

гувоҳӣ медиҳам, ки ҳеч маъбудӣ (барҳаққе) ҷуз Аллоҳ нест, ва ба теъдоди он чӣ дар замин офаридааст, гувоҳӣ медиҳам, ки маъбудӣ (барҳаққе) ҷуз Аллоҳ нест, ва ба теъдоди он чӣ байни осмону замин офаридааст, гувоҳӣ медиҳам, ки ҷуз Аллоҳ маъбудӣ (барҳаққе) вучуд надорад, ва ба теъдоди он чӣ Аллоҳ холиқи онҳост, гувоҳӣ медиҳам, ки маъбудӣ (барҳаққе) ҷуз Аллоҳ нест.

لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ عَدَدَ مَا خَلَقَ فِي السَّمَاوَاتِ.

Ба теъдоди он чӣ дар осмон халқ намудааст, гувоҳӣ медиҳам, ки ҳеч ҳаракату нерӯе нест, магар ба (тавфиқи) Аллоҳ.

وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ عَدَدَ مَا خَلَقَ فِي الْأَرْضِ.

Ба теъдоди он чӣ дар замин халқ намудааст, гувоҳӣ медиҳам, ки ҳеч ҳаракату нерӯе нест, магар ба (тавфиқи) Аллоҳ.

وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ عَدَدَ مَا بَيْنَ ذَلِكَ.

Ба теъдоди он чӣ дар байни осмону замин халқ намудааст, гувоҳӣ медиҳам, ки ҳеч ҳаракату нерӯе нест, магар ба (тавфиқи) Аллоҳ.

وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ عَدَدَ مَا هُوَ خَالِقٌ.

Ва ба теъдоди он чӣ Аллоҳ холиқи онҳост гувоҳӣ медиҳам, ки ҳеч ҳаракату нерӯе нест, магар ба (тавфиқи) Аллоҳ.

(۱۴) «الْحَمْدُ لِلَّهِ عَدَدَ مَا خَلَقَ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ مِثْلَ مَا خَلَقَ،
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَدَدَ مَا فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ مِثْلَ مَا
فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَدَدَ مَا أَحْصَى كِتَابُهُ،
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ مِثْلَ مَا أَحْصَى كِتَابُهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَدَدَ كُلِّ شَيْءٍ،
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ مِثْلَ كُلِّ شَيْءٍ.»

14) “Ҳамду сано хоси Аллоҳ аст, ба теъдоди он чӣ ӯ халқ кардааст, ва ҳамду сано барои Аллоҳ аст ба миқдори ҳаҷми он чӣ ӯ халқ кардааст, ва ҳамду сано

барои Аллоҳ аст ба миқдори он чӣ дар осмону замин офаридааст, ва ҳамду сано барои Аллоҳ аст ба миқдори он чӣ дар осмону замин аст, ва ҳамду ситоиш барои Аллоҳ аст ба теъдоди он чӣ китобаш онро шумурдааст, ва ҳамду ситоиш барои Аллоҳ аст ба ҳаҷми он чӣ китобаш шумурдааст, ва ҳамду сано барои Аллоҳ аст ба миқдори тамоми чиз, ва ҳамду сано барои Аллоҳ аст ба мизони ҳаҷми ҳама чиз.

سُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا خَلَقَ، سُبْحَانَ اللَّهِ مِثْلَ مَا خَلَقَ، سُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ، سُبْحَانَ اللَّهِ مِثْلَ مَا فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ، سُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا أَحْصَى كِتَابَهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ مِثْلَ مَا أَحْصَى كِتَابَهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ كُلِّ شَيْءٍ، سُبْحَانَ اللَّهِ مِثْلَ كُلِّ شَيْءٍ».

Поку муназзаҳ аст Аллоҳ ба миқдори он чӣ офаридааст. Поку муназзаҳ аст Аллоҳ ба пурагии он чӣ офаридааст.

Поку муназзаҳ аст Аллоҳ ба миқдори он чӣ дар осмону замин аст. Поку муназзаҳ аст Аллоҳ ба пуррагии он чӣ дар осмону замин аст. Поку муназзаҳ аст Аллоҳ ба миқдори он чӣ китобаш онро шумурдааст, ва поку муназзаҳ аст Аллоҳ ба пуррагии он чӣ, ки китобаш шумурдааст, ва поку муназзаҳ аст Аллоҳ ба пуррагии ҳама чиз”.

(۱۵) «سُبْحَانَكَ، مَا أَعْظَمَكَ رَبَّنَا».

15) “Поку муназзаҳ ҳастӣ (эй Аллоҳ), чӣ қадар бузург ҳастӣ эй Парвардигори мо”.

(۱۶) «سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

16) (Эй Аллоҳ!) Поку муназзаҳ ҳастӣ ва ҳамду ситоиши Туро баён мекунам, ва номат бисёр бобаракат ҳаст, ва шаъну ҷойгоҳат басо олист, ва ҳеҷ маъбуди (барҳаққе) ҷуз Ту нест”.

﴿١٧﴾ «اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا، وَسُبْحَانَ اللَّهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا».

17) “Аллоҳ аз ҳама чизу аз ҳама кас бисёр бузург аст, ва ҳамду ситоиши фаровон барои Аллоҳ аст, ва дар ҳар ҳар соҳу шом Аллоҳ поку муназзаҳ ҳаст”.

﴿١٨﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ، وَبِمَعَاْفَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ، وَبِكَ مِنْكَ، لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ؛ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَيَّ نَفْسِكَ».

18) “Бор Илоҳо! Ман аз хашму ғазаби Ту, ба хушнӯдӣ ва ризояти Ту, ва аз кайфару муҷозотат, ба афву бахшишат, паноҳ мебарам, ва низ аз гирифтӯ муҳосабаи Ту ба Ту паноҳ мебарам. Ман тавону қудрати баёни ҳамду ситоиши Туро надорам, Ту ҳамчуноне ҳастӣ, ки худат ба нафси хеш ҳамду ситоиш намудай”.

﴿سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾﴾ [الصفات: ١٨٠-١٨٢].

“Муназзаҳу покаст аст Парвардигори Ту, он Парвардигори боиззат, аз ҳар чӣ Ёро васф мекунанд (180) ва салому (дурӯд) бар Паёмбарон (181) ва ҳамду ситоиш аз они Парвардигори ҷаҳониён аст! (182). [Соффот: 180-182].

* * *

تذکر^(۲)...

Ба ёд дошта бош...!

قبل أن يَّعُدَّ بك العهد عن (ورد الشاء) تذكر...

Пеш аз оне, ки вориди мабҳаси баъдӣ шуда ва аз дуои сано ва ситоиш фосила бигирӣ, ба ёд дошта бош...

تذكر: أي عالمٍ دخلت، وأي كلماتٍ قُلْتَ، وعلى من
أثنت، وأي أجورٍ كسبت!

Ба ёд дошта бош: Ки ба кадом оламе

۲- كل ما سيأتيك بعد قولنا «تذكر...» في هذا الكتاب - من فضائل
وأجور فهو مما صح عن النبي ﷺ، ولمعرفة كل دعاء وفضله ارجع
إلى تخريج الأحاديث في آخر الكتاب

Ҳар он чӣ баъд аз сухани мо: “Бидон” аз фазилату аҷр дар ин китоб меояд, аз ҷумлаи он фазоилест, ки ба таври саҳеҳ аз Расули Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ū бод) собит шудааст. Ва барои дониستاني фазилати ҳар дуо ручуъ кунед ба таҳриҷи аҳодис дар охири китоб.

ворид шудай, ва кадом калимоту ибораҳоро бар забон овардаи, ва киро ҳамду сано намудай, ва чӣ подошero ба даст овардаи!

* لقد أثبتت على الله باسمه الأعظم، الذي إذا دُعِيَ به أجاب، وإذا سُئِلَ به أعطى.

* Дар ҳақиқат бар Аллоҳи мутабол бо исми аъзамаш ҳамду сано намудай, он исме, ки ҳаргоҳ Аллоҳ бо он хонда шавад, дуо қабул мешавад, ва ҳаргоҳ ба он аз \bar{U} чизе хоста шавад, медахад.

* لقد أثبتت على الله ثناءً ستعتق به من النار - بإذن الله -.

* Аллоҳи мутаолро чунон мадҳу ситоиш намудай, ки ба хотири он -бо иродаи Аллоҳ- аз оташи дӯзах раҳо хоҳӣ ёфт.

* ثناءً سينفعك - بإذن الله - في الدنيا والآخرة.

* Чунон ҳамду саное, ки -бо хости Аллоҳ- дар дунё ва охират барои ту сӯдманду муфид хоҳад буд.

* ثناءٌ سيجييك الله بقوله «صَدَقَّ عَبدِي».

* Чунон ҳамду саное, ки Аллоҳи мутаол дар баробари он бо ин ибора туро посух хоҳад дод: «صَدَقَّ عَبدِي», (бандаам рост гуфт).

* ثناءٌ عَجِبَ مِنْهُ النَّبِيُّ ﷺ لَمَّا سَمِعَهُ، وَقَدْ فُتِّحَتْ لَهُ أَبْوَابُ

السماء.

* Ҳамду саное, ки чун Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) онро шунид, таъачҷуб кард, ва дарвозаҳои осмон барояш боз шуданд.

* ثناءٌ هُوَ أَكْثَرُ وَأَفْضَلُ مِنْ ذِكْرِكَ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ.

* Ҳамду саное, ки бештару беҳтар аст аз зикре, ки дар шабу рӯз мекуни.

* ثناءٌ هُوَ ثناءٌ ذَلِكَ الدَّيْكَ، الَّذِي عَرَفَ مِنْ عِظْمَةِ اللَّهِ مَا

عَرَفَ، فَسَبِّحْ تَسْبِيحَ الْمُطَّلَعِ الْعَارِفِ الْحَقِّ.

* Ҳамду сано ҳамонанди ҳамду ситоиши он хурусест, ки бузургии

Аллохро ба хӯби шинохта ва монанди донандаи ҳақ тасбеҳ мегӯяд.

* ثَنَاءٌ سَيِّدَتْرَه - بِإِذْنِ اللَّهِ - عَشْرَةَ أَمْلَاكٍ كُلِّهِمْ حَرِيصُونَ
على أن يكتبوه، ولن يستطيعوا أن يكتبوه إلا كما قُلْتَهُ، وأما
أجره فعند الله لك مدخر.

* Ҳамду саное, ки -ба хости Аллоҳ- даҳ Малоика муштоқи навишатани он ҳастанд, аммо очизу нотавон ҳастанд ва ба навиштани он чӣ, ки онро ба забон овардаӣ, иктифо мекунанд, ва подоши он назди Аллоҳ буда, ва захирае барои ту мебошад.

* ثَنَاءٌ سَيِّكْتَبُ لَكَ بِهِ - بِإِذْنِ اللَّهِ - رَحْمَةٌ اللَّهِ كَثِيرًا، كَمَا
أَثْنَيْتَ عَلَيْهِ كَثِيرًا.

* Ҳамду саное, ки -ба хости Аллоҳ- раҳмати фаровоне аз ҷониби Аллоҳ бароят навишта хоҳад шуд, ба хотири санои фаровоне, ки бар Ё намудай.

فهل عرفت أين ارتقيت؟ وماذا كسبت؟ وِيمَ أُنيت؟ إن
شئت عُدْ متأملاً، وإن شئت فامض عارفاً مُسْتَعْرِفاً...

Пас оё донистӣ, ки то кучо боло
рафтаӣ? Ва чӣ чизро ба даст овардаӣ? Ва
чӣ ситоише намудаӣ? Агар хоҳиш дошта
бошӣ, пас бо тааммул баргард, ва агар
хоҳӣ, огоҳона ва ғарқ дар тафаккур ба
пеш рав...

وَرْدُ الصَّلَاةِ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ

**Вирди дурӯд бар Паёмбари Аллоҳ
(дурӯду саломи Аллоҳ бар Ӯ бод)**

أيها القلب: تهيأ للصلاة على الحبيب ﷺ

**Эй қалб! Омода бош
Барои дурӯд фиристодан ба Ҳабиби
Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ў
бод).**

هاك الصلاة على رسول الله ﷺ.. اشف بها اشتياقك إليه...
اسْتَجَلِبْ بها صلاة الله العظيمة عليك...
اشكُرْ بها بعض نعم الله بمحمد ﷺ عليك...
وَلَيْسَتْ جَمْعُ قلبك في كل صلاةٍ عليه مقامه وفضله....

Бо дурӯд фиристодан ба Расули Аллоҳ
(дурӯду саломи Аллоҳ бар Ў бод), шавқи
худо ба сӯи Ў бароварда бисоз....

Бо дурӯд фиристодан, дурӯди
арзишманде аз ҷониби Худованд ба худ
қалб намо...

Ба василаи он, бархе аз неъматҳои
Худованд, ки ба василаи Муҳаммад

(дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) ба Ту расидааст, шукр намо...

Ва дар ҳар дурӯде, ки бар ӯ мефиристӣ, фазлу мақоми ӯро дар қалбат чамъ намо...

وَلْتَسْتَحْضِرْ أَنْ صَلَاتِكَ الْآنَ تُعْرَضُ عَلَيْهِ بَعْدَ أَنْ تُرَدَّ عَلَيْهِ
روحه إذ تصلي عليه.

وَاسْتَشْعِرِ الشَّرْفَ الَّذِي تَحْوِزُهُ - أَنْتَ - بِانْضِمَامِكَ لِمَنْ
قال الله تعالى فيهم:

﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ [الأحزاب: ٥٦].

Ва инро ба ёд ор, ки дурӯду саломи ту дар ин лаҳза ба Паёмбари Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) расонда мешавад, баъд аз баргардонидани рӯҳи муборакаш бар ӯ.

Ва ин шарафи бузургро эҳсос намо, ки бо дурӯд фиристондан ба Паёмбари Аллоҳ

(дурӯду салони Аллоҳ бар ӯ бод) дар чумлаи касоне қарор мегири, ки Аллоҳи мутаол дар мавриди онҳо фармудааст:

“Бешак Аллоҳ ва малоикаҳои ӯ бар Паёмбар дурӯд мефиристанд, (пас) эй касоне, ки имон овардаед (шумо низ) бар ӯ дурӯд фиристед, ва ба шоистагӣ салом расонед”. [Аҳзоб: 56].

فَاللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى نَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ ﷺ.

Пас эй Аллоҳ! Бар Паёмбари мо, Муҳаммад (дурӯду салони Аллоҳ бар ӯ бод), дурӯду салом фирист, ва бар ӯ баракат иноят фармо..

* * *

وَرْدُ الصَّلَاةِ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ

Вирди дурӯд бар Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод)

١) «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ
عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اللَّهُمَّ بَارِكْ
عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى
آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

1) “Эй Аллоҳ! Бар Муҳаммад ва хонадону асҳоби Муҳаммад дурӯд бифирист, ҳамон гуна, ки бар Иброҳим ва хонадону асҳоби Иброҳим дурӯд фиристодай. Бешак ту сазовори ситоиш ва бузургворӣ ҳастӣ. Эй Аллоҳ! Ба Муҳаммад ва хонадону асҳоби Муҳаммад баракат ато фармо, ҳамон тавре, ки ба Иброҳим ва хонадону асҳоби Иброҳим баракат ато намудӣ. Бешак Ту сутуда ва бузургвор ҳастӣ”.

۲) «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

2) “Эй Аллоҳ! Бар Муҳаммад ва ҳамсарону фарзандонаш дурӯд бифирист, ҳамчуноне, ки бар хонадони Иброҳим дурӯд фиристондӣ. Ва бар Муҳаммад ва ҳамсарону фарзандонаш баракат ато фармо, ҳамчуноне, ки бар хонадони Иброҳим баракат ато намудӣ. Бешак Ту сутуда ва бузургвор ҳастӣ ”

۳) «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ، وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ، وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

3) “Эй Аллоҳ! Бар Муҳаммад ва аҳли байташ ва ҳамсарону фарзандонаш дурӯд бифирист, ҳамон гуна, ки бар хонадони Иброҳим дурӯд фиристондӣ. Бешак Ту

сутуда ва бузургвор ҳастӣ. Ва бар Муҳаммад ва аҳли байташ ва хамсарону фарзандонаш баракат ато фармо, ҳамчуноне, ки бар хонадони Иброҳим баракат ато намудӣ. Бешак Ту сутуда ва бузургвор ҳастӣ”.

﴿٤﴾ «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

4) “Эй Аллоҳ! Бар Муҳаммад, ин Паёмбари уммӣ ва бар хонадони Муҳаммад дурӯд фирист, ҳамчуноне, ки бар хонадони Иброҳим дурӯд фиристодӣ, ва баракат ато фармо бар Муҳаммад, ин Паёмбари уммӣ ва бар хонадони Муҳаммад, ҳамчуноне, ки бар хонадони Иброҳим дар байни чаҳониён баракат ато намудӣ. Бешак Ту сутуда ва бузургвор ҳастӣ”.

٥) «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ وَبَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

5) “Эй Аллоҳ! Бар Муҳаммад ва хонадони Муҳаммад дурӯд бифирист, ва баракат ато намо бар Муҳаммад ва хонадони Муҳаммад, ҳамчуноне, бар Иброҳим ва хонадони Иброҳим дурӯд фиристордӣ ва баракат ато намудӣ. Бешак Ту сутуда ва бузургвор ҳастӣ”.

٦) «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ».

6) “Эй Аллоҳ! Бар Муҳаммад, банда ва расулат дурӯд бифирист, ҳамчуноне, ки бар хонадони Иброҳим дурӯд фиристордӣ, ва бар Муҳаммад, банда ва расулат ва хонадони Муҳаммад баракат ато намо, ҳамчуноне, ки бар Иброҳим ва хонадони Иброҳим баракат ато намудӣ”.

* * *

تذکر...

Ба ёд дошта бош...

تَذَكَّرُ أَيْنَ بَلَغَتْ بِكَ الصَّلَاةُ عَلَى الْحَبِيبِ ﷺ ...

Ба ёд дошта бош, ки дурӯд фиристодани ту ба Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ҷ бар ӯ бод) дар чӣ чойгоҳе туро қарор додааст...

* إِنَّمَا صَلَّوْا فَتَحَ اللهُ لَكَ بِهَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ... لِقَوْلِهِ ﷺ:

«كل دعاءٍ محجوبٍ حتى يُصَلَّى على النبي ﷺ» (الصحيحه ٢٠٣٥)

* Инҳо дурӯдҳое ҳастанд, ки Аллоҳи мутаъол ба сабаби он дарвозаҳои осмонро барои ту боз менамояд, чуноне, ки Паёмбари Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд: “Ҳар дуое дар ҳичоб аст (яъне ба осмон намерасад) то даме, ки бар Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) дурӯд фиристода нашавад”. (Саҳеҳ 2035).

* إِنهَا صَلَوَاتٌ كَتَبَ اللَّهُ لَكَ بِهَا: سِتِينَ حَسَنَةً، وَغَفَرَ لَكَ بِهَا سِتِينَ سَيِّئَةً، وَرَفَعَكَ سِتِينَ دَرَجَةً.

* Бешак инҳо дурӯдҳое ҳастанд, ки Аллоҳи мутаъол дар баробари он бароят шаст некӣ менависад, ва шаст гуноҳе аз гуноҳонатро мебахшад, ва шаст дараҷаатро боло мебарад.

* إِنهَا صَلَوَاتٌ أَتْنَىٰ عَلَيْكَ بِهَا اللَّهُ فِي الْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ.

* Бешак инҳо дурӯдҳое ҳастанд, ки Худованд ба сабаби онҳо туро назди малаи аъло (бошандағони осмонҳо) ситоиш менамояд.

* إِنهَا صَلَوَاتٌ بَلَغْتَ النَّبِيَّ ﷺ بِتَبْلِيغِ الْمَلِكِ إِيَّاهُ، فَقَدْ قَالَ ﷺ: «مَنْ صَلَّى عَلَيَّ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ عَشْرًا، وَوُكِّلَ بِهَا مَلِكٌ حَتَّىٰ يَبْلُغْنِيهَا» (صحيح الترغيب ١٦٦٣)

* Бешак инҳо дурӯдҳое ҳастанд, ки тавассути Малоикаҳо ба Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бу ӯ бод) расонда

мешаванд. Чуноне, ки Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд: “Ҳар касе бар ман дурӯд фиристад, Худованд бар ӯ даҳ дурӯд мефиристад, ва малоикаеро муваззаф мегардонад, то онро ба ман бирасонад”. (Саҳеҳи Тарғиб: 1663).

* **إِنهَا صَلَوَاتُ رَبِّ اللَّهِ بِهَا رُوحُ خَلِيلِهِ ﷺ لِيُرِدَ عَلَيْكَ السَّلَامَ، قَالَ ﷺ: «مَا مِنْ أَحَدٍ يَسْلِمُ عَلَيَّ إِلَّا رَدَّ اللَّهُ إِلَيَّ رُوحِي حَتَّى أُرَدَّ عَلَيْهِ السَّلَامَ».** (أبو داود ٢٠٤١، وحسنه الألباني).

* Бешак инҳо дурӯдҳое ҳастанд, ки Аллоҳи мутаъол ба сабаби он рӯҳи дӯсташро бармегардонад, то ҷавоби саломатро баргардонад. Паёмбари Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд: “Ҳар касе бар ман салом бифиристад, Худованд рӯҳамро бар ман бармегардонад, то ҷавоби саломи ӯро баргардонам”. (Абудовуд, 2041, Шайх Албонӣ онро ҳасан гуфтааст).

* إِنَّمَا صَلَّوْا تُسْتَكُونُ بِهَا - بِإِذْنِ اللَّهِ - مِنْ أَوْلَى النَّاسِ
بِالنَّبِيِّ ﷺ، لِقَوْلِهِ ﷺ: «إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَكْثَرُهُمْ
عَلَيَّ صَلَاةً» (صحيح الترغيب ١٦٦٨).

* Бешак инҳо дурӯдхое ҳастанд, ки ба сабаби он –ба хости Аллоҳ- аз ҷумлаи наздиктарини мардум ба Паёмбар хоҳӣ буд. Паёмбари Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ў бод) мефармояд: “Наздиктарин шахс рӯзи қиёмат ба ман касест, ки беш аз ҳама бар ман дурӯд фиристодааст”. (Саҳеҳи Тарғиб 1668).

فكم ستجعل بعد هذا للصلاة على النبي ﷺ في حياتك من نصيب؟

Пас чӣ қадар дурӯду саломро баъд аз ин бар Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ў бод) дар зиндагиат қарор хоҳӣ дод:

* * *

وَرْدُ الْاِسْتِغْفَارِ

Вирди истиғфор

أيها القلب: تهباً لاستغفار ربك

**Эй қалб! Омода бош барои талаби
мағфират аз Парвардигори хеш**

تيقن أن أخطر المخاطر عليك في دنياك وآخرتك هي
ذنوبك...!

Яқин дошта бош, ки бузургтарин
хатаре, ки дар дунё ва охираат туро таҳдид
мекунад, гуноҳонат мебошанд...!

واعلم أنك ستمر الآن بكلمات استغفار، إنما هي بحور
المغفرة الزاخرة...

Ва бидон, ки ҳамакунун аз калимаҳо ва
ибораҳои истиғфор гузар хоҳӣ кард, ки
бешак онҳо баҳре аз бахшишҳоро дарбар
доранд...

فياك أن ترددها بلسانك ويبقى من درنك في صحيفتك شيء!

Барҳазар бош аз ин, ки ин дуоҳоро бар
забон тақроп намоӣ, ва боз ҳам гуноҳе

дар номаи аъмолат боқӣ бимонад!

يا لها من كلماتٍ لو وافقت قلوبًا حيّةً، عرفت عظمة من عصت وخالفت، فقالت باستحياءٍ وإشفاقٍ: ﴿رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ [الأعراف: ٢٣].

Чӣ калимаҳои бузургу арзишманде хастанд, ки агар бо қалбҳои зинда ҳамроҳ шаванд, азамату бузургии касеро хоҳад донист, ки аз Ё нофармонӣ намуда, ва бо Ё муҳолифат кардааст. Аз ҳамин хотир бо шармсорию хиҷолат мегӯяд: “Эй Парвардигори мо! Мо (бо сарпечӣ аз дастури Ту) ба ҳештан ситам намудаем, ва агар моро наёмӯрзӣ ва бар мо раҳм нақунӣ, дар ҳақиқат мо аз ҷумлаи зиёнкорон хоҳем буд”. [Аъроф: 23].

فحذار أن تردد استغفارك وقلبك ذاهلٌ عن عاقبة أمرك إن

لم يغفر الله لك...!

Пас барҳазар бош аз ин, ки бо забон талаби мағфирату омӯрзиш намоӣ, ва қалбат ғофил аз оқибату фарҷоми корат

бошад, Агар Аллоҳи мутаъол туро
набахшад ва наёмӯрзад...!

غافلٌ عن حقيقة المعاني الكبيرة للاستغفار القادم...!

Ва ғофил аз ҳақиқати маъонии бузурги
истиғфор бошад, истиғфоре ки дар пеш
аст...!

فليهجم لسانك وقلبك معاً على هذا الاستغفار، فقد آن
أوان المغفرة، فليس على الله كثيرٌ أن يغفر لك ما تقدم من
ذنوبك وما تأخر بانتهاه هذا الورد...

Пас бояд забону қалбат якҷо бар ҳамин
истиғфор рӯ биёваранд, дар ҳақиқат вақти
мағфирату бахшиш фаро расидааст, ва
бахшидани гуноҳони гузашта ва ояндаи
ту дар охири ин истиғфор барои Аллоҳи
мутаъол, чизи зиёде нест..!

أليس الله هو الغفور الرحيم؟

Магар Аллоҳ бахшандаи меҳрубон нест?

* * *

وَرْدُ الْاِسْتِغْفَارِ

Вирдҳои истиғфор

* ﴿رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ

مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ [الأعراف: ٢٣].

* “Эй Парвардигори мо! [мо бо сарпечӣ аз дастӯри Ту] ба хештан ситам намудаем, ва агар моро набахшӣ ва бар мо раҳм накунӣ, аз ҷумлаи зиёнкорон хоҳем буд”. [Аъроф: 23].

* ﴿رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ

الْحِسَابُ﴾ [إبراهيم: ٤١].

* Эй Парвардигори мо! Ман ва падару модарам ва [тамоми) мусалмононро дар рӯзе, ки қиёмат барпо мешавад, биёмӯрз” [Иброҳим: 41].

* ﴿رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحْمِلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ ۗ وَاعْفُ عَنَّا وَأَغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾ [البقرة: ٢٨٦].

* “Эй Парвардигори мо! Агар фаромушу хато кардем, моро бозхост макун. Эй Парвардигори мо! Бори гарон (ва таклифи сангин) бар (дӯши) мо магзор, ҳамчуноне онро (ба хотири мучозоти гуноҳу саркашӣ) бар (дӯшӣ) касоне, ки пеш аз мо буданд ниҳодӣ. Эй Парвардигори мо! Ба мо ҳамл макун он чиро ки тавони бардошти онро надорем, ва аз мо даргузар ва моро биёмӯрз ва раҳм кун. Ту ёр (ва корсози) мо ҳастӣ, пас моро бар гуруҳи кофирон пирӯз гардон”. [Бақара: 286].

* ﴿رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيْمَانِ أَنْ ءَامِنُوا بِرَبِّكُمْ فَءَامَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّنَا

مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا وَعَاثِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا نُنْجِنَا يَوْمَ
الْقِيَامَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾ [آل عمران: ١٩٣-١٩٤].

* “Эй Парвардигори мо! Мо нидокунандаеро шунидем, ки ба сӯи имон фаро мехонад, ин ки “имон биёваред ба Парвардигори хеш”, пас мо имон овардем эй Парвардигори мо! Гуноҳони моро бибахш ва бадихои моро аз мо мавҳ соз, Ва моро ҳамроҳи некон бимирон (193). Эй Парвардигори мо! Он чиро, ки ба василаи Паёмбаронат ба мо ваъда додай, ба мо ато фармо, ва дар рӯзи қиёмат моро шармсор масоз. Бешак Ту хилофи ваъда намекуни”. [Оли Имрон: 193-194].

* ﴿رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا
تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾
[الحشر: ١٠].

* “Эй Парвардигори мо! Моро ва бародарони мо ки пеш аз мо гузаштаанд,

биёмӯрз ва дар дили мо нисбати касоне,
ки имон оварданд, кина қарор мадеҳ. Эй
Парвардигори мо! Бешак Ту дилсӯзу
меҳрубон ҳастӣ”. [Ҳашр: 10].

* ﴿رَبَّنَا أَنْتُمْ لَنَا نُورٌ وَأَغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ

قَدِيرٌ﴾ [التحرим: ٨].

* “Эй Парвардигори мо! Нури моро бар
мо комил намо ва моро биёмӯрз. Бешак
Ту ба ҳама чиз кодиру тавоно ҳастӣ”.
[Таҳрим: 8].

* ﴿رَبَّنَا إِنَّا أَمْنَا فَأَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾

[آل عمران: ١٦].

* “Эй Парвардигори мо! Бешак мо
имон овардем, пас гуноҳонамонро
биёмӯрз, ва аз азоби оташи (дӯзах) моро
нигаҳ дор”. [Оли Имрон: 16].

* ﴿رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا

وَأَنْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿١٤٧﴾ [آل عمران: ١٤٧].

* “Эй Парвардигори мо! Аз гуноҳону зиёдаравии мо, даргузар ва гомҳои моро устувор бидор, ва моро бар гуруҳи кофирон пирӯз гардон”. [Оли Имрон: 147].

* ﴿رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا

وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٧﴾ [غافر: ٧].

* “Эй Парвардигори мо! Раҳмату илми Ту ҳама чизро фаро гирифтааст, пас ононеро, ки тавба кардаанд ва роҳи Туро пайравӣ намуданд, бибахш ва онҳоро аз азоби ҷаҳаннам начот бидеҳ” [Ғофир: 7].

* ﴿رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي﴾ [القصص: ١٦].

* Эй Парвардигори ман! Бешак ба ман худ ситам намудам, пас Манро бибахш”. [Қасас: 16].

* ﴿رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ﴾ [المؤمنون:

.[۱۱۸]

* “Эй Парвардигори ман! Бибахш ва раҳм фармо, ва Ту беҳтарин раҳмкунанда хастӣ”. [Мӯминун: 118].

﴿۱﴾ «وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ، إِنَّ صَلَاتِي، وَنُسُكِي، وَمَحْيَايَ، وَمَمَاتِي، لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، لَا شَرِيكَ لَهُ؛ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ. اللَّهُمَّ أَنْتَ الْمَلِكُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ. أَنْتَ رَبِّي وَأَنَا عَبْدُكَ، ظَلَمْتُ نَفْسِي وَاعْتَرَفْتُ بِذُنُوبِي، فَاعْفِرْ لِي ذُنُوبِي جَمِيعًا، إِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ، وَاهْدِنِي لِأَحْسَنِ الْأَخْلَاقِ، لَا يَهْدِي لِأَحْسَنِهَا إِلَّا أَنْتَ، وَاصْرِفْ عَنِّي سَيِّئَهَا، لَا يَصْرِفُ عَنِّي سَيِّئَهَا إِلَّا أَنْتَ، لَبَّيْكَ وَسَعْدَيْكَ، وَالْخَيْرُ كُلُّهُ فِي يَدَيْكَ، وَالشَّرُّ لَيْسَ إِلَيْكَ، أَنَا بِكَ وَإِلَيْكَ، تَبَارَكْتَ وَتَعَالَيْتَ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ».

1) “Ман чехраамро дар ҳоле, ки аз ботил рӯ гардон шудаам, ба сӯи Зоте

мутаваҷҷеҳ намудам, ки осмонҳову заминро офарид, ва ман аз зумраи мушрикони нестам. Бешак намозу ибодат ва зиндагию маргам, аз они Парвардигори оламиён аст, ки шарике надорад, ва ба ҳамин амр шудаам, ва ман аз ҷумлаи мусалмонон ҳастам. Эй Аллоҳ! Ту подшоҳ ҳастӣ, ҳеҷ маъбудӣ (барҳаққе) ҷуз Ту нест. Ту Парвардигори ман ҳастӣ ва ман бандаи Ту, ҳештанро ситам намудам ва ба гуноҳам иқроӣ мекунам, пас тамоми гуноҳонамро бибахш. Бешак ба ҷуз Ту касе гуноҳонро намебахшад, ва Манро ба беҳтарин ахлоқ ҳидоят намод, ва ҳеҷ касе ба беҳтарини он ҳидоят намекунад, магар Ту, ва хислатҳои бадро аз ман дур намод, ҳеҷ касе бадиҳои онро дур намекунад, магар Ту. Ман ба боргоҳат ҳозирам ва барои итоат аз Ту омодаам. Ва ҳаргуна хайру накӯӣ дар ихтиёри Туст, бадири ба сӯи Ту роҳ нест. Ман ба лутфи Ту мавҷудам ва ба сӯи Ту

мутаваҷҷеҳам. Ту бисёр бо баракат ва бартар ҳастӣ, аз Ту омӯрзиш меҳоҳам ва ба сӯи боргоҳат тавба мекунам”.

۲) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ يَا اللَّهُ، الْأَخْذَ الصَّامِدَ، الَّذِي لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ، وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ؛ أَنْ تَغْفِرَ لِي ذُنُوبِي، إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ».

2) “Эй Аллоҳи якто ва бениёзе, ки на (фарзанде) зода, ва на (худ) зода шудааст, ва ҳеч касе ба ӯ ҳамто нест, аз Ту меҳоҳам, ки гуноҳонамро биёмӯрзӣ, бешак Ту омӯрзандаи меҳрубон ҳастӣ”.

۳) «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي خَطِيئَتِي وَجَهْلِي، وَإِسْرَافِي فِي أَمْرِي، وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي جِدِّي وَهَزْلِي، وَخَطِيئِي وَعَمْدِي، وَكُلَّ ذَلِكَ عِنْدِي، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ».

3) Эй Аллоҳ! Иштибоҳот ва нодонию зиёдаравӣ дар қорамро, ва он чӣ Ту аз

ман ба он донотар ҳастӣ, мағфират кун. Эй Аллоҳ! Ҷиддиҳову шӯҳиҳо ва гуноҳони сахвӣ ва амдии Манро бибахш, чаро, ки ман муртакиби ҳамаи онҳо шудаам. Эй Аллоҳ! Гуноҳоне, ки пеш аз марг муртакиб шудам, ва гуноҳоне, ки осораш пас аз марг ҳамчунон боқӣ мемонад, ва гуноҳоне, ки пинҳону ошкор анҷом додаам ва Ту аз ман ба он донотар ҳастӣ, бибахш. Ин Ту ҳастӣ, ки ҳар касеро бихоҳӣ ба сӯи корҳои неку биҳишт- ба пеш мебарӣ- ва ҳар касеро бихоҳӣ аз корҳои неку биҳишт- ба таъхир меандозӣ- ва Ту бар ҳама чиз кодиру тавоно ҳастӣ”.

﴿ ٤ ﴾ اللَّهُمَّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْمًا كَثِيرًا، وَلَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ، فَاعْفِرْ لِي مَغْفِرَةً مِنْ عِنْدِكَ، وَارْحَمْنِي، إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ.

4) Эй Аллоҳ! Бешак ман ба хештан ситами бисёр намудам, ва ба чуз Ту касе

гуноҳонро намебахшад, пас Манро аз назди худат бибахш ва Манро раҳм намо, бешак Ту бахшандаи меҳрубон ҳастӣ”.

٥) «اللَّهُمَّ طَهِّرْنِي مِنَ الذُّنُوبِ وَالْخَطَايَا، اللَّهُمَّ نَقِّنِي مِنْهَا كَمَا يُنَقَّى الثَّوْبُ الْأَبْيَضُ مِنَ الدَّنَسِ، اللَّهُمَّ طَهِّرْنِي بِالثَّلْجِ وَالْبَرَدِ وَالْمَاءِ الْبَارِدِ».

5) Эй Аллоҳ! Манро аз гуноҳону иштибоҳотам пок бигардон. Эй Аллоҳ! Манро аз он (гуноҳонам) пок гардон, ҳамчуноне, ки либоси сафед аз чиркҳо пок карда мешавад. Эй Аллоҳ! Манро бо барфу жола ва оби сард пок бигардон”.

٦) «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، وَوَسِّعْ لِي فِي دَارِي، وَبَارِكْ لِي فِيمَا رَزَقْتَنِي».

6) Эй Аллоҳ! Гуноҳонамро бибахш, ва хонаамро васеъ бигардон ва дар он чӣ бароям рӯзӣ додай, баракат ато намо”.

﴿٧﴾ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي وَخَطَايَايَ كُلَّهَا، اللَّهُمَّ أَنْعِشْنِي،
وَاجْبُرْنِي وَاهْدِنِي لِصَالِحِ الْأَعْمَالِ وَالْأَخْلَاقِ، فَإِنَّهُ لَا يَهْدِي
لِصَالِحِهَا، وَلَا يَصْرِفُ سَيِّئَهَا، إِلَّا أَنْتَ».

7) Эй Аллоҳ! Тамоми гуноҳону иштибоҳотамро бибахш. Эй Аллоҳ! Манро қувват бидеҳ ва ислоҳ намо ва ҳидоят кун барои анҷоми аъмол ва ахлоқи солеҳ. Бешак касе наметавонад ба (анҷоми) беҳтарин аъмолу ахлоқ ҳидоят кунад, ва аз касе бадии онро (аъмол ва ахлоқ) дӯр намесозад чуз Ту”.

﴿٨﴾ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاجْبُرْنِي، وَارْفَعْنِي،
وَاهْدِنِي، وَعَافِنِي، وَارْزُقْنِي».

8) Эй Аллоҳ! Манро бибахш ва раҳм кун, ва ислоҳ намо, ва (мақомамро) баланд бардор, ва ба роҳи рост ҳидоятам намо, ва офият (тандурустӣ)-ро насибам гардон, ва рӯзиям бидеҳ”.

٩) «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، وَأَخْسِئْ شَيْطَانِي، وَفُكِّ رِهَانِي، وَثَقِّلْ مِيزَانِي، وَاجْعَلْنِي فِي النَّدِيِّ الْأَعْلَى».

9) Эй Аллоҳ! Гуноҳамро бибахш, ва шайтонамро хору забун гардон, ва гаравамро боз гушо, ва мизони (аъмолам)-ро сангин бигардон, ва аз ҳамнишинони касоне, қарор деҳ, ки дар малаи аъло (Фариштагон) ҳастанд”.

١٠) «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي كُلَّهُ، ذِقَّهُ وَجِلَّةً، وَأَوَّلَهُ وَآخِرَهُ، وَعَالَانِيَّتَهُ وَسِرَّهُ».

10) Эй Аллоҳ! Тамоми гуноҳонамро, чӣ кӯчак бошаду чӣ бузург, ва чӣ аввал бошаду чӣ охир ва чӣ ошкор бошаду чӣ пинҳон, бибахш”.

١١) «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا أَخْطَأْتُ وَمَا تَعَمَّدْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، وَمَا جَهَلْتُ وَمَا عَلِمْتُ».

11) “Эй Аллоҳ! Гуноҳе, ки аз рӯи хато анҷом додаам ва гуноҳе, ки қасдан анҷом додаам ва гуноҳе, ки пинҳон анҷом

додаам ва гуноҳе, ки ошкор анҷом додаам ва гуноҳе, ки намедонам ва гуноҳе, ки медонам, бибахш”.

(۱۲) «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، وَخَطِيئِي، وَعَمْدِي».

12) Эй Аллоҳ! Гуноҳу иштибоҳ ва он чӣ қасдан анҷом додаам, бибахш”.

(۱۳) «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، وَمَا أَسْرَفْتُ، وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ».

13) Эй Аллоҳ! Гуноҳе, ки пеш аз марг муртакиб шудам ва гуноҳе, ки осораш пас аз марг ҳамчунон идома меёбад, ва гуноҳоне, ки пинҳон анҷом додаам, гуноҳоне, ки ошкор анҷом додаам, ва аз ҳадгузарӣ, ва он чӣ Ту аз ман ба он донотар ҳастӣ, бибахш. Ту Зоте ҳастӣ, ки ба сӯи корҳои нек ва биҳишт ҳидоят мекуни, ва ҳар касеро хоҳӣ аз корҳои нек ва биҳишт ба таъхир меандозӣ, ва ҳеҷ маъбуди ростине чуз Ту вуҷуд надорад”.

﴿١٤﴾ «اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي وَأَنَا عَبْدُكَ، ظَلَمْتُ نَفْسِي وَاعْتَرَفْتُ
بِدَنْبِي، يَا رَبِّ فَاعْفِرْ لِي ذَنْبِي، إِنَّكَ أَنْتَ رَبِّي، إِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذَّنْبَ
إِلَّا أَنْتَ».

14) “Эй Аллоҳ! Ту Парвардигори ман ҳастӣ, ва ман бандаи Ту, хештанро ситам намудам ва ба гуноҳам эътироф мекунам. Эй Парвардигори ман! Гуноҳамро бибахш, бешак Ту Парвардигори ман ҳастӣ. Бешак гуноҳро чуз Ту каси дигаре намебахшад”.

﴿١٥﴾ «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ».

15) Эй Аллоҳ! Мардону занони мусалмонро биёмӯрз”.

﴿١٦﴾ «اللَّهُمَّ اغْفِرْ ذَنْبِي، وَطَهِّرْ قَلْبِي، وَحَصِّنْ فَرْجِي».

16) “Эй Аллоҳ! Гуноҳамро бибахш, ва қалбамро пок бисоз, ва шармгоҳамро маҳфӯз бидор”.

(۱۷) «رَبِّ اغْفِرْ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ».

17) “Парвардигоро! Хатогиҳоямро дар рӯзи қиёмат бибахш”.

(۱۸) «رَبِّ اغْفِرْ لِي وَتُبْ عَلَيَّ، إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ».

18) “Парвардигоро! Манро бибахш ва тавбаамро бипазир, бешак Ту тавбапазири меҳрубон ҳастӣ”.

(۱۹) «أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الْعَظِيمَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ،

وَأَتُوبُ إِلَيْهِ».

19) Аз Аллоҳи бузург, ки ҳеҷ маъбуди барҳаке ҷуз Ӯ нест, зинда ва пойдор аст, талаби мағфират мекунам, ва ба сӯи Ӯ тавба мекунам”.

(۲۰) «سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ،

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ».

20) “Аллоҳ поку муназзаҳ аст, ва ҳамду ситоиш мар Ӯрост. Эй Аллоҳ! Ту поку муназзаҳ ҳастӣ ва ҳамду ситоиш барои Туст. Гувоҳӣ медиҳам ин, ки ҳеҷ маъбуди

(барҳақке) чуз Ту нест. Аз Ту омӯрзиш металабам, ва ба сӯи Ту тавба мекунам”.

(۲۱) «سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ».

21) “Аллоҳ поку муназзаҳ аст, ва ҳамду ситоиш мар Ёрост, ва ҳеҷ маъбуди (барҳақке) нест чуз Аллоҳ, ва Аллоҳ бузург аст”.

(۲۲) «سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ،

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، اللَّهُمَّ ارْحَمْنِي، اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي».

22) “Аллоҳ поку муназзаҳ аст, ва ҳамду ситоиш барои Аллоҳ аст, ва ҳеҷ маъбуди (барҳақке) чуз Аллоҳ нест, ва Аллоҳ бузург аст. Эй Аллоҳ! Манро бибахш. Эй Аллоҳ! Манро раҳм кун. Эй Аллоҳ! Ба ман рӯзӣ бидеҳ”.

(۲۳) «سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ».

23) Аллоҳ поку муназзаҳ аст ва ҳамду ситоиши Ёро мегӯям”.

﴿٢٤﴾ «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ».

24) “Ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Аллоҳи бурдбору карим, нест. Ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Аллоҳи баландмартаба ва бузург нест. Поку муназаҳ аст Аллоҳ, Парвардигори ҳафт осмону Парвардигори Арши бузург. Ҳамду ситоиш барои Аллоҳ, ки Парвардигори оламиён аст”.

﴿٢٥﴾ اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى نَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ ﷺ.

25) “Эй Аллоҳ! Дурӯду салом бифирист, ва баракат иноят фармо ба Паёмбари мо Муҳаммад (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод).

* * *

تذکر...

Ба ёд дошта бош...

أي مذخورٍ قد حوته كلمات الاستغفار تلك... إنه:

Калимаҳо ва ибораҳои истиғфор чӣ захираҳои бузурге мебошанд: бешак он:

* اسْتَغْفَرُ بِهِ سَيَغْفِرُ اللَّهُ لَكَ ذُنُوبَكَ مَهْمَا بَلَغْتَ.

* Истиғфорест, ки ба сабаби он, Аллоҳ гуноҳонатро ҳар қадаре, ки бошанд, мебахшад .

* اسْتَغْفَرُ قَدْ اسْتَحَقَّ وَصَفَ: (أَوْفَقَ الدُّعَاءِ).

* Истиғфорест, ки васфи (муваффақтарин дуо) мустаҳиқ аст.

* اسْتَغْفَرُ يَغْفِرُ اللَّهُ بِهِ الذَّنْبَ، وَلَوْ كَانَ الْفِرَارُ مِنَ الزَّحْفِ.

* Истиғфорест, ки Аллоҳ гуноҳро ба сабаби он мебахшад, ҳатто агар чӣ гуноҳи фирор аз майдони ҷиход ва рубарӯ шудан бо душман бошад. (дар ҳадис омадааст,

ки фирор аз майдони чиҳод аз ҷумлаи гуноҳони кабира мебошад).

* اسْتِغْفَارٌ قَالَ فِيهِ النَّبِيُّ ﷺ لِعَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: «إِذَا قَلْتَهُ غُفِرَ لَكَ،
مع أنه مغفور لك».

* Истиғфорест, ки Расули Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ū бод) дар мавриди он барои Алӣ (Аллоҳ аз ū розӣ бод) чунин фармудааст: “Ҳар вақте онро мегӯӣ, баҳшида хоҳӣ шуд, бо вучуди ин, ки ту баҳшидашуда ҳастӣ.”

* اسْتِغْفَارٌ يَجْعَلُ ذُنُوبَكَ تَتَسَاقَطُ مِنْ صَحِيفَتِكَ كَمَا
يتساقط الورق من الشجر.

* Истиғфорест, ки боиси рехтани гуноҳон аз номаи аъмолат мешаванд, ҳамчуноне, ки барг аз дарахт мерезад.

* اسْتِغْفَارٌ سَيَخَاطِبُكَ اللَّهُ - جَلَّ شَأْنُهُ - قَاتِلًا لَكَ (قد فعلت).

* Истиғфорест, ки Аллоҳи мутаъол туро мавриди хитоб қарор дода,

мефармояд: “чунин кардам (ва туро бахшидам)”.

* اسْتِغْفَارٌ يَغْفِرُ اللَّهُ بِهِ الذُّنُوبَ وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ.

* Истиғфорест, ба сабаби он Аллоҳи мутаъол гуноҳонро мебахшад, ҳар чанде, ки ба андозаи кафкҳои рӯи баҳр бошанд.

* اسْتِغْفَارٌ بِهِ سَتَسُرُّ بِصَحِيفَتِكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ - بِإِذْنِ اللَّهِ -.

* Истиғфорест, ки –бо хости Аллоҳ-сабаби хушнӯдии ту бо дидани номаи аъмолат дар рӯзи қиёмат хоҳад шуд.

* اسْتِغْفَارٌ سَيَكُونُ كَالطَّابِعِ لِلْمَجْلِسِ.

* Истиғфорест, ки ба монанди муҳр барои хотимаи маҷлис хоҳад буд.

* اسْتِغْفَارٌ حَصَلَ بِبِرْكَةِ الْإِكْتَارِ مِنَ الصَّلَاةِ عَلَى الْحَبِيبِ ﷺ الْقَائِلِ لِمَنْ أَكْثَرَ الصَّلَاةَ عَلَيْهِ «إِذَا تَكْفَى هَمَّكَ، وَيَغْفِرُ لَكَ ذَنْبَكَ» رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ (٢٤٥٧)، وَحَسَنَهُ الْأَبَانِيُّ.

* Истиғфорест, ки бо баракати дурӯд

фиристордани фаровон бар Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ў бод) ҳосил мешавад, чуноне дар ҳаққи касе, ки бар Ў дурӯди фаровон мефиристад, фармудааст: “Дар ин сурат ҳамаи нигарониҳоят баргарф ва гуноҳонат баҳшида хоҳад шуд”. (Ривояти Тирмизӣ (2457), ва Шайх Албонӣ онро ҳасан шуморидааст).

* فطوبى لمن وجد في صحيفته استغفاراً كثيراً...

* Пас ҳушо ба холи касе, ки дар номаи аъмолаш истиғфори фаровоне дарёфт намудааст...

* * *

وَرْدُ السُّؤَالَاتِ

**Дуо ва авроде, ки пурсишу дархостҳо
дарбар дорад**

أيها القلب: تهياً لسؤالك الله تعالى

**Эй қалб! Омода бош барои хоستانҳо аз
Аллоҳи мутаъол**

ماذا بعدما أثنيت على الله، وصليت على الحبيب ﷺ،
واستغفرت من ذنوبك، إلا أن ترفع مطلوبك في أدعية ليس
مثلها أدعية...

Пас аз гуфтани ҳамду сано бар Аллоҳ ва
фиристодани дурӯду салом бар Паёмбари
Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) ва
талаби мағфират аз гуноҳонат, навбати он
расидааст, ки дастонатро боло бардошта,
хостаҳоятро аз Аллоҳи мутаъол бо дуоҳои
беназире талаб намоӣ...

أدعيةٌ قالها يوماً أعرف خلق الله بالله.. فقبلها الله منه...

Дуоҳое, ки рӯзе онро донотарин
маҳлуқ ба Аллоҳ гуфта буд, пас Аллоҳ
онро аз ӯ қабул намуд...

بين يديك الآن خير دعاءٍ، رُفِعَ على السنة الأنبياء، وعلى
لسان سيدهم ﷺ.

Ҳоло наздат беҳтарин дуо қарор дорад,
ки аз забонҳои Паёмбарон ва аз забони
Сарвари паёмбарон (дурӯду саломи
Аллоҳ ба Ё бод) ҷорӣ шудааст.

قُلُّهُ . . . والله يسمعك ويراك من فوق سبع سماواته وأنت
تدعوه.

Онро ба забон ор... ва бидон, ки Аллоҳ
аз болои ҳафт осмон туро мешунавад ва
мебинад, дар ҳоле, ки ту Ёро нидо
мекунӣ.

قُلُّهُ . . . واعلم أنه لا ينقصك للقبول إلا أن ترفعه بقلبك
المتضرع المضطر . . .

Онро бар забон ор... ва бидон, ки барои
иҷобати он фақат зарур ҳаст, ки онро бо
қалби хошеъ ва бо тазарруъ ба боло
барӣ...

ثم أبشر بالإجابة..

Баъд аз он мужда бод барои ту, ки
дуоят мустачоб шудааст...

* * *

وَرْدُ السُّؤَالَاتِ

Дуо ва авроде, ки пурсишу дархостхоро дарбар дорад

* ﴿رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾ [البقرة: ١٢٧].

* Эй Парвардигори мо! (аъмоли неки моро) аз мо бипазир, бешак Ту шунаво ва доно ҳастӣ”. [Бақара: 127].

* ﴿وَتُبَّ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾ [البقرة: ١٢٨].

* Ва тавбаи моро бипазир, бешак Ту тавбапазирӣ муҳрубон ҳастӣ” [Бақара: 128].

* ﴿رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ

دُعَائِي﴾ [إبراهيم: ٤٠].

* Эй Парвардигорам! Ман ва фарзандонамро барподорандаи намоз қарор деҳ. Эй Парвардигори мо! Дуои моро қабул фармо” [Иброҳим: 40].

* ﴿رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ﴾ وَأَجْعَلْ لِي
 لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَأَجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ
 النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾ [الشعراء: ٨٣-٨٥].

* Парвардигоро! Ба ман дониш ато
 намо, ва бо солиҳон Манро пайваст
 бигардон, (83) ва дар ояндагон овозаи нек
 бароям қарор деҳ (84), ва Манро аз
 ворисони бихишти пурнеъмат бигардон
 (85)” [Шуъаро: 83-85].

* ﴿وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ﴾ [الشعراء: ٨٧].

* Ва дар рӯзе, ки [мардум] барангехта
 мешаванд, Манро расво (ва шармсор)
 магардон” [Шуъаро: 87].

* ﴿رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا﴾ [طه: ١١٤].

* Парвардигоро! Илмафро бияфзой”
 [Тоҳо: 114].

* ﴿رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ
رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ﴾ [آل عمران: ٨].

* Парвардигоро! Дилҳоямонро баъд аз он, ки моро ҳидоят намудӣ, мунҳариф магардон, ва аз назди Худат бароямон раҳмате арзонӣ фармо. Бешак Ту бисёр бахшанда ҳастӣ”. [Оли Имрон: 8].

* ﴿رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا
لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا﴾ [الفرقان: ٧٤].

* Парвардигоро! Аз ҳамсарону фарзандонамон бароямон (мояи хушнӯдӣ ва) равшаноии чашм ато намо, ва моро пешвои парҳезгорон қарор деҳ”. [Фурқон: 74].

* ﴿رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ﴾ [القصص: ٢٤].

* Парвардигоро! Бешак ман ба ҳар хайру некие, ки бароям нозил намудай, саҳт муҳтоҷам” [Қасас: 24].

* ﴿رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾ [الأعراف: ٤٧].

* Парвардигоро! Моро бо гуруҳи ситамгорон (якчо) қарор мадеҳ”. [Аъроф: 47].

* ﴿رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ
وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي ۗ إِنِّي تُبْتُ
إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ [الأحقاف: ١٥].

* Парвардигоро! Ба ман тавфиқ бидеҳ,
то шукри неъмате, ки бар ман ва падару
модарам арзонӣ намудай, адо намоям ва
корҳои шоистае анҷом диҳам, ва
фарзандонамро солеҳ бигардон. Бешак
ман ба сӯи Ту тавба намудаам, ва бешак
ман аз ҷумлаи мусалмонон ҳастам”
[Аҳқоф: 15].

(١) ﴿اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ كُلُّهُ، اللَّهُمَّ لَا قَابِضَ لِمَا بَسَطْتَ،
وَلَا بَاسِطَ لِمَا قَبَضْتَ، وَلَا هَادِيَ لِمَنْ أَضَلَلْتَ، وَلَا مُضِلَّ لِمَنْ
هَدَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا

مُقَرَّبَ لِمَا بَاعَدْتَ، وَلَا مُبَاعَدَ لِمَا قَرَّبْتَ، اللَّهُمَّ ابْسُطْ عَلَيْنَا مِنْ
 بَرَكَاتِكَ وَرَحْمَتِكَ وَفَضْلِكَ وَرِزْقِكَ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ النَّعِيمَ
 الْمُقِيمَ الَّذِي لَا يَحُولُ وَلَا يَزُولُ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ النَّعِيمَ يَوْمَ
 الْعَيْلَةِ، وَالْأَمْنَ يَوْمَ الْخَوْفِ، اللَّهُمَّ إِنِّي عَائِدُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا
 أَعْطَيْتَنَا، وَشَرِّ مَا مَنَعْتَنَا، اللَّهُمَّ حَبِّبْ إِلَيْنَا الْإِيمَانَ وَزَيِّنْهُ فِي
 قُلُوبِنَا، وَكْرَهُ إِلَيْنَا الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ، وَاجْعَلْنَا مِنْ
 الرَّاشِدِينَ، اللَّهُمَّ تَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ، وَأَحِينَا مُسْلِمِينَ، وَالْأَحْقَنَا
 بِالصَّالِحِينَ غَيْرَ خَزَايَا وَلَا مَفْتُونِينَ، اللَّهُمَّ قَاتِلِ الْكُفْرَةَ الَّذِينَ
 يُكَدِّبُونَ رُسُلَكَ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِكَ، وَاجْعَلْ عَلَيْهِمْ رِجْزَكَ
 وَعَذَابَكَ، اللَّهُمَّ قَاتِلِ الْكُفْرَةَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ؛ إِلَهَ الْحَقِّ».

1) “Эй Аллох! Тамоми ҳамду ситоиш аз они Туст. Он чиро, ки Ту густардай, ҳеч боздорандае нест, ва ҳеч густарандае нест, он чиро, ки Ту бозгирифтай, ва ҳеч ҳидоякунандае нест он чиро, ки гумроҳ сохтай, ва ҳеч гумроҳкунандае нест он чиро, ки ҳидоят намудай, ва ҳеч диҳандае нест он чиро, ки Ту манъ намудай, ва ҳеч

монёкунандае нест он чиро, ки Ту
додай, ва ҳеч наздиккунандае нест он
чиро, ки Ту дӯр сохтаӣ ва ҳеч
дӯркунандае нест он чиро, ки наздик
сохтаӣ. Эӣ Аллоҳ! Баракоту раҳмат ва
фазлу рӯзиатро бар мо арзонӣ фармо. Эӣ
Аллоҳ! Ман аз Ту неъматӣ доими
мехоҳам, ки тағйир намеёбад ва аз байн
намеравад. Эӣ Аллоҳ! Дар рӯзи фақру
ниёзмандӣ аз Ту неъмат, ва дар рӯзи
хавфу хатар амну амон мехоҳам. Эӣ
Аллоҳ! Аз бадие, ки бар мо додаӣ, ва аз
шарри он чизе, ки аз мо гирифтаӣ, паноҳ
металабам. Эӣ Аллоҳ! Имонро бар мо
маҳбуб бигардон, ва онро дар дили мо
зиннат бидеҳ, ва куфр ва фиску исёнро
назди мо манфӯр бигардон, ва моро аз
чулмаи хидоятёфтагон қарор деҳ. Эӣ
Аллоҳ! Моро аз ҷумлаи мусалмонон
бимирон ва аз ҷумлаи мусалмонон зинда
бигардон, ва моро бо солиҳон ва
накӯкорон пайваст намо, бидуни ин, ки

гирифтори хорӣ ва фитна шуда бошем. Эй Аллоҳ! Нобӯд соз кофиронеро, ки Паёмбаронатро такзиб карда, ва аз роҳи Ту боз медоранд, ва мучозоту азобатро бар онҳо қарор бидех. Эй Аллоҳ! Нобӯд соз кофиронеро, ки бар онҳо китоб дода шудааст, эй Маъбудӣ барҳақ.”

﴿اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنَّ لَكَ الْحَمْدُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، وَحَدَّكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، الْمَنَّانُ، يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ، يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ، إِنِّي أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ النَّارِ﴾.

2) Бори Илоҳо! Ба воситаи эътирофам ба ин, ки ҳамду ситоиш барои Туст, ҳеч маъбудӣ (барҳаққе) чуз ту нест, ягона ҳастӣ, ва шарике барои Ту нест, ва неъматдиҳанда ҳастӣ. Эй офарандаи осмонҳо ва замин, эй соҳиби шукуҳу азамат ва каромат, эй зиндаи побарҷо! ман аз Ту биҳиштро талаб дорам, ва аз оташи дӯзах ба Ту паноҳ мебарам”.

﴿٣﴾ «اللَّهُمَّ أَصْلِحْ لِي دِينِي، وَوَسِّعْ عَلَيَّ فِي ذَاتِي، وَبَارِكْ لِي فِي رِزْقِي».

3) Эй Аллоҳ! Динамро ислоҳ намо, ва ба ман садри васеъ ато намо, ва дар ризку рӯзиям баракат ато фармо”.

﴿٤﴾ «اللَّهُمَّ بِعِلْمِكَ الْغَيْبِ، وَقُدْرَتِكَ عَلَى الْخَلْقِ، أَحْسِنِي مَا عَلِمْتَ الْحَيَاةَ خَيْرًا لِي، وَتَوَفَّنِي إِذَا كَانَتِ الْوَفَاةَ خَيْرًا لِي، اللَّهُمَّ وَأَسْأَلُكَ خَشْيَتِكَ فِي الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ، وَأَسْأَلُكَ كَلِمَةَ الْحَقِّ وَالْعَدْلِ فِي الْغَضَبِ وَالرِّضَى، وَأَسْأَلُكَ الْقَصْدَ فِي الْفَقْرِ وَالْغِنَى، وَأَسْأَلُكَ نَعِيمًا لَا يَبِيدُ، وَأَسْأَلُكَ قُرَّةَ عَيْنٍ لَا تَنْفَدُ وَلَا تَنْقَطِعُ، وَأَسْأَلُكَ الرِّضَى بَعْدَ الْقَضَاءِ، وَأَسْأَلُكَ بَرْدَ الْعَيْشِ بَعْدَ الْمَوْتِ، وَأَسْأَلُكَ لَذَّةَ النَّظَرِ إِلَى وَجْهِكَ، وَأَسْأَلُكَ الشَّوْقَ إِلَى لِقَائِكَ، فِي غَيْرِ صَرَاءٍ مُضِرَّةٍ وَلَا فِتْنَةٍ مُضِلَّةٍ، اللَّهُمَّ زَيِّنَا بِرَبِّينَا الْإِيمَانِ، وَاجْعَلْنَا هُدَاةً مُهْتَدِينَ».

4) Эй Аллоҳ! Ба воситаи илми ғайби хеш ва қудрату тавоноият бар халқ (аз Ту меҳоҳам) Манро зинда бидорӣ, агар

зиндагиро бароям хайр медонӣ, ва Манро бимирон, агар марг бароям беҳтар бошад. Эй Аллоҳ! Дар ҳолати пинҳону ошкор хашяти Туро аз Ту хоҳонам, ва аз Ту сухани ҳақ ва адлу инсоф дар ҳолати ғазабу ризо талаб дорам, ва аз Ту миёнаравиро дар ҳолати фақру ва дорой талаб дорам, ва неъмате аз Ту хоҳонам, ки бепоён бошад, ва нури чашме аз Ту меҳоҳам, ки қатъ нагардад, ва ризогии Туро баъд аз тақдир хоҳонам, ва зиндагии осӯда ва оромро баъд аз марг аз ту хоҳонам, ва лаззати нигоҳ кардан ба чехраи муборакатро аз Ту хоҳонам, ва шавқи мулоқотатро бидуни ҳеҷ мусибати зиёновар ва балои гумроҳкунанда аз Ту хоҳонам. “Эй Аллоҳ! Бо зиннати имон моро зиннат бибахш, ва моро аз ҷумлаи ҳидояткунандагони ҳидоятёфта қарор бидеҳ”.

٥) «اللَّهُمَّ أَصْلِحْ لِي دِينِي الَّذِي هُوَ عِصْمَةٌ أَمْرِي، وَأَصْلِحْ لِي دُنْيَايَ الَّتِي فِيهَا مَعَاشِي، وَأَصْلِحْ لِي آخِرَتِي الَّتِي فِيهَا مَعَادِي، وَاجْعَلِ الْحَيَاةَ زِيَادَةً لِي فِي كُلِّ خَيْرٍ، وَاجْعَلِ الْمَوْتَ رَاحَةً لِي مِنْ كُلِّ شَرٍّ».

5) “Эй Аллоҳ! Динамро, ки он ҳифозатқунандаи амри ман аст, ислоҳ намо, ва дунёямро, ки дар он зиндагии ман қарор дорад, ислоҳ гардон, ва охиратамро, ки бозгаштам ба сӯи он аст, ислоҳ гардон, ва зиндагиямро боиси афзоиши корҳои нек бигардон, ва маргро аз тамоми бадихо бароям роҳат қарор бидеҳ”.

٦) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ عِلْمًا نَافِعًا، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ عِلْمٍ لَا يَنْفَعُ».

6) “Эй Аллоҳ! Аз Ту илми сӯдманд ва муфид хоҳонам ва ба Ту паноҳ мебарам аз илме, ки сӯдманд набошад”.

٧) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْفِرْدَوْسَ الْأَعْلَى مِنَ الْجَنَّةِ».

7) “Эй Аллоҳ! Аз Ту Фирдавси аъло дар чаннатро хоҳонам”.

٨) «اللَّهُمَّ أَجْرِنِي مِنَ النَّارِ، اللَّهُمَّ أَجْرِنِي مِنَ النَّارِ، اللَّهُمَّ أَجْرِنِي مِنَ النَّارِ».

8) “Эй Аллоҳ! Манро аз оташи дӯзах начот деҳ. Эй Аллоҳ! Манро аз оташи дӯзах начот деҳ. Эй Аллоҳ! Манро аз оташи дӯзах начот деҳ”.

٩) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ».

9) “Эй Аллоҳ! Аз Ту биҳиштро хоҳонам. Эй Аллоҳ! Аз Ту биҳиштро хоҳонам. Эй Аллоҳ! Аз Ту биҳиштро хоҳонам.

١٠) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْمَعَاوَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ».

10) “Эй Аллоҳ! Аз Ту саломатӣ дар дунё ва охиратро талаб дорам”.

(۱۱) «اللَّهُمَّ حَاسِبِي حِسَابًا يَسِيرًا».

11) “Эй Аллоҳ! Суолу чавоби Манро осон бигардон”.

(۱۲) «اللَّهُمَّ اهْدِنِي وَسَدِّدْنِي».

12) “Эй Аллоҳ! Манро ҳидоят кун, ва рости собитқадам ниғаҳ дор”.

(۱۳) «اللَّهُمَّ أَحْيِنِي مِسْكِينًا، وَأَمِتْنِي مِسْكِينًا، وَاحْشُرْنِي فِي زُمْرَةِ الْمَسَاكِينِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

13) “Эй Аллоҳ! Манро мискин зинда бигардон, ва мискин бимирон, ва дар рӯзи қиёмат бо мискинон маҳшӯрам бигардон”.

(۱۴) «اللَّهُمَّ احْفَظْنِي بِالإِسْلَامِ قَائِمًا، وَاحْفَظْنِي بِالإِسْلَامِ قَاعِدًا، وَاحْفَظْنِي بِالإِسْلَامِ رَاقِدًا، وَلَا تُشْمِتْ بِي عَدُوًّا حَاسِدًا، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ كُلِّ خَيْرٍ خَزَائِنُهُ بِيَدِكَ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ كُلِّ شَرٍّ خَزَائِنُهُ بِيَدِكَ».

14) “Эй Аллоҳ! Манро дар ҳолати истода ва нишаставу хобида бо Ислом

ҳифз намо, ва Манро гирифтори мусибате магардон, ки душмани ҳасудро хушнӯд созад. Эй Аллоҳ! Хайре, ки ҳазинаи он дар дасти Туст, аз Ту талаб дорам ва аз ҳар бадие, ки ҳазинаҳои он дар дасти Туст, паноҳ мебарам”.

(۱۵) «اللَّهُمَّ كَمَا حَسَّنْتَ خَلْقِي فَحَسِّنْ خُلُقِي».

15) “Эй Аллоҳ! Ҳамчуноне, ки хилқатамро зебо намудӣ, ахлоқамро низ зебо ва накӯ бигардон”.

(۱۶) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْيَقِينَ وَالْمُعَافَاةَ».

16) “Эй Аллоҳ! Яқин ва саломатиро аз Ту хоҳонам”.

(۱۷) «اللَّهُمَّ جَدِّدِ الْإِيْمَانَ فِي قُلُوبِنَا».

17) “Эй Аллоҳ! Имонро дар қалби мо тоза бигардон”.

۱۸) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْهُدَىٰ وَالتُّقَىٰ، وَالْعَفَافَ وَالْغِنَىٰ».

18) “Эй Аллоҳ! Аз Ту ҳидояту парҳезгорӣ ва покизагию бениёзи хоҳонам”.

۱۹) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ وَرَحْمَتِكَ، فَإِنَّهُ لَا يَمْلِكُهَا إِلَّا أَنْتَ».

19) “Эй Аллоҳ! Аз Ту фазлу раҳмататро хоҳонам, бешак чуз Ту касе молики он нест”.

۲۰) «اللَّهُمَّ آتِنِي أَفْضَلَ مَا تُؤْتِي عِبَادَكَ الصَّالِحِينَ».

20) “Эй Аллоҳ! Бароям беҳтарин чизеро бидеҳ, ки ба бандагони солеҳат медиҳӣ”.

۲۱) «اللَّهُمَّ مُصَرِّفَ الْقُلُوبِ صَرِّفْ قُلُوبَنَا عَلَى طَاعَتِكَ».

21) “Эй Аллоҳ! Эй гардонандаи дилҳо! Дилҳои моро ба сӯи тоат ва фармобардории Худат мунсариф бигардон”.

﴿٢٢﴾ «اللَّهُمَّ يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ، ثَبِّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ».

22) “Эй Аллоҳ! Эй гардонандаи қалбҳо! Қалби Манро бар дини худат устувор бидор”.

﴿٢٣﴾ «اللَّهُمَّ هَبِ الْمُسِيئِينَ مِنَّا لِلْمُحْسِنِينَ، وَأَعْطِ مُحْسِنَنَا مَا سَأَلَ».

23) “Эй Аллоҳ! Ба гунаҳкорони мо ба сабаби нақӯкорон ато бифармо, ва ба нақӯкори мо бидеҳ он чӣ талаб мекунад”.

﴿٢٤﴾ «اللَّهُمَّ اقسِم لَنَا مِنْ خَشِيَّتِكَ مَا يَحُولُ بَيْنَنَا وَيَبِينُ مَعَاصِيكَ، وَمِنْ طَاعَتِكَ مَا تُبَلِّغُنَا بِهِ جَنَّتِكَ، وَمِنْ الْيَقِينِ مَا تُهَوِّنُ بِهِ عَلَيْنَا مَصَائِبَ الدُّنْيَا، وَمَتَّعْنَا بِأَسْمَاعِنَا، وَأَبْصَارِنَا، وَفُؤُوتِنَا مَا أَحْيَيْتَنَا، وَاجْعَلْهُ الْوَارِثَ مِنَّا، وَاجْعَلْ نَارَنَا عَلَى مَنْ ظَلَمْنَا، وَأَنْصُرْنَا عَلَى مَنْ عَادَانَا، وَلَا تَجْعَلْ مُصِيبَتَنَا فِي دِينِنَا، وَلَا تَجْعَلِ الدُّنْيَا أَكْبَرَ هَمِّنَا، وَلَا مَبْلَغَ عِلْمِنَا، وَلَا تُسَلِّطْ عَلَيْنَا مَنْ لَا يَرْحَمُنَا».

24) “Эй Аллоҳ! Аз тарсу хашятат ба андозае насибамон гардон, ки байни мо

ва маъсияти Ту монеъ шавад, ва аз тоати хеш он қадар ба мо насиб гардон, ки моро ба ҷаннатат бирасонад, ва аз яқини хеш ба қадре насибамон гардон, ки ба сабаби он то замоне, ки зинда ҳастем, мусибатҳои дунёро бар мо осон намояд, ва моро аз гӯшҳо ва чашмҳо ва қувватамон бархурдор бигардон, то даме, ки моро зинда медорӣ, ва онро вориси мо қарор дех, ва интиқоми моро бар касе қарор дех, ки моро зулм намудааст ва сабаби мусибат дар дини мо шудааст, ва дунёро бузургтарин ҳадафи мо қарор мадех, ва на онро поёни илму донишамон гардон, ва бар мо касеро мусаллат магардон, ки бар мо раҳм намекунад”.

۲۵) «اللَّهُمَّ أَعِنِّي عَلَى شُكْرِكَ، وَذِكْرِكَ، وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ».

25) “Эй Аллоҳ! Бар шукру зикр ва ибодати накуят, Манро ёрӣ расон”.

﴿٢٦﴾ اللَّهُمَّ أَمْتَعْنِي بِسَمْعِي وَبَصَرِي حَتَّى تَجْعَلَهُمَا الْوَارِثَ مِنِّي، وَعَافِنِي فِي دِينِي، وَفِي جَسَدِي، وَأَنْصُرْنِي مِمَّنْ ظَلَمَنِي حَتَّى تُرِيَنِي فِيهِ ثَأْرِي، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسَلَمْتُ نَفْسِي إِلَيْكَ، وَفَوَّضْتُ أَمْرِي إِلَيْكَ، وَأَلْجَأْتُ ظَهْرِي إِلَيْكَ، وَخَلَّيْتُ وَجْهِي إِلَيْكَ، لَا مَلْجَأَ وَلَا مَنْجَى مِنْكَ إِلَّا إِلَيْكَ، أَمَنْتُ بِرَسُولِكَ الَّذِي أَرْسَلْتَ، وَبِكِتَابِكَ الَّذِي أَنْزَلْتَ».

26) “Эй Аллох! Аз шунавой ва биноии ман Манро баҳраманд бигардон, то замоне, ки онҳоро вориси ман гардонӣ, ва дар дину баданам офият қарор дех, ва бар касе, ки Манро ситам намудааст, Манро ёрӣ расон, то замоне, ки интиқоми Манро дар он ба ман нишон диҳӣ. Эй Аллох! Ман нафси худро таслими Ту намудам, ва умури худро ба Ту вогузор кардам, ва Туро пушту паноҳи худ қарор додаам, ва рӯямро ба сӯи Ту намудам. Паноҳгоҳу начоте аз Ту нест, магар ба сӯи Ту. Ба Паёмбарат, ки фиристодӣ, ва китобе, ки нозил намудӣ, имон овардам”.

(۲۷) «اللَّهُمَّ إِنَّكَ عَفُوٌّ كَرِيمٌ، تُحِبُّ الْعَفْوَ فَاعْفُ عَنِّي».

27) “Эй Аллох! Ту бахшанда ва карим ҳастӣ ва афву даргузаштанро дӯст медорӣ, пас аз ман даргузар”.

(۲۸) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ إِيمَانًا لَا يَزِيدُ، وَنَعِيمًا لَا يَنْفَدُ، وَمُرَافَقَةً مُحَمَّدٍ فِي أَعْلَى جَنَّةِ الْخُلْدِ».

28) “Эй Аллох! Аз ту имони пойдор ва неъмати бепоён ва ҳамроҳӣ бо Паёмбарамон Муҳаммад (дурӯду саломи Аллох бар ӯ бод) дар болотарин ҷаннати ҷовидон, хоҳонам”.

(۲۹) «اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِفْتَاحًا لِلْخَيْرِ مِغْلَقًا لِلشَّرِّ، وَلَا تَجْعَلْنِي مِفْتَاحًا لِلشَّرِّ مِغْلَقًا لِلْخَيْرِ».

29) “Эй Аллох! Манро калиди хайру некуй ва қуфли шарру бадӣ қарор бидех, ва манро калиди шарру бадӣ ва қуфли хайру некуй қарор мадех”.

﴿٣٠﴾ «اللَّهُمَّ آتِ نَفْسِي تَقْوَاهَا، زَكَّاهَا أَنْتَ خَيْرٌ مَنْ زَكَّاهَا، أَنْتَ وَلِيُّهَا وَمَوْلَاهَا».

30) “Эй Аллоҳ! Ба ман тақвои нафс ато бифармо, ва онро пок бигардон, зеро Ту беҳтарин касе ҳастӣ, ки онро пок месозӣ, ва Ту сарпарасту молики он ҳастӣ”.

﴿٣١﴾ «اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَتِي، وَآمِنْ رَوْعَتِي، وَأَقْضِ عَنِّي دِينِي».

31) “Эй Аллоҳ! Шармгоҳамро бипӯшон, ва тарсамро ба амният табдил намо, ва қарзҳоямро адо кун”.

﴿٣٢﴾ «اللَّهُمَّ فَنِي سَرَّ نَفْسِي، وَأَعِزِّمْ لِي عَلَى أَرْشِدِ أَمْرِي».

32) “Эй Аллоҳ! Манро аз бадии нафсам маҳфӯз бидор, ва Манро ба устувортарин ва ростарин рафторам, устувор бидор”.

﴿٣٣﴾ «اللَّهُمَّ اجْعَلْ فِي قَلْبِي نُورًا، وَفِي لِسَانِي نُورًا، وَاجْعَلْ فِي سَمْعِي نُورًا، وَاجْعَلْ فِي بَصَرِي نُورًا، وَاجْعَلْ مِنْ تَحْتِي

نُورًا، وَاجْعَلْ مِنْ فَوْقِي نُورًا، وَعَنْ يَمِينِي نُورًا، وَعَنْ يَسَارِي
نُورًا، وَاجْعَلْ أَمَامِي نُورًا، وَاجْعَلْ خَلْفِي نُورًا، وَاجْعَلْ فِي
نَفْسِي نُورًا، وَأَعْظِمْ لِي نُورًا».

33) “Эй Аллоҳ! Дар қалб ва гушу чашм
ва зеру боло ва аз тарафи рости чап ва дар
пеши рӯ ва пушти сарам, нур қарор
бидеҳ, ва нури бузурге бароям қарор
деҳ”.

﴿٣٤﴾ «اللَّهُمَّ أَحْسِنْ عَاقِبَتَنَا فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا، وَأَجِرْنَا مِنْ
خِزْيِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ».

34) “Эй Аллоҳ! Оқибати моро дар
ҳамаи корҳо, накӯ бигардон, ва аз
шармандагии дунё ва охират наҷот
бидеҳ”.

﴿٣٥﴾ «اللَّهُمَّ انْفَعِنِي بِمَا عَلَّمْتَنِي، وَعَلِّمْنِي مَا يَنْفَعُنِي،
وَازْرُقْنِي عِلْمًا تَنْفَعُنِي بِهِ».

35) “Эй Аллоҳ! Аз он чӣ ба ман
омӯхтаӣ, Манро баҳраманд соз, ва он чӣ

бароям сӯд меорад, ба ман биёмӯз, ва донише ба ман ато намо, ки ба сабаби он ба ман фоида бирасонӣ”.

﴿۳۶﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ عَيْشَةً نَقِيَّةً، وَمَيِّتَةً سَوِيَّةً، وَمَرَدًّا غَيْرَ مُخْزٍ وَلَا فَاضِحٍ».

36) “Эй Аллоҳ! Аз Ту зиндагии пок ва мурдани осон ва бозгаште, ки бо хорию расвой ҳамроҳ набошад, хоҳонам”.

﴿۳۷﴾ «اللَّهُمَّ حَبِّبْ إِلَيْنَا لِقَاءَكَ، وَسَهِّلْ عَلَيْنَا فَضَاءَكَ، وَأَقِلِّلْ لَنَا مِنَ الدُّنْيَا».

37) “Эй Аллоҳ! Мулоқот бо худро ба мо маҳбуб бигардон, ва қазо ва қадаратро бар мо осон намо, ва андаке аз дунё ба мо ато бифармо”.

﴿۳۸﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ الْمَسْأَلَةِ، وَخَيْرَ الدُّعَاءِ، وَخَيْرَ النَّجَاحِ، وَخَيْرَ الْعَمَلِ، وَخَيْرَ الثَّوَابِ، وَخَيْرَ الْحَيَاةِ، وَخَيْرَ الْمَمَاتِ، وَثَبَّتْنِي، وَثَقَّلْ مَوَازِينِي، وَحَقِّقْ إِيْمَانِي، وَارْفَعْ

دَرَجَاتِي، وَتَقَبَّلْ صَلَاتِي، وَاعْفِرْ خَطِيئَتِي، وَأَسْأَلُكَ الدَّرَجَاتِ
الْعُلَى مِنَ الْجَنَّةِ، آمِينَ.

38) “Эй Аллоҳ! Аз Ту беҳтарин хостаҳо, ва беҳтарин дуо, ва беҳтарин комёбӣ, ва беҳтарин амал, ва беҳтарин савоб, ва беҳтарин зиндагӣ, ва беҳтарин маргро хоҳонам. Ва Манро собитқадам гардон ва номаи аъмоламо сангин ва имонамо пойдор бигардон, ва манзалату мартабаи Манро боло бар, ва намозамро қабул намо, ва иштибоҳотамро биёмӯрз, ва аз Ту дараҷаҳои боло дар ҷаннатро хоҳонам, Омин”.

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ فَوَاحِشَ الْخَيْرِ، وَخَوَاتِمَهُ، وَجَوَامِعَهُ،
وَأَوَّلَهُ، وَظَاهِرَهُ، وَبَاطِنَهُ، وَالدَّرَجَاتِ الْعُلَى مِنَ الْجَنَّةِ. آمِينَ.
اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ مَا آتَى، وَخَيْرَ مَا أَفْعَلُ، وَخَيْرَ مَا أَعْمَلُ،
وَخَيْرَ مَا بَطَّنَ، وَخَيْرَ مَا ظَهَرَ، وَالدَّرَجَاتِ الْعُلَى مِنَ الْجَنَّةِ. آمِينَ.

“Эй Аллоҳ! Аз Ту оғози корҳои ҳайр ва поёни онро талаб дорам, ва тамоми

хубиҳо, ва беҳтарин хубиҳо, ва хубиҳои ошкору пинҳон, хосторам. Ва аз Ту дараҷаҳо ва мартабаҳои болои биҳиштро хоҳонам. Омин.

Эй Аллоҳ! Аз Ту хайри он чӣ меорам ва хайри он чӣ анҷом медиҳам ва амал мекунам, ва хайри он чӣ пинҳон аст, ва хайри он чӣ зоҳир аст, ва дараҷаҳои боло дар ҷаннатро хоҳонам. Омин.

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ أَنْ تَرْفَعَ ذِكْرِي، وَتَضَعَ وِزْرِي، وَتُصَلِّحَ
أَمْرِي، وَتَطَهِّرَ قَلْبِي، وَتُحَصِّنَ فَرْجِي، وَتُنَوِّرَ لِي قَلْبِي، وَتَغْفِرَ
لِي ذَنْبِي، وَأَسْأَلُكَ الدَّرَجَاتِ الْعُلَى مِنَ الْجَنَّةِ. آمِينَ.

“Эй Аллоҳ! Аз Ту талаб дорам, ки ному ёди манро боло барӣ, ва гуноҳонамро бибахшӣ, ва қору борамро ислоҳ намоӣ, ва қалбамро пок созӣ, ва шармгоҳамро ҳифз намоӣ, ва қалбамро мунаввар созӣ, ва гуноҳамро бибахшӣ, ва аз Ту дараҷаҳои боло дар ҷаннатро хоҳонам. Омин”.

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ أَنْ تُبَارِكَ لِي فِي نَفْسِي، وَفِي سَمْعِي، وَفِي بَصَرِي، وَفِي رُوحِي، وَفِي خَلْقِي، وَفِي خُلُقِي، وَفِي أَهْلِي، وَفِي مَحْيَايَ، وَفِي مَمَاتِي، وَفِي عَمَلِي، فَتَقَبَّلَ حَسَنَاتِي، وَأَسْأَلُكَ الدَّرَجَاتِ الْعُلَى مِنَ الْجَنَّةِ. آمِينَ».

“Эй Аллоҳ! Аз Ту хоҳонам, ки дар нафс ва шунавой ва бинои ва руху ҳилқат ва ахлоқ ва дар аҳл ва зиндагию марг ва қору борам, баракат ато намой. Ва хӯбиҳоямро қабул фармо, ва аз Ту дараҷаҳои боло дар ҷаннатро хоҳонам. Омин”.

۳۹) «اللَّهُمَّ اجْعَلْ عَلَيْنَا صَلَاةَ قَوْمِ آبْرَارٍ، يَقُومُونَ اللَّيْلَ وَيَصُومُونَ النَّهَارَ، لَيْسُوا بِأَثَمَةٍ وَلَا فُجَّارٍ».

39) “Эй Аллоҳ! Бар мо дуоҳои қавми накукоронро насиб гардон, касоне, ки шабҳо (барои намоз) меҳезанд, ва дар рӯз, рӯза медоранд, ва аз ҷумлаи гунаҳкорон ва фосиқон нестанд”.

﴿٤٠﴾ «اللَّهُمَّ أَعِنِّي وَلَا تَعِنْ عَلَيَّ، وَانصُرْنِي وَلَا تَنْصُرْ عَلَيَّ،
وَأْمُرْ لِي وَلَا تَمُكِّرْ عَلَيَّ، وَاهْدِنِي وَيَسِّرِ الْهُدَى لِي، وَانصُرْنِي
عَلَى مَنْ بَغَى عَلَيَّ، اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي لَكَ شَكَارًا، لَكَ ذَكَارًا، لَكَ
رَهَابًا، لَكَ مِطْوَاعًا، لَكَ مُحِبًّا، إِلَيْكَ أَوْهَامًا مُنِيبًا، رَبِّ تَقَبَّلْ
تَوْبَتِي، وَاغْسِلْ حَوْبَتِي، وَأَجِبْ دَعْوَتِي، وَثَبِّتْ حُجَّتِي، وَسَدِّدْ
لِسَانِي، وَاهْدِ قَلْبِي، وَاسْأَلْ سَخِيمَةَ صَدْرِي».

40) “Эй Аллоҳ! Манро ёрӣ расон, ва бар муқобили ман ёрӣ марасон, ва Манро кӯмак бикун ва бар муқобили ман нусрат мадеҳ, ва барои ман чораҳо андеш ва бар муқобили ман чора маяндеш, ва Манро ҳидоят кун ва ҳидоятро бар ман осон намо, ва дар муқобили касе, ки бар ман туғён намудааст, кӯмакам намо ва нусратам дех. Эй Аллоҳ! Манро бар Худат бисёр шукркунанда ва бисёр зикркунанда ва бисёр тарсону мутеъ ва бисёр дуоқунанда, ва ба сӯи худат бозгарданда, қарор бидеҳ. Эй Парвардигор! Тавбаи манро қабул фармо,

ва андухи манро бишӯ, ва дуоямро иҷобат кун, ва ҳуҷҷату далеламро мустаҳкам гардон, ва забонамро собит бигардон, ва қалбамро ҳидоят намо, ва палидиرو аз синаам хорич бигардон”.

(٤١) «اللَّهُمَّ أَلْفَ بَيْنَ قُلُوبِنَا، وَأَصْلِحْ ذَاتَ بَيْنِنَا، وَاهْدِنَا سُبُلَ السَّلَامِ، وَنَجِّنَا مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ، وَجَنِّبْنَا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ، وَبَارِكْ لَنَا فِي أَسْمَاعِنَا، وَأَبْصَارِنَا، وَقُلُوبِنَا، وَأَزْوَاجِنَا، وَدُرِّيَّاتِنَا، وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ، وَاجْعَلْنَا شَاكِرِينَ لِنِعْمِكَ، مُتَّيِّبِينَ بِهَا عَلَيْكَ، قَابِلِينَ لَهَا، وَأَتَمِّهَا عَلَيْنَا».

41) “Эй Аллоҳ! Байни дилҳои мо улфату муҳаббат барқарор намо, ва байни мо сулҳу салоҳ барқарор гардон, ва ба роҳи наҷоту амн моро ҳидоят намо, ва аз ториқиҳо моро ба сӯи нур наҷот дех, ва моро аз фоҳишагиҳои ошқору пинҳон ҳифз намо, ва дар шунавои ва биноӣ ва дилҳо ва ҳамсарону фарзандони мо баракат ато фармо, ва гуноҳони моро

бибахш. Бешак Ту тавбапазири меҳрубонӣ, ва моро дар баробари неъматҳоят шукргузор, ва бо он бар худат санохон ва шоистаи он бигардон, ва онро бар мо комил намо”.

(٤٢) «اللَّهُمَّ رَبَّ جِبْرِيلَ وَمِيكَائِيلَ وَإِسْرَافِيلَ، فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، عَالِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ، أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ، اهْدِنِي لِمَا اخْتَلَفَ فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِكَ، إِنَّكَ أَنْتَ تَهْدِي مَنْ تَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ».

42) “Эй Аллоҳ! Парвардигори Цибрил ва Микоилу Исрофил, офарандаи осмонҳо ва замин, донандаи пинҳону ошкор! Ту байни бандаҳо дар он чӣ ихтилоф меварзанд, қазоват мекунӣ, дар он чӣ ихтилоф шудааст, ба хости худат Манро ба сӯи ҳақ ҳидоят намо, бешак Ту ҳар киро бихоҳӣ ба роҳи рост ҳидоят менамоӣ”.

﴿٤٣﴾ «اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا سَأَلَك مِنْهُ نَبِيُّكَ مُحَمَّدٌ،
وَنَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا اسْتَعَاذَ مِنْهُ نَبِيُّكَ مُحَمَّدٌ، وَأَنْتَ الْمُسْتَعَانُ،
وَعَلَيْكَ الْبَلَاغُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ».

43) “Эй Аллоҳ! Мо аз Ту беҳтарин чизеро мехоҷем, ки онро Паёмбарат Муҳаммад (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) аз Ту хоста буд, ва ба Ту паноҳ мебарем аз бадии он чӣ Паёмбарат Муҳаммад (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) аз он бар Ту паноҳ бурда буд. Ва Ту зоте ҳастӣ, ки аз Ту мадад пурсида мешавад ва бар Ту сӯистагии таблиғу расондани мақсуд. Ва ҳеҷ боздорандае (аз гуноҳ) ва ҳеҷ нерӯе (барои тоат), чуз ба хосту тавфиқи Ту вучуд надорад”.

﴿٤٤﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ، وَتَرْكَ الْمُنْكَرَاتِ،
وَحُبَّ الْمَسَاكِينِ، وَأَنْ تَغْفِرَ لِي، وَتَرْحَمَنِي، وَتَتُوبَ عَلَيَّ، وَإِذَا
أَرَدْتَ بِعِبَادِكَ فِتْنَةً فَأَقْبِضْنِي إِلَيْكَ غَيْرَ مَفْتُونٍ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ
حُبَّكَ، وَحُبَّ مَنْ يُحِبُّكَ، وَحُبَّ عَمَلٍ يُقَرِّبُ إِلَى حُبِّكَ».

44) “Эй Аллоҳ! Ман аз Ту тавфиқи

корҳои хайру шоиста, ва тарки корҳои зишту палид ва дӯстдории масокинро хоҳонам. Ва ҳамчунин аз Ту меҳоҳам, ки гуноҳони Манро бибашӣ, ва Манро шомили раҳмати хеш намоӣ, ва ба сӯи ман бозгардӣ ва тавбаамро бипазирӣ, ва чун хостӣ бандагонатро фитна ва озмоише намоӣ, пас Манро ба сӯи хеш бимирон бидуни ин, ки гирифтори фитнае шуда бошам. Эй Аллоҳ! Ман муҳаббати Ту ва муҳаббати касе, ки Туро дӯст медорад ва муҳаббати амале, ки ба муҳаббатат наздик месозад, аз Худат хоҳонам”.

(٤٥) «اللَّهُمَّ عَافِنِي فِي جَسَدِي، وَعَافِنِي فِي بَصَرِي،
وَأَجْعَلْهُ الْوَارِثَ مِنِّي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ، سُبْحَانَ
اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ».

45) “Эй Аллоҳ! Қисму биноиямро саломат ниғаҳ дор, ва онҳоро то дами марг аз ман мағир. Ҳеч маъбудӣ (барҳаққе) ҷуз

Аллоҳи бурдбору бузургвор нест. Покаст Аллоҳе, ки парвардигори Арши бузург аст. Ҳамду сано барои Аллоҳ аст, Парвардигори оламиён”.

(٤٦) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الثَّبَاتَ فِي الْأَمْرِ، وَالْعَزِيمَةَ عَلَى الرُّشْدِ، وَأَسْأَلُكَ مُوجِبَاتِ رَحْمَتِكَ، وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ شُكْرَ نِعْمَتِكَ، وَحُسْنَ عِبَادَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ قَلْبًا سَلِيمًا، وَلِسَانًا صَادِقًا، وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا تَعَلَّمَ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَعَلَّمَ، وَأَسْتَغْفِرُكَ لِمَا تَعَلَّمَ، إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ».

46) “Эй Аллоҳ! Ман аз Ту суботу устуворӣ дар кор, ва ҳиммат дар ҳидояту рушд, хоҳонам. Аз Ту он чӣ сабаби раҳматат мешавад, ва асбоби мағфирататро хоҳонам, ва аз Ту шукри неъмат ва ибодати беҳтаратро хоҳонам, ва аз Ту қалби солим ва забони содику ростгӯ, хоҳонам, ва аз Ту хубие хоҳонам, ки медонӣ, ва ба Ту паноҳ мебарам аз бадие, ки медонӣ, ва аз Ту талаби

мағфират мекунам аз он чӣ медонӣ.
Бешак Ту донандаи ғайбҳо ҳастӣ”.

(٤٧) «اللَّهُمَّ اسْتَعْمِلْنَا فِي طَاعَتِكَ».

47) “Эй Аллоҳ! Моро дар тоати Худ ба кор бигир”.

(٤٨) «رَبِّ فَنِي عَذَابِكَ يَوْمَ تَبْعَثُ عِبَادَكَ».

48) “Эй Аллоҳ! Дар он рӯзе, ки бандагонатро бармеангезӣ, аз азобат Манро муҳофизат кун”.

(٤٩) «اللَّهُمَّ اهْدِنِي فِيْمَنْ هَدَيْتَ، وَعَافِنِي فِيْمَنْ عَافَيْتَ،
وَتَوَلَّنِي فِيْمَنْ تَوَلَّيْتَ، وَبَارِكْ لِي فِيْمَا أَعْطَيْتَ، وَفِي شَرِّ مَا
قَضَيْتَ، فَإِنَّكَ تَقْضِي وَلَا يُقْضَى عَلَيْكَ، إِنَّهُ لَا يَذُلُّ مَنْ وَالَيْتَ،
وَلَا يَعِزُّ مَنْ عَادَيْتَ، تَبَارَكَتَ رَبَّنَا وَتَعَالَيْتَ».

49) “Эй Аллоҳ! Манро дар ҷумлаи касоне қарор деҳ, ки онҳоро хидоят намудай, ва касоне, ки онҳоро офият бахшидай, ва Манро дар зумраи касоне қарор деҳ, ки онҳоро дӯсти хеш қарор

додай, ва дар он чӣ бар ман додай, баракат ато намо ва аз бадии он чӣ қазоват кардай, Манро ҳифз намо. Пас бешак Ту қазоват мекуни ва бар Ту қазоват карда намешавад. Бешак касеро, ки дӯст гирифтаӣ, гумроҳ нахоҳад шуд, ва касеро, ки душман гирифтаӣ, боиззату боқаромат нахоҳад шуд. Парвардигоро! Бисёр бобаракат ва баландмартаба ҳастӣ”.

﴿٥٠﴾ «يَا وَلِيَّ الْإِسْلَامِ وَأَهْلِيهِ، مَسْكُنِي بِالْإِسْلَامِ حَتَّى أَلْقَاكَ عَلَيْهِ».

50) “Эй валии (дӯсту корсоз) Ислом ва аҳли он! Манро бар Ислом собит бидор, то замоне, ки бо Ту бар он мулоқот намоям”.

(۵۱) «اللَّهُمَّ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً، وَفِي الآخِرَةِ حَسَنَةً،
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ».

51) “Эй Аллох! Парвардигори мо! Дар дунё ва охират бар мо накӯй ато фармо, ва моро аз оташи дӯзах начот дех”.

* * *

تذکر ...

Ба ёд дошта бош...

يا لها من كلماتٍ لو قبلها الله منك، وأعطاك سؤالك... لقد سألت الله:

Чӣ басо калимаҳову ибораҳои арзишманде ҳастанд, ки агар Аллоҳи мутаъол онро аз ту қабул кунад ва хостаҳоятро бароят бароварда созад... бешак аз Аллоҳи мутаъол хостай:

* لقد سألت الله: سؤالاً باسمه الأعظم، الذي إذا دُعِيَ به أجاب، وإذا سُئِلَ به أعطى.

* Дар ҳақиқат аз Аллоҳи мутаъол ба василаи Исми аъзамаш аз Ё дархост намӯдаӣ, ки агар бо он дархост карда шавад, қабул хоҳад намуд ва хоҳад дод.

* سُؤَالاً سِيَجْعَلُ الْجَنَّةَ تَجِيْبُ قَائِلَةً: اللَّهُمَّ ادْخُلْهُ الْجَنَّةَ.

* Хостае, ки боис мешавад, биҳишт чунин посӯх диҳад: “Эй Аллоҳ! ўро вориди биҳишт намо”.

* وَالنَّارَ تَجِيْبُ قَائِلَةً: اللَّهُمَّ أَجْرُهُ مِنَ النَّارِ.

* Ва оташ посӯх хоҳад дод: “Эй Аллоҳ! Аз оташ ўро начот деҳ”.

* سُؤَالاً هُوَ مِنْ أَفْضَلِ مَا يَسْأَلُ بِهِ الْعَبْدُ رَبَّهُ.

* Пурсише, ки он беҳтарин чизест, ки банда ба он аз Парвардигораш мепурсад.

* سُؤَالاً أَوْصَى النَّبِيُّ ﷺ أَنْ تَكْتَنِرَهُ إِذَا رَأَيْتَ النَّاسَ

يَكْتَنِرُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ.

* Пурсише, ки Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ў бод) ба захира кардани он васият намудааст, замоне, ки мардум тило ва нукраро захира мекунанд.

* سُؤَالاً سِيحْمِيكَ اللهُ بِهِ مِنَ الْبَلَاءِ - بِإِذْنِ اللهِ - .

* Суоле, ки Аллоҳи мутаъол ба воситаи он туро аз бало ва мусибат ҳимоят хоҳад кард.

* سُؤَالاً شَمَلَ كُلَّ حَاجِيَاتِكَ، مَا عَلِمْتَ مِنْهَا وَمَا لَمْ تَعْلَمْ

... لَكِنْ مِنْ رُفِعَ إِلَيْهِ السُّؤَالُ عَلِيمٌ - سُبْحَانَهُ - .

* Хостае, ки шомили тамоми ниёзҳои мебошад, он чӣ медонӣ ва он чӣ намедонӣ, ва локин Зоте, ки ба сӯи ӯ суол бардошта шудааст, медонад.

إِخْوَانِي وَبِحَمْدِ اللهِ أَنْتَهِينَا مِنْ وَرْدِ السُّؤَالَاتِ وَيَتَّبِعُهُ وَرْدُ

الِاسْتِعَاذَاتِ

Бародарони азиз! Шукри Аллоҳ, ки авроди дуову дархосту ниёзхоро ба поён расондем, ва ҳамакнун авроди истиғоза (паноҳталабӣ)-ро пайгирӣ хоҳем намуд.

* * *

وَرْدُ الْإِسْتِعَاذَاتِ

**Вирди истиъозот (паноҳ чӯстан ба
Аллоҳи мутаъол)**

أيها القلب: تهباً للاستعاذة بالله وحده

**Эй қалб! Барои паноҳ чӯстан ба
Аллоҳи ягона омода бош.**

ليس لك إلا أن تستعبدَ بالله.. وليس لك من سلامةٍ إلا أن
يعيدك الله ...

Чорае чуз паноҳ чӯстан ба Аллоҳи мутаъол надорӣ, ва ҳеч саломате нахоҳӣ дошт, ба чуз ин, ки Аллоҳи мутаъол туро кӯмак намояд...

فما أكثر الأعداء.. لكن ما أعظم الدعاء...!؟

Чӣ бисёранд душманон.. ва локин чӣ қадар бузург аст дуо...?!

فيا لها من تعوذاتٍ لو عقلها قائلوها ...

Чӣ азкори фаровоне барои паноҳ чӯстан вучуд дорад, албатта агар гӯяндаҳояш онро бифаҳманд...

هاك التعوذات العظيمة التامة... لا يتجاوزهن أحدٌ أبداً...

Муъаввизоти бузург ва комиле вучуд доранд... касе онҳоро ҳаргиз тарк нахоҳад кард...

اطلب بها الحماية من الله، وأنت الخائف المضطر، وأنت المحتاج المتضرع...

Ба воситаи он аз Аллоҳи мутаъол талаби ҳимоят намо, дар ҳоле, ки тарсону нигарон ва муҳтоҷу шикаста ҳастӣ..

وعندها سيعود العدو خاسئاً وهو حسيّرٌ، وتعود أنت في حمى الله آمناً من كل شرٍّ وشريرٍ...

Ҳар вақте, ки душман шарманадаву расво ва фурумонда мешавад, ту аз тамоми шарру бадӣ дар амнияти комил дар ҳимояти Аллоҳи мутаъаол қарор мегириӣ...

وَرْدُ الْإِسْتِعَاذَاتِ:

Вирди истиъозот (азкори паноҳчӯстан ба Аллоҳи мутаъол)

* أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

* “Паноҳ мебарам ба Аллоҳ аз шайтони
рондашуда”

* ﴿رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيْطَانِ﴾ ﴿٩٧﴾ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ

أَنْ يَحْضُرُونِ ﴿٩٨﴾ [المؤمنون: ٩٧-٩٨].

* “Парвардигоро! Аз васвасаҳои
шайтон ба Ту паноҳ мебарам (97) ва ба Ту
паноҳ мебарам эй Парвардигор аз ин, ки
онҳо назди ман ҳозир шаванд (98)”
[Муъминун: 97-98].

* ﴿رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا

تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٤٧﴾ [هود: ٤٧].

* “[Нӯҳ гуфт]: Парвардигоро! Ман ба Ту паноҳ мебарам аз ин, ки аз Ту чизе бипурсам, ки ба он донише надорам, ва агар Манро набахшӣ ва раҳм нанамой, аз ҷумлаи зиёнкорон хоҳам буд” [Ҳӯд: 47].

* ﴿أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ﴾ [البقرة: ٦٧].

* “Ба Аллоҳ паноҳ мебарам аз ин, ки аз ҷумлаи нодонону ҷоҳилон бошам” [Бақара: 67].

١) «اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، وَإِلَيْكَ أَنْبَتُ، وَبِكَ خَاصَمْتُ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِعِزَّتِكَ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَنْ تُضِلَّنِي، أَنْتَ الْحَيُّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، وَالْجَنُّ وَالْإِنْسُ يَمُوتُونَ».

1) “Эй Аллоҳ! Ба Ту таслим шудам, ва бу Ту имон овардам, ва бар Ту таваккал намудам, ва ба сӯи Ту рӯ овардам, ва бо кӯмаки Ту бо душманон муқобила

намудам. Эй Аллоҳ! Ба иззату чалолат паноҳ мебарам, ҳеч маъбудӣ (барҳаққе) чуз Ту нест, ин, ки мабодо Манро гумроҳ намоӣ. Ту зинда ҳастӣ, ҳаргиз намемирӣ, ва чину инс ҳама мемиранд”.

۲) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ سُوءِ الْقَضَاءِ، وَمِنْ دَرَكِ الشَّقَاءِ، وَمِنْ شِمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ، وَمِنْ جَهْدِ الْبَلَاءِ».

2) “Эй Аллоҳ! Аз тақдири бад ва расидан ба бадбахтӣ ва хушии душманонам ва расидан ба ҳар бало ва сахтӣ, ба Ту паноҳ мебарам”.

۳) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عِلْمٍ لَا يَنْفَعُ، وَمِنْ قَلْبٍ لَا يَخْشَعُ، وَمِنْ دُعَاءٍ لَا يُسْمَعُ، وَنَفْسٍ لَا تَسْبَعُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ صَلَاةٍ لَا تَنْفَعُ، وَعَمَلٍ لَا يُرْفَعُ».

3) “Эй Аллоҳ! Аз илму донише, ки фоида намерасонад, ва қалбе, ки хушуъ ва хузуъ надорад, ва дуое, ки шунида намешавад, ва нафсе, ки сер намешавад, ба Ту паноҳ мебарам. Ва ба Ту паноҳ

мебарам аз намозе, ки сӯд надорад, ва амале, ки боло бардошта намешавад (қабул намешавад)”.

﴿٤﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنَ الْخَيْرِ كُلِّهِ، عَاجِلِهِ وَآجِلِهِ، مَا عَلِمْتُ مِنْهُ وَمَا لَمْ أَعْلَمْ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الشَّرِّ كُلِّهِ، عَاجِلِهِ وَآجِلِهِ، مَا عَلِمْتُ مِنْهُ وَمَا لَمْ أَعْلَمْ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا سَأَلَكَ عَبْدُكَ وَنَبِيُّكَ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا عَاذَ بِهِ عَبْدُكَ وَنَبِيُّكَ، اللَّهُمَّ أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ أَوْ عَمَلٍ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ النَّارِ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ أَوْ عَمَلٍ، وَأَسْأَلُكَ أَنْ تَجْعَلَ كُلَّ قَضَاءٍ قَضَيْتَهُ لِي خَيْرًا».

4) “Эй Аллоҳ! Аз Ту тамоми хӯбиҳоро хоҳонам, хубиҳои зудҳангом ва ояндаро ва хубиҳоеро, ки медонам ва намедонам. Ва аз тамоми бадӣ ба Ту паноҳ мебарам, бадӣҳои зудҳангом ва ояндаро ва бадӣҳоеро, ки медонам ва намедонам. Эй Аллоҳ! Ман аз Ту хубиеро мецоҳам, ки Бандат ва Паёмбарат онро аз Ту хостааст, ва паноҳ мебарам бар Ту аз

бадие, ки Банда ва Паёмбарат аз он ба Ту паноҳ бурдааст. Эй Аллоҳ! Аз Ту чаннат ва ҳар қавлу амале, ки ба он наздик месозад, хоҳонам, ва ба Ту паноҳ мебарам аз оташи дӯзах ва он қавлу амале, ки ба он наздик месозад. Ва аз Ту мехоҳам, ин, ки ҳар қазо ва қадаре, ки бар ман файсала намудай, онро бароям хайр бигардонӣ”.

٥) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ النَّارِ، وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْقَبْرِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ. وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْغِنَى، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْفَقْرِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ».

5) “Эй Аллоҳ! Аз фитнаи оташи дӯзах ва аз азоби оташи дӯзах, ба Ту паноҳ мебарам, ва ба Ту паноҳ мебарам аз фитнаи қабр ва азоби қабр, ва ба Ту паноҳ мебарам аз фитнаи бади сарватмандӣ ва ба Ту паноҳ мебарам аз фитнаи нодорӣ,

ва ба Ту паноҳ мебарам аз фитнаи Масеҳи Даччол”.

﴿٦﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ أُرَدَّ إِلَى أَرْدَلِ الْعُمَرِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الدُّنْيَا، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الصَّدْرِ، وَبِعِي الرَّجَالِ».

б) “Эй Аллоҳ! Ба Ту паноҳ мебарам аз ин, ки ба марҳалаи пастии умр бирасам, ва ба Ту паноҳ мебарам аз фитнаи дунё, ва ба Ту паноҳ мебарам аз фитнаи сина ва саркашии мардум”.

﴿٧﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْفَقْرِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْقِلَّةِ وَالذَّلَّةِ، وَأَعُوذُ بِكَ أَنْ أَظْلِمَ أَوْ أُظْلَمَ».

7) “Эй Аллоҳ! Ба Ту аз факру нодорӣ паноҳ мебарам, ва ба Ту аз камӣ ва хорӣ паноҳ мебарам, ва ба Ту паноҳ мебарам аз ин, ки касеро зулму ситам намоям, ё бар ман зулму ситам шавад”.

۸) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا عَمِلْتُ، وَمِنْ شَرِّ مَا لَمْ أَعْمَلْ».

8) “Эй Аллоҳ! Аз бадии он чӣ анҷом додаам ва бадии он чӣ анҷом наододам, ба Ту паноҳ мебарам”.

۹) «اللَّهُمَّ رَبَّ جِبْرَائِيلَ وَمِيكَائِيلَ، وَرَبَّ إِسْرَافِيلَ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ حَرِّ النَّارِ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ».

9) “Эй Аллоҳ! Парвардигори Циброилу Микоил ва Парвардигори Исрофил! Ба Ту паноҳ мебарам аз гармои оташи дӯзах ва азоби қабр”.

۱۰) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُوعِ؛ فَإِنَّهُ يَنْسُ الضَّجِيعُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخِيَانَةِ؛ فَإِنَّهَا يَنْسُتِ الْبِطَانَةَ».

10) “Эй Аллоҳ” аз гуруснагӣ ба Ту паноҳ мебарам, зеро он бадтарин ҳолатест, ки инсон бо он хоб меравад, ва ба Ту паноҳ мебарам аз хиёнат, зеро он

бадтарин чизест, ки инсон онро пинҳон медорад”.

(۱۱) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَرَمِ، وَالتَّرَدِّي، وَالْهَدْمِ،
وَالْغَمِّ، وَالْحَرِيقِ، وَالْغَرَقِ، وَأَعُوذُ بِكَ أَنْ يَتَخَبَّطَنِي الشَّيْطَانُ عِنْدَ
الْمَوْتِ، وَأَنْ أُقْتَلَ فِي سَبِيلِكَ مُدْبِرًا، وَأَعُوذُ بِكَ أَنْ أَمُوتَ لَدِيغًا».

11) “Эй Аллоҳ! Ба Ту паноҳ мебарам аз пирӣ ва афтодан аз баландӣ ва зери девор мондан ва ғаму андӯҳ ва сухтан дар оташ ва ғарқ шудан дар об. Ва ба Ту паноҳ мебарам аз ин, ки шайтон дар вақти чон кандан бар ман ғолиб ояд ва (ва монעי тавба ва сабаби гумроҳии ман шавад). Ва аз ин паноҳ мебарам, ки дар ҳоли фирор аз чиҳод дар роҳи Ту кушта шавам, ва ба Ту паноҳ мебарам аз ин, ки бар асари газидан (газидани мору каждум ва ғайра) бимирам”.

۱۲) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْمَأْثَمِ وَالْمَغْرَمِ».

12) “Эй Аллоҳ! Ман ба Ту паноҳ мебарам аз азоби қабр, ва ба Ту паноҳ мебарам аз фитнаи Масеҳи Даччол. Эй Аллоҳ! Ба Ту паноҳ мебарам аз фитнаи зиндагӣ ва марг, ва ба Ту паноҳ мебарам аз шарри гуноҳ ва бадеҳкорӣ”.

۱۳) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ، وَالْكَسَلِ، وَالْجُبْنِ، وَالْبُخْلِ، وَالْهَرَمِ، وَالْقَسْوَةِ، وَالْعَفْلَةِ، وَالْعَيْلَةِ، وَالذَّلَّةِ، وَالْمَسْكَنَةِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْفَقْرِ، وَالْكَفْرِ، وَالْفُسُوقِ، وَالشَّقَاقِ، وَالنَّفَاقِ، وَالسُّمْعَةِ، وَالرِّيَاءِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الصَّمَمِ، وَالْبُكْمِ، وَالْجُنُونِ، وَالْجُدَامِ، وَالْبَرَصِ، وَسَيِّئِ الْأَسْقَامِ».

13) “Эй Аллоҳ! Аз ачзу нотавонӣ ва танбалию буздилиъ ва пирию сангдилиъ ва ғафлату нодорӣ ва хорӣ ва куфру фусук ва мухолифату нифоқ ва шуҳрату риё, ба

Ту паноҳ мебарам. Ва аз карию гунгӣ ва девонагию чузом ва песию бимориҳои бад, ба Ту паноҳ мебарам”.

﴿۱۴﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ زَوَالِ نِعْمَتِكَ، وَتَحَوُّلِ عَافِيَتِكَ، وَفُجَاءَةِ نِقْمَتِكَ، وَجَمِيعِ سَخَطِكَ».

14) “Эй Аллоҳ! Аз заволи неъмат ва дигаргӯн шудани офиятат, ки ба мо бахшидаӣ ва аз хашму ғазаби ногаҳон ва тамоми хашму ғазабат, ба Ту паноҳ мебарам”.

﴿۱۵﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ سَمْعِي، وَمِنْ شَرِّ بَصَرِي، وَمِنْ شَرِّ لِسَانِي، وَمِنْ شَرِّ قَلْبِي، وَمِنْ شَرِّ مَنِّي».

15) “Эй Аллоҳ! Аз бадии шунавоӣ ва биноӣ, ва бадии забону қалб ва бадии шармгоҳам, ба Ту паноҳ мебарам”.

﴿۱۶﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ غَلَبَةِ الدَّيْنِ، وَغَلَبَةِ العَدُوِّ، وَشِمَاتَةِ الأَعْدَاءِ».

16) “Эй Аллоҳ! Аз сангинии қарз, ва

чирагии душман ва шодкомии ū, ба Ту паноҳ мебарам”.

۱۷) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ يَوْمِ السُّوءِ، وَمِنْ لَيْلَةِ السُّوءِ، وَمِنْ سَاعَةِ السُّوءِ، وَمِنْ صَاحِبِ السُّوءِ، وَمِنْ جَارِ السُّوءِ فِي دَارِ الْمُقَامَةِ».

17) “Эй Аллоҳ! Аз рӯзу шаби бад, ва лаҳзаву рафиқи бад, ва ҳамсоияи бад дар ҷоe, ки зиндагӣ мекунам, ба Ту паноҳ мебарам”.

۱۸) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ ضَيْقِ الدُّنْيَا، وَضَيْقِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ».

18) “Эй Аллоҳ! Аз тангии дунё ва тангии рӯзи охираат ба Ту паноҳ мебарам”.

۱۹) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ مُنْكَرَاتِ الْأَخْلَاقِ، وَالْأَعْمَالِ، وَالْأَهْوَاءِ وَالْأَدْوَاءِ».

19) “Эй Аллоҳ! Аз ахлоқу кирдор ва хоҳишоту бемориҳои нописанд, ба Ту паноҳ мебарам”.

٢٠) «اللَّهُمَّ أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ، وَالْحَزَنِ، وَصَلَعِ الدَّيْنِ،
وَعَلْبَةِ الرَّجَالِ».

20) “Эй Аллоҳ! Аз аз ғаму андӯҳ ва сангинии қарзу чирагӣ ва ситами мардон, ба Ту паноҳ мебарам”.

٢١) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ جَارِ السُّوءِ، وَمِنْ زَوْجِ
تُشْبِينِي قَبْلَ الْمَشِيبِ، وَمِنْ وَلَدٍ يَكُونُ عَلَيَّ رِبًّا، وَمِنْ مَالٍ
يَكُونُ عَلَيَّ عَذَابًا، وَمِنْ خَلِيلٍ مَأْكِرٍ عَيْنُهُ تَرَانِي وَقَلْبُهُ يَرْعَانِي،
إِنْ رَأَى حَسَنَةً دَفَنَهَا، وَإِنْ رَأَى سَيِّئَةً أَدَاعَهَا».

21) “Эй Аллоҳ! Аз ҳамсоҷи бад ва ҳамсаре, ки пеш аз пирӣ Манро пир месозад, ва фарзанде, ки сарпараст ва фармонравои ман шавад, ва моле, ки сабаби азоби ман шавад ва дӯсти маккоре, ки чашми ӯ Манро зери назар дорад, аммо қалбаш Манро мепояд, ки агар некие бинад, онро дафн кунад ва чун бадие бинад, онро паҳн намояд, ба Ту паноҳ мебарам”.

(۲۲) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ سُوءِ الْعُمْرِ».

22) “Эй Аллоҳ! Ба Ту паноҳ мебарам аз бадии умр”.

(۲۳) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَهْدِيكَ لِأَرْشِدِ أُمُورِي، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ نَفْسِي».

23) “Эй Аллоҳ! Аз Ту талаб дорам, ки ба беҳтарин рафтору кирдор Манро раҳномаой кунӣ, ва аз бадии нафсам ба Ту паноҳ мебарам”.

(۲۴) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَشْرِكَ بِكَ وَأَنَا أَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ لِمَا لَا أَعْلَمُ».

24) “Эй Аллоҳ! Ба Ту паноҳ мебарам аз ин, ки ба Ту шарик қарор диҳам, дар ҳоле, ки ман медонам, ва аз Ту талаби мағфират менамоям аз он чӣ намедонам”.

(۲۵) «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الْفِتَنِ، مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ، وَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ فِتْنَةِ الْأَعْوَرِ الْكَذَّابِ».

25) “Аз фитнаҳое, ки ошқору пинҳон ҳастанд, ба Аллоҳ паноҳ мебарам, ва аз фитнаи якчашмаи дуруғӯ (Дачқол) ба Аллоҳ паноҳ мебарам”.

(۲۶) «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ مِنْ هَمَزِهِ، وَنَفْثِهِ، وَنَفْحِهِ».

26) “Ба Аллоҳ паноҳ мебарам аз шайтон, ва аз васваси ӯ, ва аз шеъри ӯ, ва кибру ғурури ӯ.

تذكر ...

Ба ёд дошта бош...

إنك استعذت بالله العلي العظيم:

Бешак ту ба Аллоҳи баландмартаба ва бузург паноҳ бурдай:

* بِاسْتِعَاذَةِ عَلِمِهَا النَّبِيِّ ﷺ لَزَوْجِهِ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا .

* Ба истиъозае, ки онро Паёмбари Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ū бод) бар ҳамсараш Ойиша (Аллоҳ аз ū розӣ бод) таълим додааст.

* بِاسْتِعَاذَةِ كَانَ النَّبِيِّ ﷺ دَائِمًا يَسْتَعِيذُ بِهَا .

* Ба истиъозае, ки Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ū бод) доимо бо он паноҳ металабид..

* بِاسْتِعَاذَةِ كَانَ النَّبِيِّ ﷺ يَعْلَمُهَا أَصْحَابُهُ كَمَا يَعْلَمُهُم
الْقُرْآنُ.

* Ба истиъозае, ки Паёмбар (дурӯди саломи Аллоҳ бар ӯ бод) ба ёронаш онро таълим меод, ҳамчуноне, ки Қуръонро ба онҳо таълим меод.

* بِاسْتِعَاذَةِ كَانَ النَّبِيِّ ﷺ كَثِيرًا مَا يَرُدُّهَا قَبْلَ مَوْتِهِ.

* Ба истиъозае, ки Расули Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) қабл аз вафоташ онро бисёр такрор мекард.

* بِاسْتِعَاذَةِ أَكْثَرَ مِنْهَا النَّبِيُّ ﷺ خَاصَّةً فِي الصَّلَاةِ.

* Ба истиъозае, ки Паёмбари Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) онро бисёр зиёд мехонд, ба вижа дар намоз.

* بِاسْتِعَاذَةِ عِلْمِهَا النَّبِيُّ ﷺ لِذَلِكَ الشَّابُّ عِنْدَمَا طَلَبَ ذَلِكَ
مِنَ النَّبِيِّ ﷺ.

* Ба истиъозае, ки онро Паёмбари Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод)

ба чавоне омӯхт, ки онро аз ӯ дархост
намуда буд.

* **بِاسْتِعَاذَةٍ مِنْ قَالِهَا أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُ قَلِيلَ الشَّرْكَ الْخَفِيِّ**
وَكثيره.

* Ба истиъозае, ки агар касе онро
бихонад, Аллоҳи мутаъол ширки пинҳон
агар чӣ каму зиёд ҳам бошад, аз ӯ дур
месозад.

* **بِاسْتِعَاذَاتٍ كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَحَافِظُ عَلَيْهَا دَائِمًا.**

* Ба истиъозае, ки Паёмбари Аллоҳ
(дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) ҳамеша
ба он пойбанд буданд.

إِنْتَهَى وَرَدُ الْإِسْتِعَاذَةِ وَيَتَّبِعُهُ وَرَدُ الرِّقِيَةِ الشَّرْعِيَّةِ

Вирди истиъоза ба поён расид, ва дар
дунболи он вирди рукъи шаръӣ хоҳад
омад.

وَرْدُ الرِّقِيَّةِ الشَّرْعِيَّةِ

Вирдҳои руқяи шаърий

أيها القلب: تهباً للرقية الشرعية

إنها رقى تدفع وترفع...

**Эй қалб: барои руқяи шаръӣ омода шав
Бешак инҳо руқяи шаръие ҳастанд, ки
аз ту дӯр ва рафъ месозанд..**

أتاك الذكر الذي به تحمي نفسك وأهلك ومالك...

Зикре пеши руй дорӣ, ки ба он нафс ва
хонадону амволатро ҳимоят менамоӣ...

أتاك الذكر الذي لا يبقى عليك بعده حسدٌ ولا عينٌ ولا سقمٌ...

Наздат зикре вучуд дорад, ки баъд аз
он бар ту на ҳасад ва на чашму беморӣ
боқӣ хоҳад монд...

أتاك الذكر الذي به تقهر الأعداء من الجن والإنس ولو

اجتمعوا عليك...

Зикре дар ихтиёр дорӣ, ки агар
душманони чину инсро бар алайҳи ту
якҷо шаванд,, шикаст хоҳӣ дод...

اعلم أن الرقى واحدةٌ والرقاة كثرٌ، لكن من المُجاب؟

Бидон ин, ки руқя яктост ва роқиён бисёр, аммо чӣ касе мавриди иҷобат қарор мегирад?

تقدم أنت، وقله وقلبك مع كلمات الله التامة تلك... يعيش
عظمتها، ويأوي إلى حمى الله بها...

Худат пеш гузар ва онро ба забон ор, дар ҳоле, ки қалбат бо калимаҳои комили Аллоҳ ҳамоҳӯ бошад, бузуругии онро ҳамоҳӯ дорад ва бо он дар ҳимояти Аллоҳ қарор мегирад...

تقدم وقلها بنية الرقية والشفاء والحماية من كل شرٍّ
وشريرٍ...

Иқдом намо ва онро ба нияти руқя ва шифову ҳимоят аз тамоми бадӣ ва шурур, бихон...

ثم انتظر فرج الله، ألا إن فرج الله واقعٌ.... بإذن الله.

Баъд аз он мунтазири гушоишу фараҷи Аллоҳ бош. Огоҳ бош, ки гушоишу фараҷи Аллоҳ -ба иродаи Аллоҳ-воқеъшуданист...

* * *

ورد الرقية الشرعية^(٣)

Вирди руқяи шаръӣ

١- ﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ٢
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ٣ مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ٤ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ٥
أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ٦ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ٧﴾ [الفاتحة: ١-٧].

٣- من وجد ألمًا في جسده، أو خاف على نفسه الحسد، فليجمع كفيه ثم
ليقرأ فيهما ما سيأتي من الرقية مع النفخ بقليل من الريق بعد كلِّ دعاء
رقية ثم ليمسح بهما موضع الألم أو الجسد كله، فإنه سيجد بذلك
البرأ التام - بإذن الله -

[ҳар касе, ки дар ҷисмаш дардERO эҳсос кунад, ё аз ҳасад бар нафси ҳеш тарс дошта бошад, пас бояд ду кафашро ҷамъ намуда дар онҳо вирдҳои, ки ҳоло зикр мешаванд, бихонад ва баъди ҳар дуои руқя бо каме оби даҳон онро пуф кунад, баъд аз он бо онҳо дар мавзӯи дард ва ё тамоми бадан масҳ кунад. Ба хости Аллоҳ ба сабаби он шифои комил хоҳад ёфт].

1- Ба номи Худованди бахшояндаи меҳрубон (1) Ситоиш Аллохро, ки Парвардигори чаҳониён аст. (2) Бахшояндаи меҳрубон, (3) Фармонравои рӯзи чазо. (4) Танҳо Туро мепарастем ва танҳо аз Ту ёри меҷӯем. (5) Моро ба роҳи рост ҳидоят кун: (6) роҳи касоне, ки онҳоро неъмат додай, на хашмгирифтагон бар онҳо ва на гумроҳон. (7) [Фотиҳа: 1-7].

٢- أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ:
 ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ
 لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ
 إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ
 مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا
 يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾ [البقرة: ٢٥٥].

2- “Паноҳ мебарам ба Аллоҳ аз шайтони рондашуда”:

“Аллоҳ зотест, ки ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Ӯ нест. Зиндаву поянда аст. На хоби сабук Ӯро фаро мегирад ва на хоби сангин. Аз они Ӯст, ҳар чӣ дар осмонҳо ва замин аст. Чӣ касе ҷуз ба иҷозати Ӯ дар назди Ӯ шафоъат мекунад. Он чиро, ки пеши рӯ ва он чиро, ки пушти сари онҳост, медонад ва ба илми Ӯ ҷуз он чӣ худ хоҳад, ихота натавонанд ёфт. Курсии Ӯ осмонҳо ва заминро ихота намудааст. Ниғаҳдории онҳо бар Ӯ душвор нест. Ӯ баландпояву бузург аст! [Бақара: 255].

۳- بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
﴿قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌۙ ﴿۱﴾ اللّٰهُ الصَّمَدُۙ ﴿۲﴾ لَمْ یَلِدْ وَلَمْ یُولَدْۙ ﴿۳﴾ وَلَمْ یَكُنْ لَهٗۙ كُفُوًاۙ اَحَدٌۙ ﴿۴﴾﴾ [الإخلاص: ۱-۴].

3- Ба номи Худованди бахшанда ва меҳрубон

“Бигӯ: «Ӯст Худои якто, (1) Худое, ки дар ҳоҷат ба Ӯ рӯ кунанд, (2) на зоида

аст, ва на зоида шуда (3) ва на ҳеч кас ҳамтои Ўст!» (4) [Ихлос: 1-4].

٤- بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾ ١ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ٢ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ٣ وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ٤ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ٥﴾ [الفلق: ١-٥].

4- Ба номи Худованди бахшанда ва меҳрубон

“Бигӯ: Ба Парвардигори субҳгоҳ паноҳ мебарам, (1) аз шарри он чӣ офаридааст (2) ва аз шарри шаби торик чун дарояд (3) ва аз шарри чодӯгароне, ки дар гиреҳҳо афсун медаманд (4) ва аз шарри ҳасӯд чун ҳасад мекунад!» (5) [Фалак: 1-5].

٥- بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ النَّاسِ ﴿٢﴾ إِلَهِ النَّاسِ ﴿٣﴾
مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ﴿٤﴾ الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ
النَّاسِ ﴿٥﴾ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ﴾ [الناس: ١-٦].

5- Ба номи Худованди бахшанда ва меҳрубон

“Бигӯ: Ба Парвардигори мардум паноҳ мебарам, (1) Фармонравои мардум, (2) Худои мардум, (3) аз шарру васвасагари пинҳоншаванда, (4) он кӣ дар дилҳои мардум васваса мекунад, (5) хоҳ аз чинниён бошад ё аз одамиён!» (6) [Нос: 1-6].

٦- «أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ».

6- “Паноҳ мебарам ба калимаҳои комили Аллоҳ аз шарри он чӣ офаридааст”.

۷- «أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّةِ، مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ وَهَامَّةٍ، وَمِنْ كُلِّ عَيْنٍ لَامَّةٍ».

7- “Паноҳ мебарам ба калимаҳои комили Аллоҳ аз ҳар шайтон, ва ҳар газанда (ҷонвари захрдор), ва аз ҳар чаши захкунанда”.

۸- «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِوَجْهِكَ الْكَرِيمِ، وَكَلِمَاتِكَ التَّامَّةِ، مِنْ شَرِّ مَا أَنْتَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهِ، اللَّهُمَّ أَنْتَ تَكْشِفُ الْمَغْرَمَ وَالْمَأْتَمَّ، اللَّهُمَّ لَا يُهْزَمُ جُنْدُكَ، وَلَا يُخْلَفُ وَعْدُكَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ، سُبْحَانَكَ وَبِحَمْدِكَ».

8- “Эй Аллоҳ! Паноҳ мебарам ба воситаи рӯи муборакат ва калимаҳои комплат аз шарри он чӣ пешонияш дар дасти Туст. Эй Аллоҳ! Ту қарз ва гуноҳро баргараф мекуни. Эй Аллоҳ! Лашкаронат мағлуб намешаванд, ва вабадаат хилоф намешавад, ва сарвату баҳраи ҳеч сарватманду сармоядоре ӯро аз Ту бениёз

намегардонад. Ту поку муназзах ҳастӣ, ва ба ҳамду санои Ту мепардозам”.

۹- «أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ الَّتِي لَا يُجَاوِزُهُنَّ بَرٌّ وَلَا فَاجِرٌ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ، وَذَرَأً وَبِرّاً، وَمِنْ شَرِّ مَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ، وَمِنْ شَرِّ مَا يَعْرُجُ فِيهَا، وَمِنْ شَرِّ مَا ذَرَأَ فِي الْأَرْضِ، وَمِنْ شَرِّ مَا يَخْرُجُ مِنْهَا، وَمِنْ شَرِّ فِتَنِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ، وَمِنْ شَرِّ كُلِّ طَارِقٍ إِلَّا طَارِقًا يَطْرُقُ بِخَيْرٍ، يَا رَحْمَانُ».

9- “Паноҳ мебарам ба калимаҳои комили Аллоҳ, ки ҳеч неқӯкор ва бадқоре тавони гузар аз онро надорад, аз бадии он чӣ халқ намудааст, ва ба вучуд овардааст, ва аз шарри он чӣ аз осмон фуруд меояд, ва аз шарри он чӣ ба осмон боло меравад, ва аз шарри он чӣ дар замин шинондааст, ва аз шарри он чӣ аз он мебарояд, ва аз шарри фитнаҳои шабу рӯз, ва аз шарри ҳар иттифоқе, ки падида меояд, магар иттифоқе, ки хайру неқӯ бошад. Эй Раҳмон”.

۱۰- «أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ، مِنْ غَضَبِهِ وَعِقَابِهِ، وَمِنْ شَرِّ عِبَادِهِ، وَمِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ، وَأَنْ يَحْضُرُونِ».

10- Аз хашму ғазаби Аллоҳ ва шарри бандагонаш, ва аз васвасаҳои шайтон ва ин, ки ба суроғи ман биёянд, ба калимаҳои комили Аллоҳ паноҳ мебарам”.

۱۱- «بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ».

11- “Ба номи Аллоҳ, ки ҳамроҳ бо номи ӯ ҳеҷ чиз дар замину осмон зараре намерасонад”.

۱۲- «اللَّهُمَّ رَبَّ السَّمَاوَاتِ وَرَبَّ الْأَرْضِ وَرَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، رَبَّنَا وَرَبَّ كُلِّ شَيْءٍ، فَالِقَ الْحَبِّ وَالنَّوَى، وَمُنزِلَ التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْفُرْقَانِ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ كُلِّ شَيْءٍ أَنْتَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهِ، اللَّهُمَّ أَنْتَ الْأَوَّلُ، فَلَيْسَ قَبْلَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ

الْآخِرُ، فَلَيْسَ بَعْدَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الظَّاهِرُ، فَلَيْسَ فَوْقَكَ شَيْءٌ،
وَأَنْتَ الْبَاطِنُ، فَلَيْسَ دُونَكَ شَيْءٌ».

12- “Эй Аллоҳ, Парвардигори ҳафт осмону Парвардигори Арши бузург, Парвардигори мо ва Парвардигори ҳама чиз, шикофандаи дона ва ҳаста ва нозилкунандаи Тавроту Инчил ва Фурқон (Қуръон)! Ба Ту паноҳ металабам аз бадии ҳама чиз, ки пешонии ӯ дар дасти Туст. Эй Аллоҳ! Ту аввал ҳастӣ, пеш аз Ту чизе нест ва Ту охир ҳастӣ, баъд аз Ту чизе нест ва зоҳиру ошкор ҳастӣ, ва ҳеч чизе ошкортар аз Ту нест, ва Ту пинҳон ҳастӣ, ҳеч чизе пинҳонтар аз Ту нест”.

تذكر ...

Ба ёд дошта бош...

لقد مررت بأعظم الرقى الشرعية... فمنها:

Бешак ба бузургтарин руқяи шаръӣ гузар намудӣ... аз чумла:

* رُقِيَةٌ بِأَعْظَمِ سُورَةٍ فِي الْكِتَابِ، تَدْفَعُ بِهَا السَّمُومَ، وَالْجُنُونَ، وَسَائِرَ الْأَسْقَامِ.

* Руқя бо бузургтарин сураи Қуръони Карим, ки бо он заҳр ва девонагӣ ва дигар бемориҳоро, рафъ мекунӣ.

* وَمِنْهَا رُقِيَةٌ بِأَعْظَمِ آيَةٍ فِي الْكِتَابِ، تَدْفَعُ بِهَا أذى الْجَانِ بِحِرَاسَةِ الْمَلَائِكَةِ لَكَ.

* Руқя бо бузургтарин ояте аз Қуръони Карим, ки бо хондани он, озору азиятҳои чинҳоро бо кӯмаки малоикаҳо рафъ мекунӣ.

* ومنها رُقِيَةٌ بِإِسْتِعَاذَةِ هِيَ مِنْ أَعْظَمِ مَا تَعُوذُ بِهِ الْمُتَعَوِّذُونَ.

* Руқя бо бузургтарин истиъоза, ки бузургтарин чизест, ки мардум ба он паноҳ мебаранд.

* ومنها رُقِيَةٌ عَلِمَهَا النَّبِيُّ ﷺ لَمَنْ كَانَ يَفْرَعُ مِنَ النَّوْمِ، وَأَنَّهُ

لَوْ قَالَهَا فَلَنْ تَضُرَّهُ الشَّيَاطِينُ.

* Руқяе, ки Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) ба шахсе, ки ба дар хобаш метарсид, омӯхт, ва он руқяест, ки агар онро бихонад, ҳаргиз шайтонҳо ба ӯ зарар намерасонанд.

* ومنها رُقِيَةٌ لَوْ قَلَّتْهَا ثُمَّ نَزَلَتْ مَكَانًا جَدِيدًا فَلَنْ يَضُرَّكَ شَيْءٌ.

* Руқяе, ки агар онро хондӣ ва ба чои наве нозил шудӣ, ҳаргиз чизе ба ту зарар намерасонад.

* ومنها رُقِيَةٌ هِيَ إِسْتِعَاذَةُ جَبْرِيْلَ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ عِنْدَمَا

كَادَتْهُ الشَّيَاطِينُ لَيْلَةَ الْجَنِّ، وَأَرَادُوا حَرْقَ وَجْهِهِ الشَّرِيفِ، فَرَدَّ

الله كيدهم، وأطفأ نارهم.

* Руқяе, ки Ҷибрил (дурӯди Аллоҳ бар ӯ бод) бо он Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод)-ро дар шабе, ки чинҳо мехостанд ба ӯ макру ҳилла намоянд ва ё чеҳраи муборакашро бисӯзонанд, руқя карда буд, пас Аллоҳи мутаъол макру ҳилаи онҳоро рафъ намуд, ва оташи онҳоро хомӯш сохт.

* ومنها رُقِيَةٌ إِنْ قَلَّتْهَا فَلَنْ يَضْرُكَ اللهُ شَيْءٌ فِي يَوْمِكَ

وليلتك - بإذن الله تعالى -.

* Руқяе, ки агар онро бихонӣ –ба хости Аллоҳ- дар он шабу рӯз ҳеч чиз ба ту осебе нахоҳад расонд.

إِنْتَهَى وَرَدُّ الرُّقِيَةِ الشَّرْعِيَّةِ وَيَتَّبِعُهُ وَرَدُّ الْكَرْبِ وَالْهَمِّ

Авроди руқяи шаръӣ хотима ёфт, ва дар пайи он вирдҳои андӯху нигаронӣ хоҳад омад

وَرْدُ الْكَرْبِ وَالْهَمِّ

Вирдҳои нигаронӣ ва ғаму андух

أيها القلب: تهباً لكشف الكرب بالدعاء

**Эй қалб! Барои баргараф намудани
ғаму андуҳ бо дуо, омода бош.**

أيها المسلم المكروب..

Эй мусалмони ғамзада!

اعلم أن الذي قدر عليك الكرب والديون والهموم هو
الذي علمك ورد الكرب هذا، لتتقي الكرب قبل حلولها،
وترفع بها الكُرب بعد نزولها، وتزيل بها الهموم والديون بعد
استحكامها...

Бидон! Ҳамон Зоте, ки ба ту
мушкилоти қарздорӣ ва ғаму андӯхро
муқаддар намудааст, ҳамон Зот авроди
рафъи мушкилот ва ғаму андӯхро бароят
омӯзондааст, то ки пеш аз он, ки ба ту
нозил шаванд, ва бо он ғаму андӯхро баъд
аз он, ки ба он мубтало шавӣ, рафъ соӣ,

ва ба сабаби он ғаму қарзе, ки мустаҳкам шуданд, рафъ хоҳӣ намуд.

فليردها لسانك الآن، وقلبك هائم في عظمة كلماتها
وكمالاتها...

Пас бояд ҳоло забонат онро такрор намояд, ва қалбат дар азамату камолоти калимаҳои он, ғарқ бошад...

موقناً بأن كرتك ليس لها من دون الله كاشفة..

Яқин дошта бош, ки ҳеч касе ғайр аз Аллоҳ мушқилотатро рафъ нахоҳад кард...

اجمع لها قلبك ولسانك، وقلها ولا تستعظم كربك على الله.

Дилу забонатро барояш омода намо, ва онро ба забон биёр ва мушқилотатро бар Аллоҳи мутаъол, бузург машумор.

قلها، وسيصبح الكرب نسيًا منسيًا...

Онро бихон, ба зӯдӣ ғаму андӯҳат ба фаромӯшӣ супурда хоҳад шуд...

قلها، وانتظر خَلْفَ خَيْرٍ من كُلِّ كَرْبٍ بعدها – بِإِذْنِ اللَّهِ – .

Онро бихон ва –ба хости Аллоҳ-мунтазири чойгузини хайру некӣ ба чои ҳар ғаму андуҳ ва мушкилот бош..

اجعل كريك في كفة، واجعل كلمات الله في كفة...

Ғаму андуҳ ва мушкилотатро дар кафи як даст, ва калимаҳои Аллоҳро дар кафи дигар қарор деҳ...

ثم انظر هل من شيء يثقل كلمات الله أو يعجزها...!؟

Баъд аз он бубин, ки оё чизе калимаҳои Аллоҳро сангинӣ мекунад, ва очиз месозад...?!

وَرَدُ الْكَرْبِ وَالْهَمِّ...

Вирдҳои рафъи ғаму андӯх ва мушкилот

* ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾

[الأنبياء: ٨٧].

* “Ҳеч маъбуди (барҳаққе) чуз Ту нест, поку муназзаҳ ҳастӣ, бетардид ман аз чумлаи ситамкорон будаам” [Анбиё: 87].

* ﴿رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾ [القصص: ٢١].

* “[Парвардигоро]! Манро аз [осебу фитнаи] ситамкорон начот бидеҳ” [Қасас: 21].

* ﴿رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ﴾ [العنكبوت: ٣٠].

* “Парвардигоро! Манро бар қавми фасодкор нусрат бидеҳ” [Анкабут: 30].

* ﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾ [آل عمران: ١٧٣].

* “Аллоҳ барои (муҳофизат аз мо) басанда ва беҳтарин корсоз аст” [Оли Имрон: 173].

(١) «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَرَبُّ الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ».

1) “Ҳеҷ маъбуди (ростину барҳаққе) ҷуз Аллоҳи бузургу ҳалим нест. Ҳеҷ маъбуди (ростину барҳаққе) ҷуз Аллоҳ, Парвардигори Арши бузург нест. Ҳеҷ маъбуди (ростину барҳаққе) ҷуз Аллоҳ, Парвардигори осмонҳову замин ва Парвардигори Арши карим, нест”.

(٢) «اللَّهُمَّ إِنِّي عَبْدُكَ، ابْنُ عَبْدِكَ، ابْنُ أَمَتِكَ، نَاصِيَتِي بِيَدِكَ، مَا ضِي فِي حُكْمِكَ، عَدْلٌ فِي قَضَائِكَ، أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ، سَمِيَتْ بِهِ نَفْسِكَ، أَوْ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ، أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ

خَلْقِكَ، أَوْ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ، أَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ
رَبِيعَ قَلْبِي، وَنُورَ بَصَرِي، وَجَلَاءَ حُزْنِي، وَذَهَابَ هَمِّي».

2) “Эй Аллоҳ! Ман бандаи Ту, фарзанди бандаи Ту, ва фарзанди канизи Ту, ҳастам. Пешонӣ ва зимомӣ умури ман дар дасти Туст, қазовати Ту дар ҳаққи ман адолат аст. Аз Ту бо ҳар номе, ки ба он хешро номидаӣ, ва ё онро дар китобат нозил намудаӣ, ва ё ба яке аз бандагонат омӯхтаӣ, ва ё дар назди худат дар илми ғайб онро ниғаҳ доштаӣ, аз Ту меҳоҳам, ки Қуръони Каримро баҳори дил ва нури биной ва ҷалои ғаму андӯҳам, қарор диҳӣ”.

(۳) «يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ، بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيثُ».

3) “Эй (ҳамеша) зинда ва (ҳамеша) поянда! Бо (тавассул) бар раҳматат кӯмак металабам”

﴿٤﴾ «اللَّهُ اللَّهُ رَبِّي، لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا».

4) “Аллоҳ Аллоҳ, Парвардигори ман, ба Ё чизеро шарик намесозам”.

﴿٥﴾ «اللَّهُمَّ رَحْمَتَكَ أَرْجُو، فَلَا تَكْلِنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ، وَأَصْلِحْ لِي شَأْنِي كُلَّهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ».

5) “Эй Аллоҳ! Умедвори раҳмати Ту ҳастам, пас Манро ҳатто як чашм задан ҳам ба худам во магузор, ва тамоми умури Манро ислоҳ намо. Ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Ту нест”.

﴿٦﴾ «لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ، إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ».

6) “Ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Ту нест, поку муназзаҳ ҳастӣ. Бешак ман аз ҷумлаи ситамкорон будаам”.

﴿٧﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ، وَالْعَجْزِ وَالْكَسَلِ، وَالْبُخْلِ وَالْجُبْنِ، وَصَلَعِ الدِّينِ وَغَلَبَةِ الرِّجَالِ».

7) “Эй Аллоҳ! Аз нигаронию андӯҳ ва нотавонию танбалӣ, ва бухлу тарс ва

хамшудани камар зери бори қарз ва ғалабаи мардон, ба Ту паноҳ мебарам”.

۸) «اللَّهُمَّ اغْنِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ، وَأَغْنِنِي بِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ».

8) “Эй Аллоҳ! Бо ҳалолат аз харом Манро кифоят намо, ва бо фазлу марҳаматат аз ғайри Худат Манро бениёз гардон”.

۹) «اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ، تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ، وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ، وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ، وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ، بِيَدِكَ الْخَيْرُ، إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، رَحْمَانَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَرَحِيمَهُمَا، تُعْطِيهِمَا مَنْ تَشَاءُ، وَتَمْنَعُ مِنْهُمَا مَنْ تَشَاءُ، ارْحَمْنِي رَحْمَةً تُغْنِينِي بِهَا عَنْ رَحْمَةِ مَنْ سِوَاكَ».

9) “Эй Аллоҳ, эй Подшоҳи ҷаҳон! Ҳар киро бихоҳӣ мулк медиҳӣ, ва аз ҳар кӣ бихоҳӣ онро меситонӣ, ва ҳаркиро бихоҳӣ иззат мебахшӣ, ва ҳаркиро бихоҳӣ залилу хор мегардонӣ. Хайру

накӯй ба дасти Туст, бешак Ту бар ҳар чиз қодирӯ тавоно ҳастӣ. Эй раҳмону раҳими дунё ва охираат! Ба ҳар кас, ки бихоҳӣ он дуру медиҳӣ, ва аз ҳар касе бихоҳӣ он дуру манъ мекунӣ. Раҳмате бар ман ато намо, ки бо он аз раҳмати ғайри Худат бениёз бигардонад”.

(۱۰) «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْكَرِيمُ الْحَكِيمُ، سُبْحَانَهُ وَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ».

10) “Ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Аллоҳи бузургвору боҳикмат нест, поку бобаракат аст Аллоҳ, Парвардигори Арши бузург, Парвардигори оламиён”.

(۱۱) اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى نَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ ﷺ.

11) “Эй Аллоҳ! Бар Паёмбари мо, Муҳаммад (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод), дурӯду салом бифирист”.

* * *

تذکر ...

Ба ёд дошта бош...

قبل أن تمضي بعيداً عن أذكار الكربات، أو بعد زوال
الكربات عنك...

Қабл аз оне, ки аз азкори кашфи
мушкилот фосила бигирӣ, ё баъд аз дӯр
шудани мушкилот аз ту:

تَذَكَّرُ أَي كَلِمَاتٍ كَامِلَاتٍ هَتَفَتْ بِهَا... لَقَدْ دَعَوْتَ اللَّهَ:

Ба ёд ор, ки кадом калимаҳои комилеро
ба забонат такрор намудӣ?... бешак аз
Аллоҳи мутаъол дархост намудӣ:

* بدعاءٍ يبدل الله به همك فرحاً وسروراً.

* Бо дуое, ки Аллоҳи мутаъол дар
натичаи он, нигаронӣ ва андӯҳи туро ба
шодию хӯшҳолӣ табдил хоҳад намуд.

* بدعاءٍ كان النبي ﷺ يقوله عند الكرب.

* Бо дуое, ки Паёмбар (дурӯду салом Аллоҳ бар ӯ бод) онро дар вақти мушкилоту ногуворӣ меҳонд.

* بدعاءٍ كان النبي ﷺ يقوله عند الهم والغم.

* Бо дуое, ки Паёмбари Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) онро дар вақти ғаму андӯх меҳонад.

* بدعاءٍ سماه النبي ﷺ دعوات المكروب.

* Бо дуое, ки Паёмбари Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) онро дуои ғаму андӯх, номидааст..

* بدعاءٍ جمع من أجله النبي ﷺ أهل بيته وعلمهم إياه.

* Бо дуое, ки ба хотири он Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) аҳли байташро ҷамъ намуд, ва онро ба онҳо омӯзонид.

* بدعاءٍ لو دعوت به في كَرْبٍ أو بلاءٍ من بلايا الدنيا
سيفرج الله عنك ذلك.

* Бо дуое, ки агар бо он дар ҳолати мушкилоту балоҳо, ва ё балое аз балоҳои дунё дуо намой, Аллоҳи мутаъол онро аз ту бартараф хоҳад кард.

* بدعاءٍ لو دعوت به فكان عليك من الديون ما كان ولو
كالجبال، لقضاها الله عنك.

* Бо дуое, ки агар бо он дуо кунӣ ва болои ту қарзе ба андозаи кӯҳ бошад, Аллоҳ онро бароят адо хоҳад намуд.

* بدعاءٍ علّمه النبي ﷺ لوجه علي بن أبي طالب، لتفريج
الكروب والبلايا.

* Бо дуое, ки онро Паёбмари Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ ба Ҷ барод) ба азизи хеш Алӣ ибни Абутолиб (Аллоҳ аз Ҷ розӣ барод) ба хотири рафъи мушкилоту балоҳо, таълим додааст.

* بصلاةٍ على الحبيب ﷺ، القائل لمن أكثر الصلاة عليه
«إذا تكفى همك، ويغفر ذنبك».

* Бо дурӯду саломе бар Ҳабиби Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод), ки ба касе, ки бар ӯ дурӯду саломи фаровон фиристодааст, мегӯяд: “Ин тавр бошад, барои ғаму андӯҳат кифоят мекунад, ва гуноҳонат бахшида мешавад”.

* * *

وَرْدُ الصَّبَاحِ وَالْمَسَاءِ

Вирдҳои субҳу шом

أيها القلب: تهباً لورد الصباح والمساء

**Эй қалб! Худро барои авроди субҳу
шом омода намо..**

أي حصنٍ تأوي إليه - من طوارق الزمان - أَمْنَع من أذكار
الصباح والمساء؟

Қадам қалъае мустаҳкамтар аз азкори
субҳу шом бошад, ки аз мусибатҳои
замон ба он паноҳ мебарӣ?

حاشا لله أن يُسَلِمَ عبداً التجأ إليه من أعدائه إلى الهلاك...

Имкон надорад, ки Аллоҳи мутаъол
бандаеро, ки аз душманаш ба ӯ паноҳ
бурда бошад, ба ҳалокат таслим намояд...

لا.. ليس هذا فحسب .. إنما هو دوام الارتقاء في معارج
الدرجات والحسنات بأذكار الصباح^(٤) والمساء...

На танҳо ин аст, балки он давоми
болорафтан дар зинаҳои дараҷоти ҳасанот
ба азқори субҳ ва шом мебошад.

أيها الذّاكر تذكر قبل أن ترددها أن المرءدين لها كثر، لكن
أين من يحفظها بنفسه، ويغذيها بعقله، ويشبع روحه حين
يحضر وقتها ممن يهذر بها هذراً؟

Эй касе, ки ба зикр мепардозӣ! Ба ёд

٤- ملاحظة: يستبدل لفظ (أصبحنا - أصبح) عند المساء بـ (أمسينا - أمسى)
وكذلك لفظ (هذا اليوم) بـ (هذه الليلة) وكل ما يحتاج إلى تبديل
جعلناه بلون مختلف.

Огоҳӣ: лафзи: أصبحنا (Асбахно) ва أصبح (Асбаха)
дар шаб ба (أمسينا وأمسى) ба Амсайно- Амсо) табдил
дода мешавад. Ва ҳамчунин лафзи: (هذا اليوم) -
ҳамин рӯз) ба (هذه الليلة) -ҳамин шаб) табдил
мешавад, ва ҳар чизе, ки ба табдил эҳтиёҷ дорад,
онро ба ранги дигар қарор додаем.

дошта бош қабл аз ин, ки онро такрор
намоӣ, бидон, ки такроркунандагони он
зиёданд, локин кучост оне, ки ба сабаби
он нафси хешро муҳофизат намояд, ва
ақлашро бо он тағзия намояд, ва дар
замони фаро расидани вақти ин азкор,
рӯҳашро сер намояд?

فإياك أن تكتفي بنظر العينين، أو لوك اللسان وذوق
الشفيتين، دون التفكير والتفكير فيها وفي معانيها...

دون التفكير في ضعفك واحتياجك وقوة من قيلت له...

دون التفكير في ذنوبك وفي سعة رحمة الله...

خذها بقوة واحمد الله عليها تكن من الشاكرين....

Ба ҳамин хотир мувозиб бош, мабодо
бидуни андешидан дар ин азкор ва
маъонии он, фақат ба назар кардан дар
он, ва ҳаракат додани забон ва
чунбондани лабон, иктифо намоӣ...

Бидуни тафаккур дар заъфу муҳтоҷии хеш, ва тавону қудрати Зоте кунӣ, ки ин азкор барояш гуфта мешавад...

Бидуни андешидан дар гуноҳони хеш, ва вусъати раҳмати Аллоҳ...

Онро мустаҳкам бигир ва Аллоҳро ба хотири он ҳамду сано бигӯ, аз ҷумлаи шукркунандагон хоҳӣ шуд...

وَرَدَ الصَّبَاحِ وَالْمَسَاءِ

Азкори субҳу шом

(۱) «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ» ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ
أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ
وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ
الْعَظِيمُ﴾ [البقرة: ٢٥٥].

1) “Паноҳ мебарам ба Аллоҳ аз шарри шайтони рондашуда (Аллоҳ Зотест, ки ҳеҷ маъбудӣ (барҳаққе) ҷуз Ӯ нест. Зиндаву поянда аст, на хоби сабук Ӯро фаро мегирад ва на хоби сангин. Аз они Ӯст, ҳар чӣ дар осмонҳо ва замин аст. Чӣ касе ҷуз ба иҷозати Ӯ дар назди Ӯ шафоъат мекунад? Он чиро, ки пеши рӯ ва он чиро, ки пушти сарашон аст, медонад, ва ба илми Ӯ ҷуз он чӣ Худ хоҳад, ихота

натавонанд ёфт. Курсии ӯ осмонҳо ва заминро ихота дорад, ниғаҳдории онҳо бар ӯ душвор нест. ӯ баландмартаба ва бузург аст! (255) [Бақара: 255].

٢ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ﴿قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ ۝ اللّٰهُ الصَّمَدُ ۝ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۝ وَلَمْ يَكُنْ لَهٗ كُفُوًا اَحَدٌ ۝﴾
[الإخلاص: ١-٤]. (ثلاث مرات)

2) “Бигӯ: «ӯ Аллоҳи якҷост, (1) Аллоҳе, ки дар ҳоҷат ба ӯ рӯ кунанд, (2) на зоида аст ва на зоида шуда (3) ва на ҳеч кас ҳамтои ӯст!» (4) [Ихлос: 1-4]. (се Маротиба).

٣ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ﴿قُلْ اَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۝ مِنَ شَرِّ مَا خَلَقَ ۝ وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ اِذَا وَقَبَ ۝ وَمِن شَرِّ النَّفَّٰثٰتِ فِي الْعُقَدِ ۝ وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ اِذَا حَسَدَ ۝﴾ [الفلق: ١-٥]. (ثلاث مرات)

3) “Ба номи Худованди бахшанда ва меҳрубон. “Бигӯ: ба Парвардигори

субхгоҳ паноҳ мебарам (1) аз шарри он чӣ офаридааст, (2) ва аз шарри шаби торик чун дарояд, (3) ва аз шарри чодӯгароне, ки дар гиреҳҳо афсун медаманд, (4) ва аз шарри ҳасуд вақте ҳасад мекунад!» (5) [Фалақ: 1-5]. (се Маротиба)

﴿۴﴾ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ﴿قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿۱﴾
مَلِكِ النَّاسِ ﴿۲﴾ اِلٰهِ النَّاسِ ﴿۳﴾ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ﴿۴﴾
الَّذِیْ یُوسِّسُ فِیْ صُدُوْرِ النَّاسِ ﴿۵﴾ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ﴿۶﴾﴾
[الناس: ۱-۶]. (ثلاث مرات)

4) “Ба номи Худованди бахшанда ва меҳрубон”, «Бигӯ: ба Парвардигори мардум паноҳ мебарам, (1) Фармонравои мардум, (2) Худои мардум, (3) аз шарру васвасагари пинҳоншаванда, (4) он кӣ дар дилҳои мардум васваса мекунад, (5) хоҳ аз чинниён бошад, ё аз одамиён!» (6)[Нос: 1-6]. (се Маротиба)

٥) «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ، وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ». (عشر مرات)

5) “Ҳеҷ маъбуди (ростине) ҷуз Аллоҳ вучуд надорад, яктост ва шарике надорад, подшоҳӣ аз они Ўст, ва ҳамду ситоиш аз они Ўст, Зинда мекунад ва мемиронад, ва Ў ба анҷоми ҳар коре қодиру тавоност”.
(даҳ Маротиба)

٦) «حَسْبِيَ اللَّهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ، وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ». (سبع مرات)

6) “Аллоҳ барои ман кофист, ҳеҷ маъбуди (барҳаққе) ҷуз Ў нест. Бар Ў тавакқал намудам, ва Ў Парвардигори Арши бузург аст”. (ҳафт Маротиба)

٧) «بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ، وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ». (ثلاث مرات)

7) “Ба номи Аллоҳ, ки ҳамроҳ бо номи Ў ҳеҷ чиз дар замину осмон зараре

намерасонад, ва Ў шунавову доност”. (се Маротиба)

۸) «أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ». (ثلاث مرات)

8) “Паноҳ мебарам ба калимаҳои комили Аллоҳ аз шарри он чӣ офаридааст”. (се Маротиба)

۹) «رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ ﷺ نَبِيًّا».

(ثلاث مرات)

9) “Ба Парвардигорам ба унвони Аллоҳ, ва ба Ислом ба унвони дин ва Муҳаммад (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ў бод) ба унвони паёмбар, розӣ ҳастам”. (се Маротиба)

۱۰) «اللَّهُمَّ إِنِّي أَصْبَحْتُ أُشْهِدُكَ، وَأُشْهِدُ حَمَلَةَ عَرْشِكَ،

وَمَلَائِكَتَكَ، وَجَمِيعَ خَلْقِكَ، أَنْكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ،

وَخَدُكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، وَأَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ». (أربع مرات)

10) “Эй Аллоҳ! Ман дар ин ин субҳ Туро гувоҳ мегирам ва ҳомилони Арш ва малоикаҳо ва тамоми махлуқотатро гувоҳ мегирам, ки фақат Ту Аллоҳ ҳастӣ, ҳеч

маъбуди (барҳаққе) ҷуз Ту нест, ягона ҳастӣ, шарике надорӣ, ва ин, ки Муҳаммад (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) банда ва расули Туст”. (чаҳор Маротиба)

(۱۱) «أَصْبَحْتُ أُثْنِي عَلَيْكَ حَمْدًا، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ».

(ثلاث مرات)

11) “Дар ин субҳ бо “ҳамду ситоиш” туро ситоиш мекунам, ва гувоҳӣ медиҳам, ки ҳеҷ маъбуди (барҳаққе) ҷуз Ту нест”. (се Маротиба)

(۱۲) «أَصْبَحْنَا عَلَى فِطْرَةِ الْإِسْلَامِ، وَعَلَى كَلِمَةِ الْإِخْلَاصِ، وَعَلَى دِينِ نَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ ﷺ، وَعَلَى مِلَّةِ أَبِيْنَا إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا مُسْلِمًا، وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ».

12) “Бар фитрати Ислом ва калимаи ихлос ва дини паёмбарамон Муҳаммад (дурӯду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) ва миллати падарамон Иброҳим (дуруд салом

бар ӯ салом), ки мусалмонун ханиф буд ва аз чумлаи мушрикин набуд, субҳ намудам”.

(۱۳) «أَصْبَحْنَا وَأَصْبَحَ الْمُلْكُ لِلَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ، وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ».

13) “Ба субҳ расидем ва мулк ҳам дар ҳоле ба субҳ расид, ки аз они Аллоҳ аст, ва ҳамду сано барои Аллоҳ аст, ҳеч маъбуди (барҳаққе) чуз Аллоҳ нест, ягона аст, ҳеч шарике надорад. Мулк аз они ӯст, ва барои ӯст ҳамду сано, ва ӯ бар ҳама чиз қодиру тавоност”.

رَبِّ أَسْأَلُكَ خَيْرَ مَا فِي هَذَا الْيَوْمِ، وَخَيْرَ مَا بَعْدَهُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا فِي هَذَا الْيَوْمِ، وَشَرِّ مَا بَعْدَهُ، رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْكَسَلِ، وَسُوءِ الْكِبَرِ، رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ فِي النَّارِ، وَعَذَابِ فِي الْقَبْرِ».

“Парвардигоро! Аз ту хайри он чӣ дар ин рӯз ҳаст ва хайри он чӣ баъд аз он меояд, талаб дорам, ва ба Ту паноҳ

мебарам аз шарри он чӣ дар ин рӯз ҳаст
ва шарри он чӣ баъд аз он меояд.
Парвардигоро! Ба Ту паноҳ мебарам аз
танбалӣ ва бадихои пирӣ. Парвардигоро!
Ба Ту паноҳ мебарам аз азоби ошати
дӯзах ва азоби қабр”.

(۱۴) «أَصْبَحْنَا وَأَصْبَحَ الْمَلِكُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، اللَّهُمَّ إِنِّي
أَسْأَلُكَ خَيْرَ هَذَا الْيَوْمِ: فَتْحَهُ، وَنَصْرَهُ، وَنُورَهُ، وَبَرَكَتَهُ، وَهُدَاهُ،
وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا فِيهِ، وَشَرِّ مَا بَعْدَهُ».

14) “Ба субҳ расидем ва коинот ҳам дар
ҳоле ворид субҳ шуд, ки аз они Аллоҳ,
Парвардигори оламиён аст. Эй Аллоҳ! Аз
ту хайри ин рӯз, гушоишу пирӯзӣ ва нур
ва баракату хидояти онро, талаб дорам, ва
ба Ту паноҳ мебарам аз бадии он чӣ дар
он аст, ва бадии он чӣ баъд аз он меояд”.

١٥) «اللَّهُمَّ بِكَ أَصْبَحْنَا، وَبِكَ أَمْسَيْنَا، وَبِكَ نَحْيَا، وَبِكَ نَمُوتُ، وَإِلَيْكَ النُّشُورُ» [وَفِي الْمَسَاءِ: «اللَّهُمَّ بِكَ أَمْسَيْنَا، وَبِكَ أَصْبَحْنَا، وَبِكَ نَحْيَا، وَبِكَ نَمُوتُ وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ»].

15) “Эй Аллоҳ! Бо кӯмаки Ту ба субҳ расидем, ва бо кӯмаки Ту ба шом расидем, ва бо кӯмаки Ту зинда мешавем ва бо кӯмаки Ту мемирим, ва ба сӯи Ту ст растохез”. [ва дар ҳангоми шаб гуфта мешавад): “Эй Аллоҳ! Бо кӯмаки Ту ба шом расидем ва бо кӯмаки Ту ба субҳ расидем, ва бо кӯмаки Ту зинда мешавем ва бо кӯмаки Ту мемирим, ва ба сӯи Ту ст бозгашт”].

١٦) «اللَّهُمَّ مَا أَصْبَحَ بِي مِنْ نِعْمَةٍ، أَوْ بَأَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ، فَمِنْكَ وَحَدِّكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، فَالِكَ الْحَمْدُ، وَلَكَ الشُّكْرُ».

16) “Эй Аллоҳ! Ҳар неъмате, ки ба ман дар ин субҳ, ё ба ҳар яке аз махлуқотат расидааст, аз тарафи Ту асту бас, шарике

надорй, пас барои Ту аст хамду сано ва барои Ту аст шукр”.

(۱۷) «يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ، بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيْثُ، أَصْلِحْ لِيْ شَأْنِيْ كُلَّهُ، وَلَا تَكِلْنِيْ إِلَى نَفْسِيْ طَرْفَةَ عَيْنٍ».

17) “Эй ҳамеша зинда ва эй ҳамеша поянда! Бо (тавассул) ба раҳмати Ту аз Ту кӯмак металабам. Тамоми кору борамро ислоҳ гардон, ва як мижа задан ҳам Манро бар нафси худам вогузор макун”.

(۱۸) «اللّٰهُمَّ عَافِنِيْ فِيْ بَدَنِيْ، اللّٰهُمَّ عَافِنِيْ فِيْ سَمْعِيْ، اللّٰهُمَّ عَافِنِيْ فِيْ بَصَرِيْ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، اللّٰهُمَّ إِنِّيْ أَعُوْذُ بِكَ مِنَ الْكُفْرِ وَالْفَقْرِ، وَأَعُوْذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ». (ثلاث مرات)

18) “Эй Аллоҳ! Дар ҷисм, шунавоӣ ва биноӣ манро офият бидеҳ. Ҳеҷ маъбудӣ (барҳаққе) ҷуз Ту нест. Эӣ Аллоҳ! Ман ба Ту паноҳ мебарам аз куфр ва фақру нодорӣ, ва ба Ту паноҳ мебарам аз азоби қабр. Ҳеҷ маъбудӣ (барҳаққе) ҷуз Ту нест”. (се Маротиба)

﴿١٩﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ، فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ،
اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ، فِي دِينِي وَدُنْيَايَ، وَأَهْلِي
وَمَالِي، اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَاتِي، وَأَمِنْ رُوعَاتِي، اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ
بَيْنِ يَدَيْ، وَمِنْ خَلْفِي، وَعَنْ يَمِينِي، وَعَنْ شِمَالِي، وَمِنْ فَوْقِي،
وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي».

19) “Эй Аллоҳ! Аз Ту дар дунё ва охират афву офият хоҳонам. Эй Аллоҳ! Аз Ту афву офият дар дину дунё ва хонадону молам, хоҳонам. Эй Аллоҳ! Шармгоҳамро бипӯшон ва тарсамро ба амният табдил деҳ. Эй Аллоҳ! Манро аз пеши рӯ ва пушти сар ва аз тарафи рости чапам, ва аз болои сарам ҳифз намо. Ва ба азамати Ту паноҳ мебарам аз ин, ки ногаҳон аз самти поинам кушта шавам”.

﴿٢٠﴾ «اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، عَالِمَ الْغَيْبِ
وَالشَّهَادَةِ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، رَبَّ كُلِّ شَيْءٍ وَمَلِيكَهُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ

شَرِّ نَفْسِي، وَمِنْ شَرِّ الشَّيْطَانِ وَشِرْكِهِ، وَأَنْ أَقْتَرِفَ عَلَى نَفْسِي
سُوءًا، أَوْ أَجْرَهُ إِلَى مُسْلِمٍ».

20) “Эй Аллох, офарандаи осмонхову замин, донандаи пинҳону ошкор! ҳеч маъбуди (барҳаққе) чуз Ту нест. Парвардигор ва молики ҳама чиз ҳастӣ, ба Ту паноҳ мебарам аз бадии нафсам ва бадӣ ва ширки шайтон ва аз ин, ки ба худ кори баде кунам, ва ё ба мусалмоне онро раво донам”.

(۲۱) «اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ،
وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا
صَنَعْتُ، أَبُوؤُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوؤُ بِذَنْبِي، فَاغْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا
يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ».

21) “Эй Аллох! Ту Парвардигори ман ҳастӣ, ҳеч маъбуди (барҳаққе) чуз Ту нест, манро офаридӣ ва ман бандаи Ту ҳастам, ва ман бар аҳду паймоне, ки бо Ту бастаам, дар ҳадду тавонам пойбанд

ҳастам, ба Ту паноҳ мебарам аз шарри он чӣ анҷом додаам. Ба неъматҳое, ки бар ман додай, эътироф мекунам, ва ба гуноҳонам низ эътироф мекунам, пас Манро бибарх, бетардид гуноҳро чуз Ту касе намебархад”.

(۲۲) «أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ». (مائة مرة إذا أصبح)

22) “Аз Аллоҳ! Омӯриши металабам”.
(сад Маротиба дар субҳ)

(۲۳) «سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ: عَدَدَ خَلْقِهِ، وَرِضَا نَفْسِهِ، وَزِينَةَ

عَرْشِهِ، وَمِدَادَ كَلِمَاتِهِ». (ثلاث مرات إذا أصبح)

23) “Пок аст Аллоҳ ва ҳамду ситоиш Ёрост ба шумори махлуқоташ ва баробари ризогиаш ва ҳамвазни Аршаш ва ба андозаи калимаҳояш”. (се Маротиба хангоми субҳ)

﴿٢٤﴾ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ عِلْمًا نَافِعًا، وَرِزْقًا طَيِّبًا، وَعَمَلًا مُتَقَبَّلًا». (إِذَا أَصْبَحَ)

24) “Эй Аллоҳ! Аз ту илми сӯдманд, ва ризку рӯзии пок, ва амали мақбул дархост дорам”. (ҳангоми субҳ)

﴿٢٥﴾ «سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ». (مائة مرة)

25) “Аллоҳи мутаъол поку муназзах аст, ва ҳамду ситоиши Ёро мегӯям”. (сад Маротиба)

﴿٢٦﴾ «سُبْحَانَ اللَّهِ». (مائة مرة)

26) “Пок муназзах аст Аллоҳи мутаъол”. (сад Маротиба)

﴿٢٧﴾ «الْحَمْدُ لِلَّهِ». (مائة مرة)

27) “Ҳамду сано махсуси Аллоҳ аст”. (сад Маротиба)

﴿٢٨﴾ «اللَّهُ أَكْبَرُ». (مائة مرة)

28) “Аллоҳ бузург аст”. (сад Маротиба)

﴿٢٩﴾ «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ، وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ». (مائة مرة)

29) “Ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Аллоҳ нест, ягонааст, ва ҳеч шарике надорад, подшоҳӣ ва ҳамду сано аз они Ўст, ва Ў бар тамоми чиз кодиру тавоно аст”. (сад Маротиба)

﴿٣٠﴾ «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ، وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ». (مرة واحدة)

30) “Ҳеч маъбуди (барҳаққе) ҷуз Аллоҳ нест, ягонааст, ва ҳеч шарике надорад, подшоҳӣ ва ҳамду сано аз они Ўст, ва Ў бар тамоми чиз кодиру тавоно аст”. (як Маротиба)

﴿٣١﴾ «اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى نَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ» (عشر مرات)

31) “Эй Аллоҳ! Бар Паёмбарамон Муҳаммад (дурӯду салом Аллоҳ бар Ў бод) дурӯду салом бифирист”. (дах Маротиба)

* * *

تذکر...

Ба ёд дошта бош...

هل رأيت يوماً أبرك من يوم كنت فيه من الذاكرين الله كثيراً
والذاكرات؟

Оё рӯзеро бобаракаттар аз рӯзе дидӣ,
ки дар он аз ҷумлаи мардону занони
зикркунанда будай?

هل رأيت نفسك أمتع عن كل شرٍّ وشريرٍ من يومٍ تحصنت
فيه هذه الحصون الإلهية المنيعة؟

Оё рӯзе худро зери ҳимоят ва ҳифозати
бештаре ва мустаҳкаме аз ҳар шарру
шуруре, аз рӯзе, ки бо ин диҷҳои илоҳии
мустаҳкам паноҳ бурдаӣ, дидӣ?

أي «أورادٍ» قلت . . . وأي فضائل حزت . . . فإن نسيت
فلا تنس أنك قلت ما:

Чӣ “авроде”ро ба забон овардӣ, ва чӣ
фазилатеро ба даст овардӣ.. пас агар инро

фаромӯш кардаӣ, фаромӯш макун, ки бетардид он чиро гуфта будӣ ки:

* قد أجزت في يومك هذا من الشيطان، فلن يضرك شيءٌ.

* Бешак дар ин рӯз аз шайтон наҷот дода шудӣ, пас чизе туро зарар нахоҳад расонд.

* قد كفيت من كل شيءٍ.

* Бешак тамоми нигарониҳоят баргараф шудааст.

* أن الله قد وَكَّلَ لك ملائكةً مسلحين يحمونك من كلِّ

أذى تعلمه أو لا تعلمه.

* Ва ҳамчунин Аллоҳи мутаъол фариштагони мусаллаҳеро бар ту муваккал намудааст, ки туро аз ҳар азияту мушкилие, ки медонӣ ва ё намедонӣ, ҳимоят мекунанд.

* أن النبي ﷺ زعيمٌ بأن يأخذ يدك حتى يدخلك الجنة.

* Ва ин, ки Паёмбар (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ў бод) замонат додааст, ки аз дастат гирифта, ворида биҳиштат намояд.

* أن الله قد أعتقك من النار.

* Ва ин, ки Аллоҳи мутаъол туро аз оташи ҷаҳаннам озод намудааст.

* أنك قد أديت شكر يومك وليلتك.

* Ва ин, ки ту шукри шабу рӯзатро адо намудай.

* أنك استغفرت الله باستغفارٍ لو مت من يومك أو ليلتك

دخلت الجنة.

* Ва ту бо калимаҳое истиғфор намудай, ки агар дар ҳамон шабу рӯз вафот намой, ворида биҳишт хоҳӣ шуд.

* أنك ذكرت الله بكلماتٍ ملآن الميزان أجراً وفضلاً.

* Ва ин, ки Аллоҳи мутаъолро бо калимаҳое зикр кардӣ, ки ачру фазилати он, тарозуи аъмолатро пуру лабрез гардонидааст.

* أنه لن يأتي أحدٌ أفضل منك يوم القيامة إلا من زاد على
تسيحك وتهليلك عدداً وتفكيراً.

* Рӯзи қиёмат ҳеч кас амали беҳтаре аз ту бо худ надорад, магар шахсе, ки аз ту зиёдтару ботафаккуртар тасбеҳу таҳлил гуфта бошад.

* أنك تصدقت بما هو أفضل من مائة بدنة، ومائة فرس
يُحْمَلُ عليها، ومائة رقبةٍ معتقةٍ، بكلماتٍ معدوداتٍ ... فضلاً
من الله ونعمة.

* Ва ту чизеро садақа намудаӣ, ки аз сад шутур ва сад аспи боркаш ва озод намудани сад барда (ғулом), ҳам беҳтар аст, бо калимаҳову ибораҳои андаку

ангуштшумор.. ин лутфу меҳрубонӣ ва неъмате аз ҷониби Аллоҳи мутаъол аст.

* أن شفاعة الحبيب ﷺ ستدرکک يوم القيامة.

* Ва шафоати Расули Аллоҳ (дурӯду саломи Аллоҳ бар Ё бод) дар рӯзи қиёмат насиби ту хоҳад шуд.

كُلُّ هذه الفضائل وغيرها بوعيدٍ من الله، ومن أوفى بعهده
من الله.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

* Тамоми ин фазл ва дигар аҷру савоб, ваъдае аз ҷониби Аллоҳи яқтост. Ва чӣ касе аз Аллоҳи ягона ба аҳди хеш вафодортар аст?!

Ва ҳамду ситоиш барои Аллоҳ, ки Парвардигори оламиён аст.

تخريج الأحاديث

ورد الثناء على الله تعالى

- ١- رواه البخاري (٦٩٥٠)، وانظر صفة الصلاة للألباني ص. ٩٤.
- ٢- رواه أبو داود (٨٤٧) وصححه الألباني.
- ٣- رواه البيهقي في شعب الإيمان (٤٣٩٩)، وصححه الألباني في صحيح الترغيب (١٥٧٦)، وقد علمه النبي ﷺ للأعرابي لما قال له: «علمني دعاء لعل الله أن ينفعني به».
- ٤- رواه ابن حبان (٨٤٥)، قال شعيب الأرناؤوط: رجاله ثقات، وفيه قال ﷺ: «والذي نفسي بيده لقد ابتدرها عشرة أملاك كلهم حريص على أن يكتبوها، فما دروا كيف يكتبونها».
- ٥- رواه ابن أبي شيبة في المصنف (١٦٨/٧)، قال الألباني: صحيح لغيره، انظر صحيح الترغيب (١٥٧٨)، وفيه جاء أن الله عز وجل يقول للملك: «أكتب له رحمتي كثيراً».
- ٦- رواه الترمذي (٣٤٧٥) وصححه الألباني، وفيه جاء أنه «سأل الله باسم الأعظم».

٧- رواه النسائي (١٣٠٠) وصححه الألباني، وفيه جاء أنه «دعا الله باسمه الأعظم».

٨- رواه الحاكم (١٩٢٠)، وصححه الألباني في السلسلة (٢٦٧)، «وفيه أن من قاله مرة أعتق الله ثلثه من النار»، ومن قاله مرتين أعتق الله ثلثيه من النار، ومن قاله ثلاثاً أعتقه الله من النار، وهذه الرواية مطلقة وليست مقيدة بالصباح والمساء.

٩- رواه ابن ماجه (٣٨٧٨) وصححه الألباني.

١٠- رواه ابن حبان (٩٤٦)، وصحح إسناده شعيب الأرنؤوط.

١١- رواه ابن حبان (٨٥١) وصححه شعيب الأرنؤوط، وفيه جاء أن الله يقول: «صدق عبدي...».

١٢- رواه البخاري (٣٨٨٨).

١٣- رواه ابن حبان (٨٣٧) وصحح إسناده شعيب الأرنؤوط.

١٤- رواه أحمد في مسنده (٢٤٩/٥) وصححه شعيب الأرنؤوط، وفيه قال ﷺ لأبي أمامة: «ألا أخبرك بأكثر وأفضل من ذكرك بالليل والنهار».

١٥- رواه الطبراني في الأوسط (٧٣٢٤)، و صححه الألباني في

صحيح الترغيب (١٨٣٩)، وفيه قال النبي ﷺ «إن الله أذن لي أن أحدث عن ديك قد فرقت رجلاه الأرض، وعنقه مثنى تحت العرش وهو يقول:...».

١٦- رواه النسائي في عمل اليوم والليلة (٨٤٩)، وانظر السلسلة الصحيحة (٢٩٣٩).

١٧- رواه مسلم (٦٠١)، وفيه قال ﷺ: «عجبت لها، فتحت لها أبواب السماء».

١٨- رواه النسائي (١١٠٠) وصححه الألباني.

ورد الصلاة على النبي ﷺ

١- رواه البخاري (٣١٩٠). وانظر صفة الصلاة للألباني ص ١٦٥.

٢- رواه مسم (٤٠٧)، وانظر صفة الصلاة ص ١٦٥.

٣- رواه أحمد في مسنده (٣٧٤ / ٥)، وصححه شعيب الأرنؤوط، وانظر صفة الصلاة ص ١٦٧.

٤- رواه مسلم (٤٠٥)، وانظر صفة الصلاة ص ١٦٦.

٥- رواه الطبراني في الأوسط (٢٥٨٥)، وصححه الألباني في صفة الصلاة ص ١٦٦.

٦- رواه البخاري (٤٥٢٠)، والنسائي (١٢٩٣)، وأحمد (٤٧/٣)، انظر صفة الصلاة ص ١٦٦.

ورد الاستغفار

- ١- رواه مسلم (٧٧١).
- ٢- رواه أبو داود (٩٨٥)، وصححه الألباني، وفيه قال النبي ﷺ: «قد غفر له، قد غفر له» ثلاثاً.
- ٣- رواه مسلم (٢٧١٩).
- ٤- رواه البخاري (٥٩٦٧).
- ٥- رواه النسائي (٤٠٢)، وصححه الألباني، وهذه الرواية جاءت مطلقة وليست مقيدة باستفتاح الصلاة.
- ٦- رواه أحمد في مسنده (٦٣/٤)، وقال شعيب الأرناؤوط: مرفوعه حسن لغيره.
- ٧- رواه الطبراني (٧٨٩٣)، وحسنه الألباني في صحيح الجامع (١٢٦٦).
- ٨- رواه أبو داود (٨٥٠)، وحسنه الألباني، وانظر صفة الصلاة ص ١٥٣.

٩- رواه أبو داود (٥٠٥٤)، والحاكم (١٩٨٢) واللفظ له، وانظر صحيح الجامع (٤٦٤٩)، وهذه الرواية جاءت عند النوم.

١٠- رواه مسلم (٤٨٣).

١١- رواه أحمد في مسنده (٤٣٧/٤)، وصححه إسناده شعيب الأرنؤوط، وفيه جاء «أن ذلك كان عامة دعاء نبي الله ﷺ».

١٢- رواه أحمد في مسنده (٢١/٤)، وصححه إسناده شعيب الأرنؤوط.

١٣- رواه أبو داود (١٥٠٩)، وصححه الألباني.

١٤- رواه أحمد في مسنده (٥١٥/٢)، وصححه شعيب الأرنؤوط، وفيه قال ﷺ: «إن أوفق الدعاء أن يقول الرجل: ...».

١٥- رواه الطبراني في الكبير (٨٧٧)، وحسنه الألباني في صحيح الجامع (٦٠٢٦).

١٦- رواه أحمد في مسنده (٢٥٦/٥)، و صححه إسناده شعيب الأرنؤوط.

١٧- رواه مسلم (٢١٤).

١٨- رواه أبو داود (١٥١٦)، و صححه الألباني.

١٩- رواه الترمذي (٣٥٧٧)، و صححه الألباني، وفيه قال ﷺ:
«غفر له، وإن كان فر من الزحف».

٢٠- رواه النسائي في عمل اليوم والليلة (٤٢٤)، وانظر السلسلة
الصحيحة (٨١)، وفيه جاء «أن من قالها في مجلس ذكر كانت
كالطابع يطبع عليه».

٢١- رواه أحمد في مسنده (١٥٢/٣)، و حسنه شعيب الأرناؤوط
والألباني، وفيه قال النبي ﷺ: «إن سبحان الله . . . تنفض
الخطايا كما تنفض الشجرة ورقها».

٢٢- رواه البيهقي في شعب الإيمان (٦١٩)، و صححه الألباني في
السلسلة الصحيحة (٣٣٦)، وفيه جاء أن الله عز وجل يقول:
«قد فعلت» لما يقول العبد: «اللهم اغفر لي».

٢٣- رواه النسائي في الكبرى (١٠٦٦٢)، و صحح إسناده الألباني في
صحيح الترغيب (١٥٤٢)، وفيه جاء أن الله يغفر الذنوب وإن كانت
أكثر من زبد البحر، وهذه الرواية مطلقة، غير مقيدة بوقت ولا عدد.

٢٤- رواه أحمد في مسنده (٩٢/١)، و حسنه شعيب الأرناؤوط،
وفيه قال النبي ﷺ لعلي بن أبي طالب ؑ: «ألا أعلمك كلمات

إذ قلتهم غفر لك، مع أن مغفورٌ لك».

٢٥- رواه الترمذي (٢٤٥٧)، وحسنه الألباني، وفيه قال النبي ﷺ
لأبي: «فإن زدت فهو خير لك، قال: أجعل لك صلاتي كلها؟
إذا تكفى همك، ويغفر لك ذنبك».

ورد السؤالات

١- رواه أحمد في مسنده (٤٢٤/٣)، قال شعيب الأرنبوط: رجاله
ثقات.

٢- رواه النسائي (١٣٠٠)، وصححه الألباني، وانظر صفة الصلاة
ص ١٨٦، وفيه قال ﷺ: «والذي نفسي بيده، لقد دعا الله باسمه
الأعظم...».

٣- رواه أحمد في مسنده (٣٩٩/٤)، قال شعيب الأرنبوط:
حسن لغيره.

٤- رواه الحاكم (١٩٢٣) والنسائي (١٣٠٥)، وصححه الألباني،
وانظر صفة الصلاة ص ١٨٤.

٥- رواه مسلم (٢٧٢٠).

- ٦- رواه ابن حبان (٨٢)، قال شعيب الأرنؤوط: إسناده حسن.
- ٧- رواه البخاري (٦١٩٩).
- ٨،٩- رواه الترمذي (٢٥٧٢)، و صححه الألباني، وفيه جاء أن الجنة تقول: «اللهم أدخله الجنة». لمن سأل الله أن يدخله الجنة ثلاثاً، وكذلك الحال بالنسبة للنار.
- ١٠- رواه ابن ماجه (٣٨٥١)، و صححه الألباني، وفيه قال ﷺ: «ما من دعوة يدعو بها العبد أفضل من . . .».
- ١١- رواه ابن خزيمة (٨٤٩)، وإسناده حسن.
- ١٢- رواه مسلم (٢٧٥٢).
- ١٣- رواه الترمذي (٢٣٥٧)، و صححه الألباني.
- ١٤- السلسلة الصحيحة (١٥٤٠).
- ١٥- رواه أحمد في مسنده (٦٨ / ٦)، و صححه شعيب الأرنؤوط.
- ١٦- رواه أحمد في مسنده (٣ / ١)، قال شعيب الأرنؤوط: إسناده صحيح.
- ١٧- رواه الحاكم في المستدرک (٥)، وانظر السلسلة الصحيحة (١٥٨٥).

- ١٨- رواه مسلم (٢٧٢١).
- ١٩- رواه الطبراني في الكبير (١٠٣٧٩) وانظر السلسلة الصحيحة (١٥٤٣).
- ٢٠- رواه الحاكم (٧٤٨)، وصححه الذهبي، وحسنه الحافظ ابن حجر.
- ٢١- رواه مسلم (٢٦٥٤).
- ٢٢- رواه الترمذي (٣٥٢٢)، وصححه الألباني.
- ٢٣- رواه ابن ماجه (٣٠٢٤)، وصححه الألباني.
- ٢٤- رواه الترمذي (٣٥٠٢)، وحسنه الألباني.
- ٢٥- رواه أحمد في مسنده (٢/٢٩٩)، قال شعيب الأرنؤوط: إسناده صحيح، وفيه قال النبي ﷺ: «أتحبون أن تجتهدوا في الدعاء...». وهذه الرواية مطلقة وليست مقيدة بعقب الصلاة.
- ٢٦- رواه الحاكم في المستدرک (١٩٣٣)، وانظر صحيح الجامع (١٢٦٩)، وفيه قال علي رضي الله عنه: «كان من دعاء النبي ﷺ...».
- ٢٧- رواه الترمذي (٣٥١٣)، وصححه الألباني.
- ٢٨- رواه ابن حبان (١٩٧٠)، وحسنه شعيب الأرنؤوط.

٢٩- رواه الطبراني في الكبير (٥٨١٢)، وحسن إسناده الألباني في صحيح الجامع (٤١٠٨).

٣٠- رواه مسلم (٢٧٢٢).

٣١- رواه الطبراني في الكبير (٣٧١٠)، وحسن إسناده الألباني في صحيح الجامع (١٢٦٢).

٣٢- رواه أحمد في مسنده (٤٤٤/٤)، وصححه شعيب الأرنؤوط.

٣٣- رواه النسائي (١١٢١)، وصححه الألباني، وانظر صفة الصلاة ص ١٤٦، وهو من دعاء النبي ﷺ في السجود.

٣٤- رواه ابن حبان (٩٤٩)، وحسن إسناده شعيب الأرنؤوط.

٣٥- رواه الحاكم (١٨٧٩)، وصححه الألباني في السلسلة الصحيحة (٣١٥١).

٣٦- رواه الطبراني في الدعاء (١٤٣٥)، قال الهيثمي في مجمع الزوائد (٢٨٥/١٠): «رواه البزار، وإسناد الطبراني جيد»،

وانظر الدعاء من الكتاب والسنة ص ٦٦.

٣٧- رواه ابن حبان (٢٠٨)، قال شعيب الأرنؤوط: إسناده صحيح.

- ٣٨- رواه الحاكم (١٩١١)، وصححه، ووافقه الذهبي، انظر الدعاء من الكتاب والسنة للقطاني ص ٦٣.
- ٣٩- رواه الضياء في المختارة، وانظر السلسلة الصحيحة (١٨١٠).
- ٤٠- رواه الترمذي (٣٥٥١)، وصححه الألباني.
- ٤١- رواه الحاكم (٩٧٧)، قال الذهبي: على شرط مسلم.
- ٤٢- رواه أبو داود (٧٦٧)، وحسنه الألباني.
- ٤٣- رواه الترمذي (٣٥٢١)، وصححه المقدم في مختصر النصيحة ص ١٩٩، وفيه قال ﷺ: «ألا أدلكم على ما يجمع ذلك كله». وضعفه الألباني.
- ٤٤- رواه الطبراني في الكبير (٧١٣٥)، وانظر السلسلة الصحيحة (٣٢٢٨)، وفيه قال النبي ﷺ لشداد ابن أوس: «إذا رأيت الناس قد اكتنزوا الذهب والفضة فاكنز هؤلاء الكلمات...».
- ٤٥- رواه الترمذي (٣٤٨٠)، قال عبدالقادر الأرنبوط: حسن بشواهده.
- ٤٦- رواه الترمذي (٣٢٣٣)، وصححه الألباني.
- ٤٧- رواه أحمد في مسنده (١٢٠/٣)، وصححه شعيب الأرنبوط.

- ٤٨- رواه مسلم (٦٢).
- ٤٩- رواه أحمد في المسند (٢٠٠/١)، وصححه شعيب الأرنؤوط وهذه الرواية جاءت مطلقة وليست مقيدة في الوتر.
- ٥٠- رواه الطبراني في الأوسط (٦٦١)، وحسنه الألباني في السلسلة الصحيحة (١٤٧٦).
- ٥١- رواه البخاري (٦٠٢٦).

ورد الاستعاذات

- ١- رواه مسلم (٢٧١٧).
- ٢- رواه مسلم (٢٧٠٧).
- ٣- رواه أحمد في مسنده (٢٨٣/٣)، وابن حبان، بأسانيد صحيحة.
- ٤- رواه ابن ماجه (٣٨٤٦)، وصححه الألباني، وقد علم النبي ﷺ هذا الدعاء لعائشة رضي الله عنها.
- ٥- رواه البخاري (٦٠١٤) ومسلم (٥٨٩)، والترمذي (٣٤٩٥)، بسند صحيح.
- ٦- رواه البخاري (٦٠٢٧)، وابن حبان (١٠١١)، بسند صحيح.

- ٧- رواه النسائي (٥٤٦٠) وصححه الألباني.
- ٨- رواه أحمد في مسنده (٢٧٨ / ٦)، وصححه شعيب الأرنؤوط،
وفيه جاء «أن النبي ﷺ كان يكثر من هذا الدعاء قبل موته».
- ٩- رواه النسائي (٥٥١٩)، وصححه الألباني.
- ١٠- رواه ابن حبان (١٠٢٩)، وحسن إسناده شعيب الأرنؤوط.
- ١١- رواه النسائي (٥٥٣٢)، وصححه الألباني.
- ١٢- رواه مسلم (٥٨٩).
- ١٣- رواه الحاكم في المستدرک (١٩٤٤)، وصححه الألباني في
 صحيح الجامع (١٢٨٥).
- ١٤- رواه مسلم (٢٧٣٩).
- ١٥- رواه الترمذي (٣٤٩٢)، وصححه الألباني.
- ١٦- رواه النسائي (٥٤٧٥)، وصححه الألباني.
- ١٧- رواه الطبراني في الكبير (٨١٠)، وانظر صحيح الجامع
 (١٢٩٩).
- ١٨- رواه أبو داود (٥٠٥٨)، وصححه الألباني.
- ١٩- رواه الترمذي (٣٥١٩)، وصححه الألباني.

- ٢٠- رواه أبو داود (١٥٤١)، وصححه الألباني.
- ٢١- رواه الطبراني في الدعاء (١٣٣٩)، وانظر السلسلة الصحيحة (٣١٣٧).
- ٢٢- رواه ابن حبان (١٠٢٤)، وصحح إسناده شعيب الأرنؤوط.
- ٢٣- رواه ابن حبان (٩٠١)، وصحح إسناده شعيب الأرنؤوط.
- ٢٤- رواه البخاري في الأدب المفرد (٧١٦)، وصححه الألباني، وفيه قال النبي ﷺ لأبي بكر رضي الله عنه: «ألا أدلك على شيء إذا قتلته ذهب عنك قليله وكثيره» -أي الشرك- قل: «. . .».
- ٢٥- رواه ابن حبان (١٠٠٠)، وصححه شعيب الأرنؤوط.
- ٢٦- رواه ابن ماجه (٨٠٨)، وصححه الألباني.

ورد الرقية الشرعية

- ١- رواه مسلم (٢٢٠١) وقد جاء في فضلها أنها تدفع السموم والجنون وسائر الأسقام.
- ٢- رواه ابن حبان (٧٨٤)، وصححه الألباني في صحيح الترغيب (١٤٧٠)، وفيه جاء أنها تحمي من الجان.

٥٠٤٣- رواه احمد في مسنده (٣/٣٥٧)، وحسنه شعيب الأرنؤوط، وفيه جاء أنه لم ينزل في التوراة ولا في الزبور ولا في الإنجيل ولا في الفرقان مثلهن.

٦- رواه مسلم (٥٥)، وفيه جاء: «أن من نزل منزلاً فقال: . . . لم يضره شيء حتى يرتحل».

٧- رواه البخاري (٣١٩١).

٨- رواه أبو داود (٥٠٥٢)، وحسنه الحافظ ابن حجر.

٩- رواه أحمد في مسنده (٣/٤١٩)، وصححه الألباني في السلسلة الصحيحة (٨٤٠)، وفيه جاء أن الله رد كيد الشياطين لما أرادوا حرق وجه الحبيب ﷺ، عندها قال هذه الاستعاذة التي علمه إياها جبريل عليه السلام.

١٠- رواه الترمذي (٣٥٢٨)، وحسنه الألباني، وفيه جاء أن النبي ﷺ قال: «إذا فرغ أحدكم في النوع فليقل: . . .».

١١- رواه أحمد في مسنده (١/٦٢)، وحسنه شعيب الأرنؤوط وفيه جاء أن من قال ذلك: «لم يضره شيء».

١٢- رواه أبو داود (٥٠٥١)، وصححه الألباني.

ورد الكرب والهم

- ١- رواه البخاري (٥٩٨٦)، وفيه جاء «أن النبي ﷺ كان يقول ذلك عند الكرب».
- ٢- رواه ابن حبان (٩٧٢)، وصححه شعيب الأرنؤوط، وفيه جاء أن من قال ذلك: «أذهب الله همه، وأبدله مكان حزنه فرحاً».
- ٣- رواه الحاكم في المستدرک (١٨٧٥)، وحسنه الألباني في صحيح الجامع (٤٧٩١)، وفيه جاء «أن النبي ﷺ كان إذا نزل به هم أو غم قال ذلك».
- ٤- رواه ابن حبان (٩٧٠)، وحسنه الألباني في صحيح الجامع (٣٣٨٨)، وفيه جاء أنه «دعاء المكروب».
- ٥- رواه ابن حبان (٨٦٤)، وانظر السلسلة الصحيحة (٢٧٥٦)، وفيه جاء أن النبي ﷺ جمع أهل بيته وعلمهم إياه.
- ٦- رواه الحاكم في المستدرک (١٨٦٢)، وانظر السلسلة الصحيحة (١٧٤٤)، وفيه جاء أن من نزل به كرب أو بلاء من بلايا الدنيا، فدعا به فيسفرج عنه.
- ٧- رواه البخاري (٥١٠٩).

٨- رواه الترمذي (٥٣٦٣)، وحسنه الألباني، وفيه جاء «أن من كان عليه دينًا فقله أدى الله عنه هذا الدين».

٩- رواه الطبراني في الصغير (٥٥٨)، وحسنه الألباني في صحيح الترغيب (١٨٢١)، وفيه جاء «أن من كان عليه دينًا فقله أدى الله عنه».

١٠- رواه أحمد في مسنده (٩١ / ١)، وحسنه شعيب الأرنؤوط، وقد علمه النبي ﷺ لعلي بن أبي طالب أن يقول ذلك «إذا نزل به كرب أو شدة».

١١- مر تخريجه سابقًا.

ورد الصباح والمساء

١- رواه الطبراني في الكبير (٥٤١)، وصححه إسناده الألباني، انظر صحيح الترغيب (٦٦٢)، وفيه جاء «أن من قال ذلك أجير من الشيطان».

٢، ٣، ٤- رواه الترمذي (٣٥٧٥)، وحسنه الألباني، وفيه جاء «أن من قال ذلك ثلاثًا كفي من كل شيء».

٥- رواه أحمد في مسنده (٤٢٠ / ٥)، وحسنه شعيب الأرنؤوط، وفيه

جاء «أن من قال ذلك كان له مسلحة - ملائكة يحمونه-».

٦- رواه ابن السني، وصححه محققا زاد المعاد (٣٧٦/٢).

٧- رواه الترمذي (٣٣٨٨)، وصححه الألباني.

٨- رواه أحمد في مسنده (٢٩٠/٢)، وصححه شعيب الأرنؤوط.

٩- رواه الطبراني في الكبير (٨٣٨)، وانظر السلسلة الصحيحة

(٢٦٨٦)، وفيه جاء أن من قال ذلك ليأخذن رسول الله ﷺ بيده

حتى يدخله الجنة.

١٠- رواه أبو داود (٥٠٦٩)، وحسنه الحافظ ابن حجر، وابن

القيم. ومحققا الزاد (٣٧٣/٢)، وفيه جاء «أن من قال ذلك

أربعاً أعتقه الله من النار».

١١- رواه النسائي في عمل اليوم والليلة (٥٧١)، وصححه

الوادعي.

١٢- رواه أحمد في مسنده (٤٠٧/٣)، وحسنه شعيب الأرنؤوط.

١٣- رواه مسلم (٢٧٢٣).

١٤- رواه أبو داود (٥٠٨٤)، وحسنه ابن القيم، ومحققا الزاد.

١٥- رواه البخاري في الأدب المفرد (١١٩٩)، وصححه الألباني.

١٦- رواه أبو داود (٥٠٧٣)، وحسنه الحافظ ابن حجر، وابن القيم، ومحققا الزاد (٣٧٣/٢)، وفيه جاء «أن من قال ذلك فقد أدى شكر يومه أو ليلته».

١٧- رواه الحاكم في المستدرک (٢٠٠٠)، وانظر صحيح الجامع (٥٨٢٠).

١٨- رواه أحمد في المسند (٤٢/٥)، وحسنه شعيب الأرنؤوط.

١٩- رواه ابن ماجه (٣٨٧١)، وصححه الألباني.

٢٠- رواه الترمذي (٣٥٢٩)، وصححه الألباني.

٢١- رواه البخاري (٥٩٤٧)، وفيه جاء «أن من قال ذلك فمات من يومه دخل الجنة».

٢٢- رواه النسائي في عمل اليوم والليلة (٤٤١)، وصححه الألباني في السلسلة الصحيحة (١٦٠٠).

٢٣- رواه مسلم (٢٧٦٢)، وفيه جاء «أن هذه الكلمات لو وزنت بما قالت جويرية في مجلس ذكرها الطويل لوزنتهن».

٢٤- رواه ابن ماجه (٩٢٥)، وصححه الألباني.

٢٥- رواه مسلم (٢٦٩٢)، وفيه جاء «أن من قال ذلك لم يأت

أحد يوم القيامة بأفضل مما قلت، إلا أحد زاد على ما قلت». .
٢٦، ٢٧، ٢٨، ٢٩- رواه النسائي في عمل اليوم والليلة (٨٢١)،
وحسنه الألباني في صحيح الترغيب (٦٥٨)، وفيه جاء «أن من
قال ذلك تصدق بما هو أفضل من مئة بدنه و فرس ورقبة
معتقة».

٣٠- رواه أبو داود (٥٠٧٧)، وصححه الألباني.
٣١- رواه الطبراني في الكبير، وحسنه السيوطي، وكذا الألباني في
صحيح الجامع (٦٣٥٧)، وضعفه في ضعيف الترغيب، وفيه
جاء «أن من قال ذلك أدركته شفاعة الحبيب ﷺ».

تم بحمد الله